

Thiếp Cư Noãn Các

Contents

Thiếp Cư Noãn Các	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	28
9. Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	47
14. Chương 14	51
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	61
18. Chương 18	65
19. Chương 19	70
20. Chương 20	72
21. Chương 21	75
22. Chương 22	78
23. Chương 23	81
24. Chương 24	84
25. Chương 25	86
26. Chương 26	89
27. Chương 27	92
28. Chương 28	94
29. Chương 29	97
30. Chương 30	100
31. Chương 31	102
32. Chương 32	105
33. Chương 33	109
34. Chương 34	111
35. Chương 35	114
36. Chương 36	117
37. Chương 37	120
38. Chương 38	124
39. Chương 39	127
40. Chương 40	131
41. Chương 41	135

42. Chương 42	137
43. Chương 43	139

Thiếp Cư Noãn Các

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, cường công cường thụ, trung khuyến thụ, ngược tâm ngược thân, HETra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiep-cu-noan-cac>

1. Chương 1

“Quỳ xuống.”

Nhạc Thiên Vũ trước mặt toàn quân trong trường liên giáng cho Tiêu Lăng – thuộc cấp của hắn một cái tát mạnh, lớn tiếng răn dạy:

” Nói ! Vì cái gì cãi lại quân lệnh? Ai cho phép người qua sông ?”

“Mặt tướng biết sai, thỉnh Vương gia trách phạt”

Tiêu Lăng quỳ trên mặt đất, cúi đầu, mặt hơi hơi phấp hờng, khiến cho khuôn mặt gầy gò, trắng nõn của y càng thêm thanh tú động lòng người, chính là y vẽ mặt luôn bằng giá, làm cho người trông vào đều thấy hàn khí.

Nhạc Thiên Vũ làm sao không biết y muốn mau chóng đánh lui quân địch mới mạo hiểm vượt giới tuyến, thay chính mình phân ưu giải sầu. Thiếu niên bề ngoài kiên nghị, lạnh lùng này mới mười ba tuổi liền theo mình đánh Đông dẹp Bắc, suốt năm năm, hiện giờ trở thành thiếu niên anh hùng quân địch mới nghe tên đã sợ mất mật. Lần này đem quân công thành, nếu thắng, họ có thể sớm ngày tiến tiếp. Tiêu Lăng nóng vội như vậy, khiến hắn nhớ lại hình bóng tuổi trẻ hiếu thắng, thiếu kiên nhẫn. Nhưng quân lệnh chính là quân lệnh, y làm trái lệnh của hắn, ở trước mặt tướng sĩ toàn doanh trường, hắn không thể không trừng phạt y một chút.

“Người đâu”

Nhạc Thiên Vũ hạ lệnh : “Đem Tiêu tướng quân kéo ra ngoài, trừng phạt hai mươi quân côn.”

“Tuân mệnh” quân binh đi tới mang Tiêu Lăng ra ngoài khai hình.

Mấy vị tướng quân vội vàng lên tiếng cầu tình “Vương gia, xin khoan dung cho Tiêu tướng quân, hắn còn trẻ, sốt ruột mong lập công, may không thành họa lớn, cũng không có quân binh thương vong. Ngày mai ta cùng địch quyết chiến, nếu Tiêu tướng quân không thể xuất chinh, khác nào một cánh tay Vương gia bị chặt đi, chẳng phải đúng ý địch hay sao.”

“Ân.”

Nhạc Thiên Vũ chính là ngóng trông có người cầu tình, giả bộ trầm ngâm đứng lên, trong lòng cũng âm thầm nhẹ nhõm.

“Không cần ”, Tiêu Lăng lạnh lùng nói, “Nên thưởng cần thưởng, nên phạt phải phạt, hai mươi quân còn sẽ không ảnh hưởng mặt tướng ngày mai xuất chinh, Vương gia không cần lo lắng.”

Nhạc Thiên Vũ bị chọc tức. Tiểu tử quật cường này, cho y bậc thang y cũng không biết đường xuống, đạo lý đơn giản này cũng không thông. Nếu bình thường, y đã sớm ăn no đòn, nhưng đại chiến gần kề, đánh hay không đánh khiến Nhạc Thiên Vũ lâm vào thế khó xử.

“Vương gia thỉnh cân nhắc lại, hai mươi quân còn mặc dù không phải trọng hình, nhưng Tiêu tướng quân chịu hình xong thì chuyện cười ngựa đánh giặc cũng khó khăn không ít.”

“Được rồi .”

Nhạc Thiên Vũ xoa tay làm cho mọi người trật tự.

“Truyền quân lệnh của bốn vương, lệnh Tiêu Lăng ngày mai dẫn quân tiên phong, lấy công chuộc tội, phải thắng không được bại, bằng không hai tội ghép lại trọng phạt.”

“Đa tạ Vương gia”, chúng tướng đều nói lời cảm tạ.

Tiêu Lăng ngậy người trong chốc lát mới nói:

“Tuân mệnh, tạ ơn Vương gia.”

“Tất cả lui xuống, Tiêu Lăng lưu lại, bốn vương còn muốn dạy hấn như thế nào tuân theo quân lệnh.”

Nhạc Thiên Vũ mặt mày anh tuấn trở nên âm trầm, mang đầy thịnh nộ.

Mọi người đều rút ra ngoài, để Tiêu Lăng một mình lưu lại trong trướng. Y thủy chung cúi đầu, quỳ trên đất, không dám đứng dậy. Nhạc Thiên Vũ bước từng bước đến cạnh Tiêu Lăng, trong giọng nói có một tia trách cứ:

“Lăng nhi, ngươi biết sai rồi sao?”

“Mặt tướng biết sai.”

“Ngươi sai lầm như thế nào? “

“Mặt tướng không nên cãi quân lệnh”.

Nhạc Thiên Vũ thở dài, đem ghế kéo đến trước mặt Tiêu Lăng ngồi xuống, lại hỏi hấn, “Ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi làm sao mà sai lầm ?”

“Ta.”, Tiêu Lăng đầu cúi càng thấp, “Mặt tướng không nên cãi quân lệnh”.

“Thật bướng bỉnh”

Nhạc Thiên Vũ nở nụ cười, đột nhiên nâng cằm Tiêu Lăng, hôn lên môi y. Tiêu Lăng theo bản năng lui về phía sau , Nhạc Thiên Vũ nắm lấy bờ vai của y, làm cho y tới gần mình thêm, đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng Tiêu Lăng triển cuốn mút vào. Tiêu Lăng bị Nhạc Thiên Vũ hôn đến trời đất chuyển rời, lại cảm thấy hấn hôn dần xuống cổ mình, xấu hổ nói:

“Vương gia, đây là quân trưởng a.”

“Quân trưởng thì sao chứ ? Ngươi có nhớ lần đầu tiên cùng ta là khi nào không?”

“Mười bốn tuổi.”

“Lần đó là ở đâu? Ngươi còn nhớ rõ không?”

“Ở quân trưởng”

Tiêu Lăng vừa thẹn lại quẫn, y như thế nào có thể quên đêm ấy, ở góc sáng sửa trong quân trường, Nhạc Thiên Vũ ba phần trân ái, bảy phần ép buộc y. Thân thể từng nơi đều có dấu vết Nhạc Thiên Vũ lưu lại, cho dù là mất hồn, cho dù là đau đớn, y cũng không kêu một tiếng. Sau đó y lặng lẽ khắp khiêng đi ra ngoài, theo lẽ thường đi ngủ, theo lẽ thường luyện tập, theo lẽ thường đánh giặc, theo lẽ thường đấm đá leo trèo. Y là một nam nhân chân chính, tất cả tướng quân đều nói y là một nam nhân chân chính, dũng mãnh thiện chiến, can đảm. Không một ai biết, y lại dùng phương thức như vậy phục dịch một nam nhân. Nhạc Thiên Vũ là Tây quận Vương gia, trí dũng vô song, phong lưu tiêu sái, hần đã cứu y, hần thích y, mà y sùng bái hần, yêu thương hần, y nguyện ý vì hần làm mọi chuyện, chỉ cần hần vui vẻ khoái hoạt là tốt rồi.

“Dem khô giáp cởi ra”

Nhạc Thiên Vũ ôn nhu vuốt ve mái tóc Tiêu Lăng.

“Vâng” Tiêu Lăng đứng lên, cởi bỏ giáp trụ quanh thân, quỳ gối trước mặt Nhạc Thiên Vũ.

“Đứng lên.”

Nhạc Thiên Vũ ngồi ở ghế trên tách hai chân, lấy tay chỉ xuống bên dưới mình. Tiêu Lăng cắn cắn môi, với tay giải khai đai lưng Nhạc Thiên Vũ, cúi đầu vào khố nhân của hần, hai tay không chỗ đặt, bắt chéo phía sau. “Chân tách ra” Nhạc Thiên Vũ lệnh Tiêu Lăng mở rộng hai chân, để y có thể cúi thấp đầu hơn, bốn năm day dỗ, Tiêu Lăng trở nên thập phần thành thực. Nhạc Thiên Vũ hưng phấn vỗ về sau lưng Tiêu Lăng, khẽ giọng thở gấp:

“Làm tốt lắm, Lăng nhi, thực thích.”

Bàn tay gian xảo tiến đến thắt lưng Tiêu Lăng, thoát đai lưng y ra. Quần Tiêu Lăng lập tức trượt xuống khỏi đầu gối, da thịt từ hông đến bắp chân đều phơi bày trong không khí. Tuy rằng không có mệnh lệnh của Nhạc Thiên Vũ, không ai dám tiến vào trong doanh, nhưng trong tình huống này, lưng y quay về phía cửa đại doanh, những bộ vị kín đáo trên thân thể tất cả đều không hề che lấp, nếu bị người khác nhìn thấy, Tiêu Lăng tuyệt đối không còn mặt mũi nào để sống.

“Vương gia tha cho Lăng nhi”

Tiêu Lăng thoáng ngẩng đầu lên, nhìn Nhạc Thiên Vũ ánh mắt tràn đầy khẩn cầu.

“Không được ngừng lại” Nhạc Thiên Vũ càng đè đầu Tiêu Lăng xuống, hần nhìn thấy chân Tiêu Lăng muốn nhấc dậy, giơ chân đá y một cước. Tiêu Lăng không dám động dậy nữa, chẳng còn biện pháp nào khác, đành phải gia tăng chuyển động trong miệng, làm cho này hết thấy mau mau chấm dứt.

Thấy làn da mạnh khỏe, trắng muốt dần chuyển thành phớt hồng, Nhạc Thiên Vũ âm thầm nở nụ cười. Thiếu niên này không sợ đau, không sợ chết, nhưng y sợ xấu hổ, chính mình khiêu khích y, âu yếm y, tiến vào y, nhưng thường xuyên không cho y bắn ra thật thú vị. Tiêu Lăng huyết khí phương cương, khát khao cực kỳ mãnh liệt, nhưng y luôn xấu hổ không phát ra tiếng, hần thích nhất nhìn y cố nén không rên rỉ thật thống khổ, mười phần nghĩ muốn bắn, rồi lại không dám phản kháng khiến bản thân chật vật. Thời điểm nhịn quá mức, Tiêu Lăng thậm chí ôm hần khóc, chẳng qua, đó là tình thế quá ít gặp, đại đa số tình huống, không cho y bắn, y sẽ không bắn, xong thì mặc quần áo, đi ra ngoài kỳ mã luyện thương, đến khi mệt chết, lại trở về ngủ.

“Nga, nga.”

Nhạc Thiên Vũ đem dục vọng chính mình bắn trong miệng Tiêu Lăng. Tiêu Lăng lau đi bạch dịch bên miệng, muốn mặc quần, lại bị Nhạc Thiên Vũ kéo lại, đặt trên đùi, tay ở giữa hai chân Tiêu Lăng nhẹ nhàng xoa nắn. Thân thể thiếu niên thành thật liên vận vẹo. Nhạc Thiên Vũ cười ghé vào lỗ tai y nói:

“Lăng nhi, nghĩ muốn ra không?”

Tiêu Lăng nghiêng đầu nhìn hần, lộ ra nét trẻ con chỉ ở trước mặt hần mới có:

“Ta nói muốn, người có thể hay không nói không được?”

“Ta nói được, nhưng muốn nghe người nói, người nghe lời, ta liền giúp người.”

“Người muốn ta làm cái gì? Ta nào có không nghe người bao giờ đâu!”

” Quân lệnh của ta ngươi không nghe, còn dám nói đều nghe lời ta !”

Nhạc Thiên Vũ phát vào mũi Tiêu Lăng.

“Về sau không được tự chủ trương, nhiều nguy hiểm.”

” Thiên Vũ ca, ta muốn về nhà”.

“Ta biết ngươi nhớ nhà.”

Nhạc Thiên Vũ hôn môi Tiêu Lăng, tuy rằng hai người ở nhà không nhiều, nhưng thiếu niên thật không muốn xa rời nơi họ cùng nhau sống.

Ngoài trường vang lên tiếng bước chân, rất nhẹ, rất không minh bạch.

“Ai ?”

Nhạc Thiên Vũ quát một tiếng, khiến người muốn vén cửa đại doanh lên lại chần chờ một chút. Tiêu Lăng nhanh đứng lên, mặc quần áo. Nhạc Thiên Vũ thuận tay đem áo lông cừu choàng trên người Tiêu Lăng.

“Là ta, Tây quận Vương gia”

Bình An công chúa Lí Tĩnh liền lên tiếng . Nàng là muội muội thân thiết của Hoàng Thượng, cũng là đốc quân Hoàng Thượng phái tới, nhằm ủng hộ sĩ khí.

“Công chúa vào đây”.

“Tham kiến công chúa”

Tiêu Lăng khom người thi lễ.

“Tiêu tướng quân, ngươi vẫn tốt?”

Công chúa muốn cùng Tiêu Lăng nói chuyện. Chợt để ý thấy quần áo y có chút kỳ quái, sắc mặt cũng không ổn như thường lệ.

Nhạc Thiên Vũ hướng Tiêu Lăng liếc mắt:

“Đi ra ngoài đi, buổi tối đến lều ta, ta tiếp tục ... giảng giải cho ngươi.”

“Tuân mệnh, Vương gia, mặt tướng xin cáo lui.”

Tiêu Lăng không để ý công chúa, cầm lấy khôi giáp rời khỏi đại doanh.

Nhìn đến áo lông cừu trên người Tiêu Lăng, công chúa nói :

“Vương gia, xem ra ngươi thực thích vị tiểu tướng quân này, quần áo chính mình để hần mặc.”

“Hắn không còn nhỏ, đã đủ niên kỷ trở thành Phò mã của ngươi.” Nhạc Thiên Vũ vui đùa, công chúa thích Tiêu Lăng, ai ai cũng đều nhận thấy.

“Ngươi nói bấy bọ gì đó, ai muốn hắn thành Phò mã chứ , còn ăn nói lung tung thì cẩn thận đầu mình đấy.”

“Công chúa chớ giận, bốn vương nói chính là tình hình thực tế, ngươi mười bảy, hắn mười tám.”

“Ngươi lại nói bấy!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lí Tĩnh xấu hổ đến đỏ bừng ” Tin hay không ta giết. . . . ?”

Nàng xem vẻ mặt không thèm quan tâm của Nhạc Thiên Vũ.

“Tin hay không ta giết Tiêu Lăng !”

“Vậy ngươi vẫn là giết ta đi”

Nhạc Thiên Vũ ha ha cười .

“Tiêu Lăng cũng không dễ dàng giết được, trừ phi hắn yêu thương ngươi, ngươi làm gì hắn, hắn đều theo. Nếu không thương ngươi, ngươi muốn giết hắn,có lẽ không nhất định thành sự.”

“Trách không được người của người đều như vậy vênh váo, ai cũng không đoái hoài ta, nguyên lai đều do người nuông chiều ...”

“Người là nói Tiêu Lăng? Người đi hỏi hần, bổn vương có hay không nuông chiều hần, hần lúc phạm sai lầm, ta phạt hần như thế nào. Trước lúc hần mười sáu tuổi, ta đánh hần cũng không che dấu. Chính hiện tại, ta đánh hần lẫn lộn trên đất, hần cũng không dám cầu xin tha thứ. Chính bởi ngày mai đánh giặc , bổn vương hôm nay mới tạm tha cho hần một lần.”

“Người ở nhà cũng đánh hần như vậy sao?”

“Thường xuyên”.

“Vì cái gì?”

“Hần là đệ đệ bổn vương, phải nghiêm khắc mới nên người.”

“Không phải đệ đệ ruột thịt , Vương gia mới dạy dỗ kiểu đó, nếu là ruột thịt, nữ nào cam tâm làm như thế ! “

Nhạc Thiên Vũ nói:

“Công chúa rút cuộc tới làm gì? Nếu tới nói chuyện phiếm, bổn vương chính là không rảnh phụng bồi.”

“Ân.” công chúa đỏ mặt.

“Vương gia, nếu ngày mai thắng trận, ta có thể mang theo một người hồi kinh hay không?”

“Tiêu Lăng?”

“Đúng” Công chúa gật gật đầu.

“Không được”

Nhạc Thiên Vũ trong lời nói chém đinh chặt sắt.

“Vì cái gì ? Người không phải muốn cho hần làm nên sự nghiệp sao? Ở kinh đô có nhiều cơ hội, với tư chất của Tiêu Lăng , còn băn khoăn gì nữa ? ” – Công chúa có chút sốt ruột.

“Không vì cái gì cả ! Không được, chính là không được. Bổn vương còn muốn nghiên cứu chiến đồ, công chúa trước hết mời đi.”

Nhạc Thiên Vũ tươi cười hạ lệnh trực khách. Đừng nói là công chúa, dù là Hoàng Thượng, Thái thượng hoàng mở miệng ép buộc, hần cũng sẽ không bao giờ để Tiêu Lăng rời khỏi mình.

2. Chương 2

Đêm trước đại chiến, sâu thẳm mà tĩnh mịch.

Tiêu Lăng đi ra khỏi quân trường của mình, một thân áo trắng ở dưới ánh trăng thật nổi bật.

“Tiêu Lăng !”

Bình An công chúa đi tới, làm bộ ngẫu nhiên tương kiến, trên mặt đã đỏ ửng một tầng.

Tiêu Lăng nhẹ cúi đầu: “Mặt tướng bái kiến công chúa”.

“Đã trễ thế này, người định đi đâu?”

“Đi tìm Vương gia, đàm luận chuyện ngày mai đánh giặc.”

Tiêu Lăng hờ hững tiếp lời :

“Công chúa nếu không có chuyện gì, mặt tướng xin cáo lui .”

“Tiêu Lăng. “Công chúa thấy y xoay người rồi đi, lên tiếng ngăn cản .

“Tiêu tướng quân, đánh giặc xong, cùng bản cung quay về kinh đô được không?”

“Tạ ơn công chúa nâng đỡ, Tiêu Lăng dù thân ở trong quân, nhưng vẫn là gia nô của Vương gia, người định ra sao, nên nói với Vương gia.”

“Người là gia nô? Thế nào lại như vậy !”

Công chúa trầm ngâm một lúc:

“Ân, điều này cũng không quan trọng, ta chỉ tới hỏi người, người có nguyện ý đi cùng ta hay không thôi, Tây quận không thể so bằng kinh đô.”

“Ta không muốn”.

Không đợi công chúa nói xong, Tiêu Lăng khẽ gật đầu chào, ly khai.

“Người.”.công chúa tức giận đến một chữ cũng không nói ra được.

Nhạc Thiên Vũ đang ngồi trong trường viết tự, nghe được tiếng Tiêu Lăng ngoài cửa:

“Thỉnh thông truyền Vương gia, Tiêu Lăng cầu kiến.”

“Vào đi.”.

Nhạc Thiên Vũ buông bút, nhìn Tiêu Lăng tiến vào, đem những dòng mình cẩn thận viết đưa cho y xem.

“Đây là quân lệnh của ta, lúc nào ta lệnh dùng nghi binh, người phải đánh nghi binh, cho người đánh thật người liền đánh thật, không cho phép mắc sai lầm như vừa rồi.”

“Hảo, Tiêu Lăng lĩnh mệnh, thỉnh Vương gia yên tâm”.

Y cẩn thận đọc lại mấy lần, rồi đốt thành tro tàn.

Nhạc Thiên Vũ xoay người tiến tới nơi nghỉ ngơi trong trường, Tiêu Lăng đi theo phía sau. Nhạc Thiên Vũ quay đầu lại hỏi y:

“Người đi theo ta làm gì?”

” Thiên Vũ ca không cần Lăng nhi hầu hạ sao?” – Câu hỏi làm cho Tiêu Lăng có điểm lung túng.

“Đến đây đi”

Nhạc Thiên Vũ cười cười, kéo Tiêu Lăng đến bên giường. Chiếu giường rộng lớn này, Tiêu Lăng rất quen thuộc, xuất binh vây địch đã mấy tháng, nhiều tối y đều ngủ ở nơi đây.

Tiêu Lăng cởi y phục, trần như nhộng đứng đó, đem quần áo từng phần gấp cho gọn, đặt ở một chỗ. Nhạc Thiên Vũ liền hiểu được, y muốn buổi sáng có thể nhanh nhẹn hơn một chút, không chậm trễ giờ xuất binh. Tiêu Lăng gấp quần áo tốc độ rất chậm, sau đó nhìn về Nhạc Thiên Vũ , hắn đã chờ y trước trên giường.

Nhạc Thiên Vũ bỏ ngoại y, nằm ở trên giường. Tiêu Lăng nằm bên cạnh, đầu vùi vào ngực hắn, hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm lẫn nhau, Nhạc Thiên Vũ đưa tay xoa xoa đầu Tiêu Lăng cùng sau lưng. Qua một lúc lâu, Tiêu Lăng hơi thở dần dần dần dập. Y gác một chân qua người Nhạc Thiên Vũ, hạ thân nhô lên trước sau ma sát bên đùi Nhạc Thiên Vũ, y ôm cánh tay Nhạc Thiên Vũ thở càng ngày càng gấp, rên rỉ thấp giọng kêu:

“Thiên Vũ ca ca. Lăng nhi muốn.”

“Lăng nhi ! “- Nhạc Thiên Vũ đẩy hắn ra, “Ngủ đi, ngày mai phải dậy sớm.”

“Không, ta muốn”

Tiêu Lăng bò sát tới, Nhạc Thiên Vũ thụt lùi. Y lại quỳ gối trên giường, nằm thấp xuống, tách hai chân ra, nhấc cao cái mông. Làn da y bóng loáng, cơ thể rắn chắc, cặp mông phi thường cuốn hút, dương vật thẳng

đứng hơi nhô giữa hai chân. Mỗi lần nhìn y như thế, Nhạc Thiên Vũ bình thường đều như mãnh thú bổ nhào lên người y, dùng hết các loại phương pháp, đem y dày vò đến khi kêu khóc, nhưng đêm nay không được, hấn sợ lộng thương y. Lãng nhi đánh giấc quá mức liều mạng, ngày mai còn phải tấn công thành địch, Diêu thị cùng bè lũ phản loạn kéo dài hơi tàn cho tới hôm nay cũng là lúc mệnh tận, sẽ dốc lực phản kháng kịch liệt (nguyên văn :con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người), hấn không thể thương Tiều Lãng.

“Lãng nhi, đứng lên, hôm nay không lộng.”

“Đừng, Thiên Vũ ca, ta không sao, ngươi không lộng ta ngủ không được.”Tiều Lãng vẫn là quỳ rạp , có chút giận dỗi, như là làm nũng.

“Đứng lên, ngủ.”

“Không. Ai u”

Tiều Lãng cảm thấy được bắp đùi rắn chắc trúng một roi, y nửa ngồi ở bên giường, ngơ ngác nhìn Nhạc Thiên Vũ.

Nhạc Thiên Vũ cầm trong tay roi ngựa, tức giận trừng mắt nhìn y:

“Đi, đem quần mặc vào.”

Tiều Lãng xuống giường, đứng ở bên giường mặc quần. Nhạc Thiên Vũ nạt nộ :

“Có ngủ không?”

“Không thể! “- Tiều Lãng lắc đầu.

Nhạc Thiên Vũ một roi quất vào cánh tay Tiều Lãng, quát hỏi:

“Có thể không?”

“A” .Tiều Lãng bị đau liền run lên một chút, vội vàng trả lời:

“Có thể”.

Y sợ roi của Nhạc Thiên Vũ còn hơn thủ đoạn trên giường của hấn, một bên là ngọt ngào đến phát sợ còn một bên là sợ hãi thật tâm. Y tự hỏi người nào có thể tìm được khoái cảm ở trong đau đớn, tuy rằng rất nhiều người có thể , nhưng không phải y, cảm giác của y rất rõ ràng, khoái cảm chính là khoái cảm, đau đớn chính là đau đớn. Thân thể Nhạc Thiên Vũ có thể làm cho y dục tiên dục tử, roi Nhạc Thiên Vũ lại có thể làm cho y sống không bằng chết. Y bình thường bị đánh đều do cãi lệnh hoặc làm sai chuyện gì, chưa từng bởi lạc thú trên giường mà bị đánh, cho nên nhất roi kia thật không lưu tình chút nào.

“Đi lên ngủ”.

Nhạc Thiên Vũ đem roi ngựa đặt ở trên bàn bên cạnh.

“Ta ngủ !!!”.

Tiều Lãng lại nằm yên trên giường, kéo chăn lên cao, nhắm mắt lại, quay lưng về phía Nhạc Thiên Vũ, cong cong chân. Động tác này của y nói cho Nhạc Thiên Vũ biết y trong lòng có điểm khổ sở. Mỗi lần y khổ sở, y đều là co ro thân mình, ôm đầu gối.

Tiều Lãng là cô nhi, từ nhỏ không có phụ thân, lại tận mắt nhìn cảnh mẫu thân chết đói trước mặt. Bắt đầu từ đó, vô luận có cô độc cùng thống khổ, y cũng không dùng nước mắt hoặc ngôn ngữ biểu đạt, mà ôm đầu gối tìm kiếm cảm giác an toàn. Cảm thấy cánh tay Tiều Lãng chậm rãi thu về phía trước, Nhạc Thiên Vũ một phen xoay người Tiều Lãng lại:

“Lãng nhi, ta là vì ngươi...”

“Ta biết, Thiên Vũ ca, ngươi ngủ đi, ta không sao.”

Tiều Lãng tuy rằng đáp như vậy , nhưng tay vẫn thật lạnh lẽo, thân mình cố kiềm chặt. Y bề ngoài cứng rắn, nhưng trong lòng thật yếu ớt. Nhạc Thiên Vũ rất hiểu y, làm cho một nam nhân như Tiều Lãng cam

tâm tình nguyện không muốn xa rời hần, tuân theo hần, vãn vẹn chỉ có yêu là không đủ. Hần đem môi ngậm lấy vành tai Tiêu Lăng :

“Lăng nhi, ca ca thương ngươi, yêu ngươi, đừng sợ, ta không đánh ngươi, ngươi làm sai , ta cũng không đánh ngươi, ca ca ở chỗ này, ngươi ngoan ngoãn ngủ.”

“Thiên Vũ ca. Ca ca. Đừng đánh Lăng nhi. Đừng không để ý tới Lăng nhi. Lăng nhi không dám không nghe lời, Thiên Vũ.”

Tiêu Lăng ôm hần, thì thào gọi tên của hần, qua hồi lâu, thân thể kiềm chặt của Tiêu Lăng mới chậm rãi thả lỏng xuống, người cũng dần dần tiến nhập mộng đẹp.

Rạng sáng, kèn hiệu vang lên, Tiêu Lăng cưỡi ngựa trắng cùng ngân thương, xông vào đội ngũ địch trước nhất. Tiếng chém giết rung trời vang lên, một hồi ác chiến, giết mấy ngày mấy đêm, máu chảy thành sông. Nguyên Thành rốt cục phá được . Nhạc Thiên Vũ dẫn binh vào thành, nhưng không nhìn thấy Tiêu Lăng.

“Tiêu tướng quân đâu?”

“Hồi bẩm Vương gia, Tiêu tướng quân mang binh đuổi theo phụ tử Diêu thị.”

Nhạc Thiên Vũ lo lắng thúc giục:

“Nhanh đi tiếp ứng hần, nhớ kỹ, lệnh của ta có thể không theo, nhưng không để hần gặp chuyện không may.”

Cách Nguyên Thành mấy chục dặm về hướng Bắc, Tiêu Lăng mang binh gắt gao đuổi theo phụ tử Diêu thị. Tiêu Lăng muốn bắt sống hai tên phản tặc này, bằng không bọn chúng đã sớm chết dưới ngân thương của y. Mắt thấy phía trước chính là vách núi đen, Tiêu Lăng đem ngân thương dắt tại bên lưng ngựa, tay chuyển thành cung tiễn đi lên. Phụ tử Diêu Thành Kỳ cũng dừng ngựa, quay đầu lấp tiễn. Diêu Thành Kỳ là thần tiễn thủ, tên bắn ra chưa từng có mạng nào thoát được, tài năng này có thể giúp hần giữ mạng trong lúc hiểm nguy.

“Tiêu tướng quân!” – Quân binh khuyên can y , “Nên tránh đi đã.”

“Tránh cái gì ! “

Tiêu Lăng cũng dừng ngựa, căng cung.

“Vút vút” hai tiếng, song tiễn bắn ra tương đối sát nhau. Tiễn của Tiêu Lăng xuyên qua cổ họng Diêu Thành Kỳ , tiễn của Diêu Thành Kỳ bắn vào trước ngực Tiêu Lăng.

“Lăng nhi! “

Phía sau Nhạc Thiên Vũ vừa tới, nhìn thấy Tiêu Lăng trúng tiễn ngã khỏi ngựa, vừa sợ vừa đau lòng, phóng ngựa tới bên cạnh, nhảy xuống ôm lấy Tiêu Lăng.

“Vương gia, ngài mau phái người đuổi theo Diêu Vân Tế.”

“Ngậm miệng lại, người đừng nói chuyện nữa” .

Nhạc Thiên Vũ ôm Tiêu Lăng lên ngựa, hướng về thành , chạy vội đi tìm quân y.

Đội cho tất cả mọi người bị bỏ rơi phía sau, Tiêu Lăng nắm lấy áo Nhạc Thiên Vũ, cười nói:

“Thiên Vũ ca, Lăng nhi sẽ không chết, ta luyện tiếu ngươi a.”

Nhìn miệng vết thương trước ngực y máu ào ạt chảy ra, Nhạc Thiên Vũ đau lòng cực kỳ, cúi đầu ở trên trán y hôn vừa đáp:

“Lăng nhi, chúng ta có thể về nhà .”

3. Chương 3

Sau chiến thắng, quân Tây quận lên đường trở về nguyên quán. Nhạc Thiên Vũ phái người đem công chúa đuổi về kinh đô, lại cùng tùy tùng phụng chỉ quay về kinh trước. Vốn định đi nhanh về nhanh, tiếc rằng Tiêu Lăng bị thương nặng, đành thả chậm hành trình. Dọc đường đi, xuân về hoa nở, trời trong nắng ấm, Nhạc Thiên Vũ lại không lòng dạ nào thưởng thức cảnh xuân sắc. Hắn cùng Tiêu Lăng đều sinh hoạt trên xe, đột xuất mới cưỡi ngựa đi trước. Đa phần Tây quận tướng quân tuy là thuộc cấp nhiều năm của Nhạc Thiên Vũ, nhưng đối với quan hệ giữa hắn và Tiêu Lăng cũng không biết gì nhiều. Cho dù có hoài nghi, cũng không có ý định bàn luận, chỉ biết Tiêu Lăng là hắn một tay bồi dưỡng, chiếu cố nhiều hơn một chút cũng không có gì nghi kỵ.

Xe có chút xóc nảy. Tiêu Lăng bỗng đề nghị :

“Vương gia, mặt tướng tốt hơn nhiều rồi. Trên xe không khí không tốt, ngài vẫn là cưỡi ngựa đi, mệt mỗi lại vào nghỉ ngơi.”

“Không có gì, người bị thương, bốn vương nên chăm sóc.”

Bên cạnh xe đều là quân sĩ, tuy nói chuyện phải cẩn thận nhưng hai người dùng ánh mắt trao đổi, người khác không thể biết, qua đó là hiểu ý lẫn nhau.

“Lăng nhi”.

Nhạc Thiên Vũ đề thấp thanh âm, “Về sau không được tái bị thương, coi như là vì ca ca.”

“Hảo, ca ca, người đều nói bao nhiêu lần “.

Tiêu Lăng chậm rãi đưa môi tới gần Nhạc Thiên Vũ , hắn lôi kéo bàn tay Nhạc Thiên Vũ hướng vật nhỏ hơi đứng dưới thân mình, trên mặt phỉếm hồng :

“Ca ca, giúp....giúp Lăng nhi, ta sẽ không phát ra tiếng.”

“Không được”.

Nhạc Thiên Vũ đỡ lấy vai y, “Đừng dụ dỗ ta, người còn đang mang thương thế, chính mình hảo hảo nằm, ta ra ngoài xem xét.”

“Ca ca.”.

Tiêu Lăng giận dữ kéo hắn, Nhạc Thiên Vũ cười khoát tay, Tiêu Lăng theo bản năng né tránh.

“Cẩn thận ta đánh người”. Nhạc Thiên Vũ nói xong, đi ra ngoài xe, nhảy lên ngựa.

“Vương gia, Tiêu tướng quân thế nào ?”. Lâm phó tướng tiến tới hỏi.

“Hắn tuổi trẻ, bình phục nhanh, chúng ta có thể đi tăng tốc.”

“Tuân mệnh”

Đoàn người liền tăng tốc. Qua vài ngày đã thẳng đến dịch quán gần kinh thành. Viên quan nội thị Hoàng Thượng phái tới nghênh đón đã chờ đợi ở ngoài dịch quán, sau khi tuyên chỉ liền muốn đưa Nhạc Thiên Vũ cùng mấy tướng quân tiến cung, nói là Hoàng Thượng đang chờ tại kim điện.

Tiêu Lăng được người nâng xuống xe, nói cùng Nhạc Thiên Vũ :

“Vương gia, mặt tướng thân thể không khỏe, không đi theo ngài được.”

“Ân”

Nhạc Thiên Vũ gạt đầu tán thành, theo quan nội thị tiến nhập kim điện, sau một phen phong thưởng, Hoàng Thượng lưu lại Nhạc Thiên Vũ cùng mọi người ở trong cung dự dạ tiệc.

Trong buổi tiệc, Hoàng Thượng cùng Nhạc Thiên Vũ bàn chuyện phỉếm. Hoàng Thượng mở lời :

“Tây quận Vương gia, trăm muốn hỏi thăm người về một người.”

“Là ai?”

“Thủ hạ của ngươi, tướng quân tên Tiêu Lăng, nghe nói hắc giết Diêu Thành Kỳ. Hắc vì cái gì không cùng ngươi tới ?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, hắc bị Diêu Thành Kỳ bắn trọng thương, đành ở dịch quán dưỡng thương.”

“Kia. Cần hay không trầm tới thăm hắc.”

“Không nên để Hoàng Thượng vất vả, hắc mới mười tám tuổi, xương cốt thân mình thực rắn chắc, qua vài ngày an dưỡng đã tốt hơn rồi.”

Hoàng Thượng trầm ngâm một hồi :

“Bình An trở về nói với ta, nàng thích Tiêu Lăng, cho nên. Trầm muốn nghe ngươi cho ý kiến.”

Nhạc Thiên Vũ cả kinh, nhưng ngoài mặt tươi cười, tâu với Hoàng Thượng :

“Hoàng Thượng, Tiêu Lăng quê quán ở phía nam, cha mẹ đều là lưu dân, thời điểm chạy nạn đã chết trên đường. Hắc lúc tám tuổi gặp thần trên đường liền được nhặt về nhà . Thần thấy hắc tư chất không tồi, dạy hắc đọc sách viết tự, cũng dạy hắc võ công, sau lại mang theo hắc đánh giặc khắp nơi. Nhưng hắc phạm gia nô tên lưu trong phủ của thần . Tuy rằng được gọi là tướng quân, nhưng không có chức quan, cũng không có trên danh sách quan lại. Điều ấy người khác không biết, nhưng chính hắc rất rõ ràng, Bình An công chúa hắc là không hiểu rõ chuyện này, là thần không chu toàn, quả thật vì thấy không cần thiết nên không hướng công chúa công khai thân phận gia nô của hắc.

Tiêu Lăng đích xác dũng mãnh, thiện lương, nhưng tính cách lạnh lùng, không giỏi ăn nói, lại càng không hiểu biết về hoàng thất tôn quý . Nghĩ đến công chúa sinh trưởng ở thâm cung, không thường gặp người như vậy, mới cảm thấy hứng thú đối với hắc, hơn nữa. . . .”

Nhạc Thiên Vũ ngừng lại một chút, ha hả cười :

“Tiêu Lăng bộ dáng tuấn mỹ, hơn nữa rất có khí khái nam nhân, tiểu nha hoàn trong nhà thần ngày ngày đều lân la bắt chuyện với hắc, thần cũng vì vậy không ít lần phải răn đe. Nhưng hắc đối với công chúa tuyệt đối không dám có.”

“Được rồi”

Hoàng Thượng cắt lời Nhạc Thiên Vũ :

“Ý tứ của ngươi trầm đã minh bạch , trông chừng tốt nô gia của ngươi, đừng để hắc ở kinh thành gây chuyện sinh sự.”

“Thỉnh Hoàng Thượng khai tâm, Tiêu Lăng tuyệt không dám gây chuyện thị phi, không dám mạo phạm gia pháp bao giờ . Huống chi hắc thân mang trọng thương, thần không cho hắc xuất môn cũng được, nhưng công chúa bên này.”

“Trầm sẽ trông chừng nàng.” Hoàng Thượng nói .

“Ngươi chờ lĩnh phong thưởng, rồi nhanh quay về Tây quận đi.”

“Tuân mệnh”.

Tiêu Lăng ở dịch quán dùng qua cơm chiều, có điểm buồn ngủ, tuy vậy hắc vẫn thức vì muốn chờ Nhạc Thiên Vũ trở về . Hoàng Thượng lưu lại thưởng yển, nhưng không thể ngủ lại a.

Cửa bị gõ nhẹ nhàng vài cái.

“Ca.”

Tiêu Lăng cao hứng từ trên giường đứng lên.

Đẩy cửa tiến vào là công chúa.

“Là người?”, Tiêu Lăng hạ thấp người đứng lại, đổi thành lạnh nhạt.

“Người mau ngồi xuống” Công chúa đến nâng người Tiêu Lăng .

“Người vừa rồi gọi ta là gì ? Ca ? Ai là ca của người ?.”

“Công chúa người nghe lầm “, Tiêu Lăng gạt tay nàng, “Ta không có ca ca.”

“Người là đang đợi Tây quận Vương gia ? Hẳn cũng nói người là đệ đệ của hắc.”

“Vương gia nói đùa, Tiêu Lăng là gia nô của Vương gia, hắc nói ta là đệ đệ hắc là cất nhắc ta, ta thân nô tài không dám xưng hô như vậy.”

Công chúa một mực thắc mắc :

“Người thật sự là gia nô của Nhạc Thiên Vũ?”

“Đúng vậy, ta trên người có nô ấn Nhạc gia.”

“Ở đâu ?”.

Tiêu Lăng đem y phục kéo xuống, lộ ra dòng chữ nhỏ ở đầu vai : ‘Nô tài Tây quận vương phủ’ , ấn ký rất sâu do dùng que hàn in trên người .

“Tiêu Lăng, người đừng đi , được chứ?”

“Vì cái gì?” Tiêu Lăng cảm thấy công chúa rất kỳ quái.

“Ta muốn đem người lưu lại” công chúa ngại ngừng nói, “Chỉ cần người nguyện ý, ta sẽ đi nói cùng phụ hoàng, người sẽ không còn là nô tài .”

“Lưu lại ta làm gì?”

“Người nói đi.” Công chúa thâm tình nhìn hắc, vừa thẹn vừa cúi thấp đầu.

Tiêu Lăng lập tức hiểu được , vội vã đáp :

“Công chúa, không thể, ta không thể lưu lại nơi này.”

“Người. Tiêu Lăng”

Công chúa vô cùng thất vọng, đến gần vài bước, kéo cánh tay Tiêu Lăng .

Chợt Nhạc Thiên Vũ đẩy cửa tiến vào, Tiêu Lăng vội vàng gạt tay công chúa ra .

“Vương gia”.

Nhạc Thiên Vũ sắc mặt giận dữ chợt lóe qua, cười nói :

“Công chúa đã trẻ thế này còn thay mặt Hoàng Thượng đến thăm Tiêu Lăng, thần vô cùng đa tạ. Bất quá, thời điểm không còn sớm , công chúa mời trở về.”

“Được rồi”, công chúa chậm rãi xuất môn, ủ rũ ly khai dịch quán.

Nhạc Thiên Vũ cất bước tiến công chúa, rồi trở lại phòng Tiêu Lăng, hắc đóng cửa lại, một cái tát như quá khứ giáng xuống khiến Tiêu Lăng ngã nhào trên giường .

“Hỗn đản, người muốn hại chết cả Tây quận vương phủ sao?”

“Vương gia, Lăng nhi không biết công chúa nàng.”

Tiêu Lăng hơi nhấp người, sợ tới mức quỳ sụp trên mặt đất. Y nhìn ra được Nhạc Thiên Vũ thật sự tức giận, cũng không dám gọi ca ca .

“Ta hỏi người, bội tín hại chủ nên phạt như thế nào ?”

“Lột đồ, đánh.”

Tiêu Lăng nói xong, liền cởi cúc áo chính mình.

“Được rồi, người trên người có thương tích, ta hôm nay không đánh người”. Nhạc Thiên Vũ bực bội nói, .

“Từ giờ đến khi quay về Tây quận, người ai cũng không được gặp. Ta sẽ phái người canh giữ ở ngoài phòng, ăn uống bài tiết đều phải ở trong phòng.”

“Vâng, Vương gia, Tiêu Lăng tuân mệnh.”

Cửa “Phanh” một tiếng bị đóng lại, Tiêu Lăng quỳ đã lâu mới từ mặt đất đứng lên, nằm lại trên giường, y phục vẫn giữ nguyên không cởi, đưa tay ôm chặt đầu gối. . .

4. Chương 4

Nhạc Thiên Vũ từ biệt Hoàng Thượng, dẫn người quay về Tây quận. Gần hai tháng lộ trình, Nhạc Thiên Vũ không hề cùng Tiêu Lăng thân cận. Tiêu Lăng thương thế dần dần khỏi hẳn, cũng bỏ xe cưỡi ngựa, vẫn luôn đi phía sau Nhạc Thiên Vũ. Chuyện bưng trà đổ nước không cần y làm, y giành làm, Nhạc Thiên Vũ cũng thần nhiên không để ý tới. Tiêu Lăng không biết cách lấy lòng lại càng không biết nói chuyện mềm nhẹ, Tây thành cũng sắp tới rồi, nhà đã ở ngay trước mắt, muốn đánh muốn phạt, trở về y cam tâm chịu đựng.

Tới cửa thành, Tiêu Lăng cởi khôi giáp, thay thường phục, dẫn ngựa cho Nhạc Thiên Vũ. Tây quận vương gia là bá chủ một phương Tây quận. Dân chúng quan viên tất thấy chen lấn hoan nghênh. Nhưng về đến Tây quận vương phủ, xa xa lại thấy phủ môn đóng chặt.

“Sao lại thế này a” Tiêu Lăng nhìn phủ môn, lại ngẩng đầu nhìn Nhạc Thiên Vũ .

“Đi xem.”

“Vâng”

Tiêu Lăng chạy đến tới, còn chưa kịp gõ cửa, đại môn đã từ bên trong mở ra. Sau cánh cửa, một mỹ nhân cung trang nâng một vị lão phu nhân tóc bạc, cùng chúng gia nhân vây quanh theo ra đón chào.

“Nương”

Nhạc Thiên Vũ nhảy xuống ngựa, chạy đến trước mặt lão phu nhân, quỳ xuống dập đầu một cái.

“Vương gia” Cung trang mỹ nhân kia đối với Nhạc Thiên Vũ uyển chuyển hạ bái.

“Văn Thanh, người cũng tới đây ?”

Nhạc Thiên Vũ đứng dậy, cũng nâng nàng đứng lên.

“Nếu như không đến, cũng không thấy được người, hai chúng ta muốn gặp mặt người so với gặp Hoàng Thượng còn khó hơn”.

Lão phu nhân trừng mắt nhìn đứa con liếc một cái :

“Người nói gì đi, chúng ta nhiều năm không gặp người .”

“Nương nhớ nhi tử thì cho gia nhân thông báo một tiếng, con tới Ngọc An gặp người thuận tiện hơn, thuyền xe mệt nhọc, nương vì cái gì phải tự mình đến ?”

“Không phải ta nhớ người, là Văn Thanh nhớ người . Theo gả cho người mà văn phòng đơn gối chiếu, cũng thật sự là làm khó Văn Thanh.”

Lão phu nhân lôi tay Văn Thanh, vừa đi vừa nói chuyện :

“Chúng ta còn tưởng rằng người ở đây nạp cơ thiếp, ngay cả thê tử của mình cũng không coi ra gì.”

“Nương, người đừng nói nữa”

Liêu Văn Thanh ngượng ngùng cúi đầu. Nàng là muội muội Đông Tuấn Vương Liêu Huy . Tình cờ trong một yến tiệc tại gia phủ, đối với Nhạc Thiên Vũ không quản đường xa mà đến, nàng liền nhất kiến chung tình. Nhạc lão phu nhân sau đó làm chủ hôn sự, tác thành nàng cùng Nhạc Thiên Vũ , phong Tây quận Vương phi. Lão phu nhân cùng Liêu Văn Thanh đều ở tại Ngọc An . Nhưng Tây quận lấy quân sự làm trọng, núi cao bảo bọc đường thủy, Nhạc Thiên Vũ vừa mới thành thân, Diêu Thành Kỳ liền khởi binh tạo phản. Nhạc Thiên Vũ phụng chỉ trấn áp, tiến đánh tới ba bốn năm, vừa thắng lợi trở về, lão mẫu thân cùng thê tử đã tới tìm hân .

Đoàn người vào sảnh chính, lão phu nhân vừa ngồi xuống chợt thấy Tiêu Lăng ngoài cửa. Hân tuy mang quần áo gia nô, nhưng tướng mạo thập phần xinh đẹp tuyệt trần, màu da trắng mịn, mi dài mắt sáng, diện mạo hiên ngang, ở bên chúng gia nô có vẻ phi thường xuất chúng.

“Người lại đây” lão phu nhân gọi Tiêu Lăng tới trước mặt.

“Tiêu Lăng khấu kiến lão phu nhân, phu nhân” Tiêu Lăng quỳ xuống hướng Nhạc lão phu nhân cùng Liêu Văn Thanh dập đầu.

“Đứng lên đi”

Lão phu nhân cười hỏi :

“Người tên là gì.”

“Nô tài Tiêu Lăng”.

“Tiêu Lăng ?” Liêu Văn Thanh nói : “Chúng ta đến đây vài ngày, như thế nào không gặp người?”

“Nô tài ở quân doanh hầu hạ Vương gia.”

” Vương gia nhà người thích ăn cái gì ?” Liêu Văn Thanh hỏi.

“Vương gia ăn cái gì đều được a.”

“Vậy Vương gia nhà người bình thường thích làm cái gì?”

“Vương gia hân. Đọc sách. Bài binh. Đánh giặc.”

“Còn gì nữa?”

“Không còn. Nô tài không biết.” Tiêu Lăng bị hỏi không được tự nhiên.

“Thấy Vương gia nhà người hết thấy đều có phần mạnh khỏe....” Liêu Văn Thanh cho Tiêu Lăng một thỏi bạc - ”Đến, phần thưởng của người, cầm lấy.”

Nàng từ hạ nhân nơi đây biết được Tiêu Lăng là người hầu bên cạnh Nhạc Thiên Vũ, tự nhiên đối với y có thêm chút dãi ngộ.

“Nô tài không dám”, Tiêu Lăng không nhận mà cúi đầu.

“Cầm” – Nhạc Thiên Vũ lên tiếng .

“Đi xuống đi.”

“Tuân mệnh, nô tài cáo lui”.

Tiêu Lăng tiếp nhận bạc, rời sảnh chính.

“Tiêu Lăng, người đã trở lại”.

Thị nữ Thu Bình tiến đến ân cần thăm hỏi. Nàng là thị nữ lớn tuổi nhất , so với Tiêu Lăng lớn hơn vài tuổi, bình thường chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Nhạc Thiên Vũ. Tiêu Lăng ở tại ‘ Duẫn Viên ‘ nơi Nhạc Thiên Vũ ngụ , liền cùng nàng chăm sóc hân.

“Bình tỷ tỷ”

Tiêu Lăng đem bạc đưa cho Thu Bình :

“Người chiếu cố ta lâu như vậy, Lăng nhi không có gì cho người, này là phần thưởng của phu nhân , biểu người.”

“Chính người cất đi.”

“Cho người”

Tiêu Lăng đem bạc nhét vào tay Thu Bình, xoay người rời đi.

“Lăng nhi, người đi đâu vậy?”

“Ta quay về phòng mình .”

” Phòng của người không còn ở Duẫn Viên , phu nhân đã tới, trong viện có nam nhân không tiện, lão phu nhân bảo ta chuyển phòng người đến đông sương phòng . Ta đã chọn riêng một gian lớn cho người, so với nơi cũ nguyên lai còn lớn hơn chút ít, người ở đó, kẻ khác nháo sự không ảnh hưởng đến người.”

“Nga, cảm ơn Bình tỷ tỷ”

Tiêu Lăng có điểm mất mát, nhưng là nói không nên lời, vòng vo phương hướng, đi đến đông sương phòng.

Đêm đã khuya, tuy rằng không cần đánh giấc , nhưng Tiêu Lăng càng thêm trần trọc, ngủ không yên, cầm ngân thương ra sân luyện công.

Vũ Khởi Liễn Thương là thương pháp mà Nhạc Thiên Vũ dạy y .Thương pháp trong tay y tuyệt đối là trò giỏi hơn thầy. Y đánh bại Vu Lam, tướng quân của phản quân Diêu thị, không ai biết chính xác hần lúc ấy gặp cán thương liền kinh sợ, nhưng đều thấy ngân thương của y như bạch xà thè lưỡi, giữa ánh trăng lóe từng trận hàn quang.

“Ai ?”

Tiêu Lăng cảm thấy được phía sau có người đi tới, nhìn lại, là Thu Bình .

“Bình tỷ tỷ, sao người lại tới đây ? ”

“Vương gia sai ta tới nói cho người, nếu không muốn bị đánh, liền nhanh trở về ngủ, không được luyện thương nữa.”

“Vương gia đang làm gì?”

“Phu nhân vừa tới, người nói Vương gia có thể làm cái gì, biết là chuyện khó nói, còn muốn hỏi ta.”

Vừa nghe lời ấy, Tiêu Lăng tâm đầu nhói, rối loạn. Thấy y cúi đầu không nói, Thu Bình hỏi:

“Lăng nhi, mấy năm nay người ở ngoại biên có tốt không?”

“Cũng ổn” Tiêu Lăng đáp :”Bình tỷ tỷ trở về đi, ta luyện thêm lúc nữa rồi lập tức trở về ngủ.”

Thu Bình biết hần bướng bỉnh, cũng không khuyên nhiều, liền trở về Duẫn Viên phục mệnh.

Nhạc Thiên Vũ đang muốn thay quần áo nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng bước chân :

“Là Thu Bình sao ? Lăng nhi có ngủ không?”

“Còn chưa có ngủ , hần nói luyện thêm nữa rồi lập tức trở về ngủ.”

Nhìn đến Nhạc Thiên Vũ lại mặc quần áo, Liêu Văn Thanh nằm ở trên giường liền hỏi :

“Vương gia, người muốn đi đâu?”

“Ta đi xem Tiêu Lăng, hần bị Diêu Thành Kỳ bắn trọng thương, bốn ba đường dài còn không hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Vương gia, ngài không cần phải xen vào chuyện của hần, hần cũng không phải đứa nhỏ .”

“Rèn ra một đại tướng không dễ dàng, không thể để hần chưa phát huy phong độ đỉnh cao đã liền tàn phế “.

Nhạc Thiên Vũ vỗ về Liêu Văn Thanh trên giường:

“Văn Thanh, người chờ ta, nếu không cứ ngủ trước, dù sao chúng ta thời gian về sau đều là cùng một chỗ.”

Liêu Văn Thanh trong lòng thoáng ngọt ngào :”Hảo, người đi đi.”

Chính lúc Tiêu Lăng luyện đến chỗ cao trào, cổ tay đột nhiên bị người giữ lại .

“Vương gia”

Tiêu Lăng vừa thấy Nhạc Thiên Vũ , vội vàng thu thương, cung kính đứng một chỗ.

“Đưa thương cho ta”

Nhạc Thiên Vũ đoạt lại thương, nắm chặt cánh tay Tiêu Lăng .

“Người ở phòng nào?”

“Đông sương phòng”.

Nhạc Thiên Vũ đem Tiêu Lăng đưa tới đông sương phòng, đá văng cửa, đem Tiêu Lăng ném vào. Đưa tay đóng cửa, ngồi ở bên giường, thấp giọng đối với y ra lệnh:

“Lại đây, cởi quần.”

Tiêu Lăng đi đến trước mặt hần, chần chờ thoát quần. Nhạc Thiên Vũ vừa thấy Tiêu Lăng tay đặt trên lưng quần, liền nhện không được , duỗi tay đem y kéo đến, lật y đặt ở trên giường, xả hạ áo lót y, đá hai chân y ra, kéo quần của chính mình xuống, hần dùng nước bọt thoáng bôi trơn, mạnh mẽ tiến nhập vào bên trong Tiêu Lăng.

“Ách.”

Tiêu Lăng bị đau cơ hồ thốt ra tiếng. Nhạc Thiên Vũ lấy tay che miệng Tiêu Lăng lại , dưới thân vận động nhanh hơn , trong chốc lát, liền gầm nhẹ một tiếng, bắn vào trong thân thể Tiêu Lăng . Hần rút phân thân ra, đánh vào mông Tiêu Lăng :

“Quỳ lên trên đi”

Tiêu Lăng bò đến ngoan ngoãn quỳ trên giường. Nhạc Thiên Vũ trên tay dính chút bạch dịch bị nhiễm hồng , với đến khổ hạ Tiêu Lăng , cầm nắm chơi đùa một lát, Tiêu Lăng cũng bắn ra. Khoái cảm nhanh được giải thoát, y nằm xuống nhẹ giọng rên rĩ.

Nhạc Thiên Vũ rửa sạch tay trong bồn nước, nhúng vắt khăn mặt, đặt trên mông Tiêu Lăng :

“Lau sạch sẽ chính mình.”

“Nga”

Tiêu Lăng vừa lau trước người xong, đã bị Nhạc Thiên Vũ nhét vào chăn. Hần kéo áo Tiêu Lăng xuống , kiểm tra miệng vết thương của y.

“Thương thế toàn bộ đều tốt, nếu nghe lời, ta liền cho quay về viện tử.”

“Đừng, Thiên Vũ ca, ở bên trong Tử đường được không? Trong viện rất đáng sợ, cũng rất lạnh.”

“Tiểu tử ngươi có tâm tư này nọ sao”, Nhạc Thiên Vũ nở nụ cười, hôn môi y.

“Quá hai ngày ta liền đem nàng tiễn bước, buổi tối hôm nay ngươi cũng đừng suy nghĩ, ta lộng ngươi sẽ không dư thừa khí lực lộng nàng .”

Nhạc Thiên Vũ đứng lên muốn rời đi. Tiêu Lăng giữ chặt tay hần:

“Ca.”

“Đừng không hiểu chuyện”

Nhạc Thiên Vũ rút tay, cho y một cái tát:

“Ta sưng người còn không đủ sao? Người còn muốn ta làm cái gì?”

“Không, không có.” Đây một tát đánh cho mơ hồ, nửa bên mặt Tiêu Lăng lập tức sưng đỏ .

Nhạc Thiên Vũ đập Tiêu Lăng trên giường một cước, mắng y:

“Hỗn đản, lớn như vậy , còn không hiểu chuyện.”

Đợi cho Nhạc Thiên Vũ mở cửa đi ra ngoài, Tiêu Lăng sờ sờ mặt , lẩm bầm một mình:

“Ta như thế nào không hiểu chuyện , không phải chỉ là nắm tay người sao, gọi nhiều hơn một tiếng, liền đánh ta nặng như vậy”

Y trở mình một chút , một trận đau đớn từ dưới thân truyền đến, duỗi tay lần sờ, đưa lên xem, trên tay tất cả đều là huyết, y từ dưới gối đầu lấy một ít thuốc mỡ, xoa lên thân mình, ghé vào giường thiếp đi .

5. Chương 5

Tiêu Lăng tỉnh lại đã là giờ điểm tâm .Y từ trước đến nay vẫn ăn cùng Nhạc Thiên Vũ , nhưng có phu nhân cùng lão phu nhân đến đây, y rất phân vân có nên tới phòng ăn không. Rửa mặt xong, y phục chỉnh tề , y đành ngồi ở trong phòng chờ lệnh truyền.

Trên đại sảnh, Nhạc lão phu nhân, Liêu Văn Thanh, cùng Nhạc Thiên Vũ ngồi cạnh bàn nói nói cười cười, chờ dùng bữa. Thu Bình tiến đến trước mặt Nhạc Thiên Vũ, nhỏ giọng hỏi hẩn :

“Vương gia, Lăng nhi hẩn.”.

Nhạc Thiên Vũ biết Thu Bình muốn nói cái gì, nghiêng đầu nói :

“Bảo hẩn xuống phòng bếp, các người cùng nhau dùng bữa.”

“Về sau cũng vậy?”Thu Bình lại hỏi.

“Các người cùng nhau dùng.”

“Vương gia. Ân.”

Thu Bình áp a áp ứng nói : “Trong phủ, mấy vị tướng quân đều ở nơi đó, có hay không làm cho Tiêu Lăng.”

Thu Bình cảm thấy nói như thế nào thì Tiêu Lăng cũng không nên sinh hoạt cùng một chỗ với gia tướng. Dù sao từ khi y vào vương phủ, cuộc sống hàng ngày đã không như hạ nhân bình thường Huống hồ, y là tướng quân dưới trướng Vương gia, cho nên hảo tâm nhắc nhở một câu.

” Ý tứ của ta không đủ rõ ràng sao?” Nhạc Thiên Vũ có điểm mất hứng : “Người nghe không hiểu, ta lặp lại lần nữa, để hẩn sinh hoạt cùng các người.”

“Thưa vâng, nô tỳ đi sắp xếp”.

“Chuyện gì a ?” Liêu Văn Thanh nhìn đến Thu Bình cùng Nhạc Thiên Vũ to nhỏ, liền hỏi.

“Hỏi bẩm phu nhân ” Thu Bình thấy ánh mắt Nhạc Thiên Vũ ưng thuận, mới dám lời thật tình nói ra : “Nguyên lai, Tiêu Lăng mỗi ngày đều bồi Vương gia dùng cơm . Hiện giờ, người cùng lão phu nhân ở lại chỗ này, nô tỳ đến thỉnh Vương gia chỉ bảo nên an bài Tiêu Lăng như thế nào.”

“Tiêu Lăng ?” Liêu Văn Thanh liền hỏi : “Chính là nô tài luyện thương đêm qua? Gọi hẩn đến đây đi, đừng vì chúng ta đến đây mà phải sửa lại thói quen trong phủ “

Nàng quay đầu nói cùng Nhạc lão phu nhân :

“Nương, ngài nói đi.”

“Vân Thanh nói, vậy gọi hần đến, đứa nhỏ kia nhìn cũng không tệ lắm.” Nhạc lão phu nhân cũng gật đầu.

“Vương gia, người xem.”

“Hoàn cảnh tuy không thể đánh đồng, nhưng nếu lão phu nhân cùng phu nhân vui vẻ, vậy gọi hần đến đây đi”.

“Vâng”, Thu Bình theo lệnh Nhạc Thiên Vũ , kêu người gọi Tiêu Lăng tới .

“Vương gia, lão phu nhân, phu nhân” Tiêu Lăng đối với ba người hành lễ.

“Tiêu Lăng” Liêu Vân Thanh nói : “Người tới ngồi đối diện ta, Vương gia ở vị trí bên kia đi.”

“Vâng, tạ ơn phu nhân, lão phu trưởng tọa.”Tiêu Lăng mặc dù không quen ăn nói, nhưng vẫn thông hiểu quy củ , hạ mình ngồi xuống.

Đồ ăn bày lên bàn, mấy người bắt đầu dùng bữa.

“Nương”, Nhạc Thiên Vũ hỏi mẫu thân, “Lần này, người tính ở chỗ này ở bao lâu ?”

“Sao vậy, chúng ta vừa mới đến đã muốn xua đi.”

“Nào có thể vậy !”Nhạc Thiên Vũ cười nói, “Là hài nhi e sợ Tây quận gió lớn cát nhiều, khiến lão nhân gia người dễ nhiễm bệnh.”

“Người đã ít về ... ” Lão phu nhân cũng cười, ” Chỗ ta ở đã thành thói quen, lần này ta cùng Vân Thanh không tính ở lâu. Phải đi cũng được, nhưng phải cho ta bế tôn tử đã.”

“Nương.” , Liêu Vân Thanh dung nhan tú lệ xấu hổ đến đỏ bừng.

“Được, ta sẽ cố gắng.”Nhạc Thiên Vũ nhìn Liêu Vân Thanh, xấu xa cười.

“Lạch cạch” Một tiếng vang nhỏ, một cây chiếc đũa trên tay Tiêu Lăng rơi trên mặt đất. Nhạc Thiên Vũ sắc mặt nhất thời trầm xuống.

“Thực xin lỗi”, Tiêu Lăng vội vàng cúi thấp lưng tìm nhặt.

“Không có việc gì”, Liêu Vân Thanh nói, “Đổi một chiếc khác là được.”

Tiêu Lăng vừa nhặt chiếc đũa lên, chưa ngồi an ổn đã bị Nhạc Thiên Vũ nhắc chân một cước đá khỏi ghế dựa. Tiêu Lăng ngã lộn trên mặt đất, lập tức quỳ sụp, mặt sợ tới mức trắng bệch.

“Cho người ít thể diện, lại không biết phận nô tài .”

Nhạc Thiên Vũ thét lệnh :

“Người tới, vả miệng.”

Quân sĩ hành hình đi tới, tả hữu hai bên đánh Tiêu Lăng bốn bạt tai nhớ đời.

“Biết rõ sai lầm của người không?”

Liền mấy tát, chẳng những Tiêu Lăng bị đánh cho choáng váng, ngay cả Nhạc lão phu nhân cùng Liêu Vân Thanh đều ngây người ngừng đũa.

“Đánh tiếp”, Nhạc Thiên Vũ lần nữa hạ lệnh.

Tiêu Lăng trên mặt lại trúng thêm bốn tát. Y dù thanh tỉnh cũng chẳng dám ngẩng đầu nhìn Nhạc Thiên Vũ, không dám nói rõ bản thân thật sự bất cần rơi đũa, chưa từng có ý khác. Tiêu Lăng thanh âm run rẩy nói :

“Vương gia bớt giận, nô tài biết sai rồi, nô tài không dám “

“Cút, xuống phòng bếp ăn cơm đi.”

“Tuân mệnh”

Y đứng lên, cúi đầu rời khỏi phòng ăn, xoay người quay đi mới dám lau huyết bên miệng .

“Người làm gì vậy”, Nhạc lão phu nhân nén giận nói, “Hắn vẫn còn là đứa nhỏ, như vậy mà cũng bị đánh.”

“Nên đánh”, Nhạc Thiên Vũ nói, “Ỗ vào ta coi trọng, quy củ không hiểu , nếu không phải các người ở đây, hắn còn chẳng dám nghĩ đứng lên đi nổi ra ngoài.”

“Chỉ vì một cây chiếc đũa, không phải chứ?”Liêu Văn Thanh tỏ thái độ bất bình.

“Không phải chuyện chiếc đũa mà là chuyện quy củ, người không hiểu, ngồi nhìn là được”, Nhạc Thiên Vũ cười cười, “Chờ người lĩnh hội được, toàn gia đều cho người quản, ta lại tìm chỗ đứng xem.”

“Nguyên lai đây là quy củ của người sao?”Liêu Văn Thanh liếc nhìn Nhạc Thiên Vũ một cái, cũng cười .

“Nhạ nhi. Nhanh lên.”Thu Bình gọi Nhạ nhi đi theo, đem Tiêu Lăng đưa tới phòng bếp.

“Ồi a, vị khách hiếm thấy”, mấy hạ nhân nhìn y được đưa vào, cười nói, “Tiêu tướng quân như thế nào lại rảnh rỗi đến xem chúng ta a.”

Vì Tiêu Lăng được sủng ái, bọn hạ nhân đương nhiên là có chút ghen tị,. Nhìn y phá lệ xuất hiện ở nơi này, nhất là thấy dấu tay trên mặt Tiêu Lăng, lường trước y nhất định là mắc sai lầm, bị Vương gia phạt đến đây, trong lời nói nhiều ít có chút vui sướng khi người gặp họa.

Nhạ nhi hầm hừ nói :

“Được rồi, đi đi, mấy người các người, Tiêu Lăng bình thường cũng không đắc tội các người. Rượu thịt mà các người ăn uống vào bụng mấy năm nay,bao nhiêu cũng đều là tiền Vương gia thưởng mà Tiêu Lăng đem cho. Hôm nay Vương gia không thoả mái, lấy hắn trút hỏa, các người cũng định chạy theo bỏ đá xuống giếng, có phải hay không ?”

Nhạ nhi là cô nương lợi hại có tiếng , khi đã nói lí lẽ đến ngay cả chủ tử cũng kiêng dè ,đừng nói là hạ nhân.

“Nhạ nhi cô nương nói rất đúng”.

Hạ nhân Triệu Bình mang cho Tiêu Lăng một cái ghế nhỏ.

“Tiêu tướng quân, ngồi đi, rồi ném thử chút đồ ăn chỗ chúng ta giống hay không hương vị chỗ Vương gia.”

“Cám ơn Triệu đại ca”, Tiêu Lăng xúc cơm, ngồi cùng mọi người .

“Tiêu Lăng”, Hoàng Nhị hỏi, “Đánh giặc vất vả lắm sao?”

“Vẫn còn được “

“Người có sợ hãi không?”

“Vẫn còn được”.

“Quân doanh thức ăn tốt không?”

“Vẫn còn được”.

“Chết nhiều người lắm sao?”

“Vẫn còn được”.

“Người như thế nào toàn đáp ” vẫn còn được ” a”, Triệu Bình hỏi tiếp, “Chỗ đó. quân doanh có nữ nhân bởi Vương gia ngủ không ?”

“Không có. Ta không biết.”Tiêu Lăng có chút đỏ mặt, nhưng do mặt bị đánh đến sưng lên, mọi người đều không nhìn ra.

” Các người thật ngu ngốc”.

Trần Bình dương dương tự đắc nói : “Cần nữ nhân làm gì, quân doanh nam nhân nhiều như vậy, kỳ thật trừ bỏ sinh đứa nhỏ, nữ nhân có thể làm gì , nam nhân đều có thể làm như vậy.”

“Người thông thạo như vậy, phải chăng người đã làm qua? Ha ha ha ha”, mấy nam nhân ha hả cười.

“Quân doanh có việc này sao?”

Tiêu Lăng hì hì cười cười : “Không có. Ta cũng không biết.”

“Đừng hỏi hần , trừ bỏ ” vẫn còn được “, hần sẽ nói không biết.”

“Tiêu Lăng, Vương gia ở quân doanh có đánh người không?”Hoàng Nhị hỏi.

“Đánh.”

“Ác liệt không ?.”

“Ác liệt”.

“Có bắt người thoát quần áo không?”

“Thoát”

“Còn ở trước mặt người khác sao?”

“Hai năm nay không như vậy nữa. Vương gia nói ta đã lớn, thưởng cho ta thể diện.”

Y năm ấy mười bốn tuổi ... bởi vì khi hành quân đi nhằm đội ngũ, ở vệ cỏ bên mép quân trường của Nhạc Thiên Vũ, y cởi quần quăng trên cỏ, trước mặt mọi người bị hần quất hai mươi roi. Y trong lòng rất xấu hổ. Nhiều người đứng ra cầu tình, nói y tuy sai nhưng không nên như vậy mà phạt cả thể diện, đánh y mười gậy là đủ. Nhưng Nhạc Thiên Vũ nói y phạm lỗi ngu xuẩn, phạt quân còn chưa đủ, coi như giáo huấn nô tài trong nhà, không cần phải cho thể diện, để từ nay về sau y không tái mắc sai lầm như vậy. Đến tối đó, Nhạc Thiên Vũ cho y thưởng được, rồi cưỡng ép y...

Trên cây quạ kêu “quác quát” khiến tâm tình càng phiền muộn.

Triệu Bình nói : “Thật sự là đáng ghét, trời vừa chập tối đã kêu oang oang không ngừng.”

“Tiêu Lăng,nói người đừng sinh khí”, Trần Bính cười nói, “Ta thích nhất xem Vương gia thoát quần người rồi đánh, bộ dáng mông của người.”

Đang nói, chợt Tiêu Lăng nhấc tay phải, một chiếc đĩa bình thường bay vút ra ngoài, một con quạ đen bị bắn rớt.

“Uych uych” đàn quạ đen đậu đầy trên cây đều theo nó thoát đi .

Tiêu Lăng nhặt lên chiếc đĩa, xoa xoa, trở lại chỗ ngồi , cười nói :

“Trần đại ca, người nói cái gì, nói tiếp đi, vì cái gì lại thích xem ta bị đánh, người hận ta sao?”

Đối với lời vui đùa của Trần Bính, Tiêu Lăng không để ý cũng không chút nào tức giận, nhưng vài người thấy Tiêu Lăng động tay, đều sợ ngấy người. Trần Bính lại ngượng ngùng nói :

“Không có việc gì, không có việc gì.”

6. Chương 6

Tiêu Lăng ngày ngày ngụ tại Đông sương viện, chán đến chết . Nhạc Thiên Vũ đối với y lạnh nhạt, ngược lại y và bọn hạ nhân lại dần gần gũi hơn. Nô tài, a hoàn trong phủ càng ngày càng hiểu thêm về một Tiêu Lăng trưởng thành. Y bề ngoài lãnh tuấn, tính tình thiện lương phóng khoáng, điểm ấy khiến y rất nhanh trở thành người mà các cô nương ái mộ nhất trong phủ. Mạt khác câu chuyện mà Nhạc Thiên Vũ cùng

Hoàng Thượng nói về y lan truyền ra khiến Đông sương viện càng thêm vài phần náo nhiệt. Ngay cả thị nữ tùy thân mà Nhạc lão phu nhân cùng Liêu Văn Thanh mang đến, bất kể có việc hay không, vô tình hay hữu ý cũng đều muốn tiếp cận kết, thân cùng Tiêu Lăng. Đối với sự quan tâm của các tỷ tỷ, muội muội, Tiêu Lăng đa phần chỉ nói cảm tạ, không quá thân thiết nhưng cũng chẳng lạnh nhạt với bất cứ ai.

Buổi tối ngày hôm đó, Tiêu Lăng đã thay áo chuẩn bị ngủ, chợt nghe hai tiếng ” thành thành”, có người gõ cửa.

” Ai a ?” Tiêu Lăng ngồi dậy hỏi.

“Ta” .

“Là Khánh Trân tỷ tỷ sao ?”

Tiêu Lăng nhận ra người đến là Khánh Trân, thị nữ bên cạnh Liêu Văn Thanh. Đối với thị nữ của phu nhân, y không dám chậm trễ, sợ Nhạc Thiên Vũ bên kia có chuyện quan trọng, quần áo chưa kịp chỉnh tề vội mở cửa liền.

“Tiêu Lăng” , Khánh Trân nhào vào lồng ngực Tiêu Lăng, đẩy Tiêu Lăng đứng ở cửa vào trong phòng.

“Làm sao vậy, Khánh Trân tỷ tỷ, đã xảy ra chuyện gì ?”

Tiêu Lăng nhận ra Khánh Trân tựa hồ đang khóc, đẩy ra nàng vội nói tiếp :

” Người đừng khóc, xảy ra chuyện gì ? Vương gia không có việc gì chứ ?”

“Vương gia không có việc gì, mà là” , Khánh Trân nói chuyện đứt quãng.

Tiêu Lăng thở dài một hơi nhẹ nhõm, lại hỏi :

” Hay lão phu nhân, phu nhân có việc gì ?”

“Không phải. Họ đều bình an , là ta. Ta có việc.”

“Chuyện gì, người cứ nói ra đi, xem Lăng nhi có thể giúp người hay không.”

“Tiêu Lăng” , Khánh Trân ôm lấy Tiêu Lăng, nâng cặp mắt ngấn lệ : ” Tiêu Lăng, ta thích người, ta và người có thể ở cùng một chỗ hay không ?”

“Người. Người nói cái gì?” Tiêu Lăng lại đẩy ra nàng, lui lại về phía sau mấy bước.

“Tiêu Lăng” , Khánh Trân lên tiếng đáp lại, áo đã thoát rơi trên mặt đất, lộ ra mảnh yếm thêu hoa .

“Trời ơi !”

Tiêu Lăng trước đóng cửa vào, rồi vội vàng nhặt quần áo Khánh Trân lên, phủ trên người nàng, bối rối nói :

” Khánh Trân tỷ tỷ. Vương phủ có gia pháp Loại sự tình này phạt nam không phạt nữ, nếu Vương gia biết. Lăng nhi sẽ bị đánh chết Người chưa thấy qua. Vương phủ gia pháp rất nghiêm khắc Người nếu không muốn thấy Lăng nhi chết thì đừng làm vậy, tâm ý của người ta hiểu được. Để sau này nói. Về sau nói tiếp. Được không?”

Khánh Trân không như công chúa. Công chúa có thể sau này không gặp, nhưng Khánh Trân ngắc đầu không thấy cúi đầu sẽ gặp. Nàng là thị nữ bên cạnh Liêu Văn Thanh, y không dám quá phận, cũng thật sự sợ hãi chuyện ồn ào này bị Nhạc Thiên Vũ biết thì chính mình chết chắc.

“Tiêu Lăng, Tiêu Lăng, ta biết các nàng đều thích người, mà ta chỉ có thể này...., Ngày hôm đó thấy người, ta liền quên không được dáng vẻ của người, Lăng nhi.” Khánh Trân ôm lấy thắt lưng Tiêu Lăng không tha.

” Khánh Trân tỷ tỷ, đừng như vậy.” , Tiêu Lăng dùng chút khí lực, khéo tách cánh tay Khánh Trân ra.

“Lăng nhi !” – Thu Bình đột nhiên ở cửa gọi to : ” Vương gia truyền người tới phòng luyện công .”

“Được !”

Tiêu Lăng giống quơ được cọng rơm cứu mạng, xoay người mặc quần áo, quay đầu lại đối với Khánh Trân nhỏ giọng nói :

” Ta đi gặp Vương gia, người đi nhanh đi.”

“Lăng nhi” , Thu Bình nhìn đến Tiêu Lăng đi tới, lại hỏi,” Người gặp Khánh Trân sao? Phu nhân đang tìm nàng.”

Khánh Trân vừa nghe liền sợ hãi, chạy nhanh mặc quần áo.

” Không có”

Tiêu Lăng đóng cửa lại nói :” Đã trễ thế này, Khánh Trân tỷ tỷ tới chỗ ta làm gì,”

“Đi thôi”

Thu Bình cùng Tiêu Lăng rời Đông sương viện. Mới vừa đi không đến vài bước, Thu Bình dừng lại chất vấn y :

” Lăng nhi, người sao dám cùng Khánh Trân có loại quan hệ bất chính này ?,Người không sợ gia pháp vương phủ sao ?”

“Bình tỷ tỷ, người thấy rồi sao ?” Tiêu Lăng lấp bắp nói : ” Nàng. Ta. Không phải như vậy Lăng nhi làm sao dám.”

Thu Bình bật cười :” Thôi quên đi, ta biết người không dám, người lúc nào thấy roi của Vương gia cũng liền phát run. Ta đoán rằng năm năm nay người cũng chẳng thay đổi.”

Tiêu Lăng bình tĩnh đại ngộ :

” Bình tỷ tỷ, người là tới cứu Lăng nhi a, cảm ơn tỷ tỷ , thế Vương gia hử.”

“Vương gia đã sớm cùng phu nhân ngủ rồi, nào có thời gian nhàn rỗi nhìn người luyện công, người mau trở về đi thôi. Ta đoán chừng giờ này Trân nhi nàng cũng đi rồi. Ta chỉ thấy nàng lén lút , mới theo chân nàng đến, nha đầu không biết xấu hổ này, lá gan cũng quá lớn. Người giữ cửa cho tốt, đừng để lại phát sinh chuyện gì !”

Thu Bình cười nói :

” Chỉ nghe nói qua nữ nhân bị trêu hoa ghẹo nguyệt Chưa từng thấy chuyện như thế này”

Thu Bình nói xong, cũng có chút ngượng ngùng :” Mau trở về đi thôi, khóa kỹ cửa đấy.”

“Cảm ơn Bình tỷ tỷ” ,

Tiêu Lăng thở dài tiễn chân Thu Bình, cước bộ không tự chủ tiêu sái đi tới phòng luyện công. Nơi này tối đen. Tiêu Lăng ở đây vòng vo vài vòng, thật sự chẳng có ai. Y trong lòng thất vọng, cụt hứng quay trở về phòng ở, chốt cửa cho chặt, nằm ở trên giường, mở to mắt đến nửa đêm.

Sáng sớm chim nhỏ hót líu ríu lôi kéo Tiêu Lăng từ trong mộng tỉnh lại. Y đi vào sân viện. Đông sương viện rộng lớn mà chỉ có mình y. Trên mặt đất tràn đầy lá rụng, tuy rằng mỗi ngày có người quét tước, nhưng mùa thu qua, mỗi ngày trên mặt đất đều tăng thêm rất nhiều lá rụng. Góc tường có một cái chổi to, Tiêu Lăng cầm chổi lên, từng chút từng chút quét lá rụng trên đất. Gió thổi qua, lá vàng còn trên cây lại rơi xuống. Tiêu Lăng liền vận công, đem cái chổi dựng đứng lên, lá rụng tựa hồ đều bị hút lại xung quanh cái chổi, làm thành một vòng, nhìn qua nhẹ nhàng , mỗi phiến lá đều tựa như phiêu động sắp li khai, rồi lại bị chặt chẽ níu giữ. Tiêu Lăng thân nhẹ như én, từ trên cây và tường biên bay lên hạ xuống. Cái chổi theo y lên trời xuống đất cuốn tầng tầng lá cây, giống như phép ảo thuật, hết gần lại xa, nhưng là toàn bộ đều bay lượn quanh thân y.

“Hảo công phu” .

Tiêu Lăng nghe được lời tán dương liền hạ xuống mặt đất, công lực trên chổi tán đi, lá cây màu vàng đầy trời theo gió bay là là xuống. Tiêu Lăng áo trắng như tuyết, mỉm cười xoay người lại, gặp Liễu Văn Thanh cùng mấy thị nữ của nàng, liền vội hướng tới, chân sau quỳ xuống đất :

” Tiêu Lăng vẫn an phu nhân.”

Khánh Trân nhìn thấy Tiêu Lăng, trên mặt có chút xấu hổ. Tiêu Lăng cũng không nhìn nàng, giống như không có sự tình gì phát sinh.

“Tiêu tướng quân, miễn lễ.”

“Phu nhân không cần gọi nô tài như vậy, nô tài không dám nhận, khi đánh giặc để tránh gặp nhiều phiền toái, mới để cho người khác gọi một tiếng tướng quân, vào vương phủ, người cứ kêu ta Tiêu Lăng, hoặc là Lăng nhi đều được.”

“Người một chút cũng không hổ thẹn với xưng hô này đâu” Liễu Văn Thanh nói :”Ta ở Đông Tuấn cũng chưa thấy qua một thân võ công như người vậy.”

“Phu nhân quá khen, đều là Vương gia biết cách dạy dỗ .Tiêu Lăng ngu dốt, chỉ học được chút bề ngoài thôi.”

Liêu Văn Thanh cười nói : “Vương gia người bảo người ăn nói vụng về, thật là nhìn lầm người rồi.”

“Vương gia nói không sai, Tiêu Lăng vốn vụng về, đều nhờ Vương gia cố sức giáo huấn.”

“Lăng nhi, người mỗi ngày ở nơi tẻ nhạt này, không thấy buồn sao ? Vì sao không đến quân doanh đi dạo ?”

“Tiêu Lăng không dám, không có lệnh của Vương gia, Tiêu Lăng không dám xuất môn, lại càng không dám tới quân doanh.”

“Ta chuẩn cho người nửa ngày nhàn rỗi”, Liễu Văn Thanh nói ,” đi ra ngoài đi, thuận đường mua chút mật cao trở về cho Vương gia, ta làm món ăn cho Vương gia , người lại nói không ngon bằng bánh ngọt La Ký ở Đông thành, người đi mua một ít, ta muốn nếm thử xem vì sao người lại coi trọng đến vậy.”

“Người sao không để cho Bình tỷ tỷ đi mua ?”

“Thân nữ nhi ít xuất môn thì tốt hơn”, Liễu Văn Thanh nhìn y thoái thác, lại hỏi : “Thế nào, người không muốn đi sao ?”

” Ta muốn đi, nhưng mà Vương gia.” ,

Tiêu Lăng quả thật cũng muốn ra khỏi cửa , năm năm ngoài biên cương chạy ngược chạy xuôi . Giờ bị vương phủ giam hãm, y đúng là không thoải mái chút nào, nhưng gia quy Nhạc Thiên Vũ đặt ra , y có bị đánh chết cũng không dám cãi lời .

“Đi đi, Vương gia nhà người nếu hỏi đến, còn có ta, người không cần sợ hấn.”

” Vâng, tạ ơn phu nhân, Lăng nhi đi đây.”

Xem Tiêu Lăng hớn hở chạy tới phủ môn, Liễu Văn Thanh trong lòng nhủ thầm, Tiêu Lăng này tuổi còn nhỏ, võ công lại rất cao, có thể thấy được Thiên Vũ đối với y đổ nhiều tâm huyết. Nhưng hấn luôn đánh đập mắng chửi y như vậy, không sớm thì muộn Tiêu Lăng cũng sẽ không còn nhiệt tâm nữa, chính mình cần giúp hấn vỗ về y. Ánh mắt y, tiếng cười của y nói cho Liễu Văn Thanh biết, kỳ thật Tiêu Lăng là đứa nhỏ nhẹ dạ đơn thuần, tuyệt đối không khó khống chế.

7. Chương 7

Tiêu Lăng ra khỏi vương phủ, đi một mạch đến tiệm bánh ngọt La Ký (1) ở Đông thành.

Bầu trời cuối thu xanh thẳm, cao vút không một gợn mây. Tâm tình Tiêu Lăng sau nhiều ngày u ám đã thoải mái lên rất nhiều. Y vừa tới tiệm La Ký đã nhìn thấy rất đông người chờ trước cửa tiệm, xem trang phục chắc hẳn là đường xa đến đây.

“Ông chủ”

Tiêu Lăng vào tiệm :

“Cho ta mua hai cân mật cao.”

“Xin lỗi, ngài đã tới chậm”, ông chủ nói : “Chúng ta mỗi ngày chỉ làm mười cân, đều bị vị đại gia này mua hết rồi.”

Tiêu Lăng đưa mắt nhìn, chỉ thấy một vị nam tử trẻ tuổi phục sức giống thương nhân đang ngồi ở trong tiệm, tuổi tác xấp xỉ Nhạc Thiên Vũ, tràn đầy anh khí , ánh mắt sáng ngời, rất có khí phách, tả hữu là hai nam nhân mang kiếm, bộ dáng hộ vệ nghiêm túc.

“Là như vậy à ?”

Tiêu Lăng vốn định thương lượng cùng vị nam tử này có thể bán lại một phần cho y được không , nhưng xem hắn vẫn ung dung uống trà, thần sắc chút ngạo mạn, liền không mở lời.

“Ông chủ !”

Một tên tiểu nhị từ phía sau đi tới : “Hôm nay bánh nướng nhiều hơn dự tính, còn dư một cân.

“”Để lại cho ta đi.”Tiêu Lăng đem bạc đặt lên bàn.

Ông chủ vừa giúp Tiêu Lăng đóng gói, vừa nói :

“Ngài là người của Tây quận vương phủ à ? “.

“Đúng vậy .” – Tiêu Lăng đáp : “Chủ tử thích ăn bánh này, sai ta đến mua.”

Nam tử kia vốn đang lim dim suy nghĩ, nghe được lời ấy, ngẩng đầu nhìn Tiêu Lăng, đánh giá y cao thấp vài lần, nói nhỏ với bảo tiêu bên cạnh vài câu. Một bảo tiêu tiến đến nói :

” Chủ nhân nhà ta nói, một cân này chúng ta cũng muốn mua.”

“Vị công tử này”, ông chủ đi tới cười tiếp lời : “Y là hạ nhân Tây quận vương phủ , nói Tây quận Vương gia thích ăn món này, người xem có thể”

Ông chủ vô cùng khéo léo cất lời, hẳn chẳng mong đắc tội cùng vị khách nhân không biết từ đâu đến này, cũng không muốn đắc tội với Tây quận vương phủ .

“Tây quận vương phủ thì sao ?”, Nam tử đem ly trà đặt lên bàn, cười nói, “Không phải là Nhạc Thiên Vũ chắc, ta chính là không muốn để hắn ăn đấy.”

Tiêu Lăng khê chau mày, cầm một cân mật cao kia, quay đầu rời bước.

“Đứng lại !”

Hai tên bảo tiêu đi nhanh tới, cản đường Tiêu Lăng.

“Các người muốn làm gì ?” Tiêu Lăng quát hỏi.

“Buông đồ trong tay người xuống”, bảo tiêu nói, “Chúng ta sẽ để cho người còn đường quay về Tây quận vương phủ”.

“Các người đến Tây quận là để gây rối sao ?”, Tiêu Lăng cười lạnh, “Lá gan thật không nhỏ.”

“Nói rất đúng”, Nam tử cất lời, “Chúng ta chính là đến Tây quận tìm phiền toái , nói dễ hiểu, là báo thù cho Diêu Thành Kỳ.”

“Chỉ bằng các người?”Tiêu Lăng tỏ vẻ khinh thường, cũng có chút tức giận .

Hai gã bảo tiêu vốn xem nhẹ thân thủ Tiêu Lăng, tiến đến đoạt mật cao trên tay y . Tiêu Lăng dời bước né tránh, trái tránh phải chuyển nhảy ra ngoài tiệm.

“Muốn đánh thì ra bên ngoài đánh, đừng làm ảnh hưởng đến tiệm của người ta.”

Những người đứng ngoài cửa nhào lên, chen kín quanh Tiêu Lăng. Tiêu Lăng nhẽ nhắc tay phóng mật cao quay vào trong tiệm :

“Ông chủ, giúp ta trông chừng.”

Y tung ra song chưởng, bức lui những người tiến tới, đầu cùng thủ hạ của kẻ kia ngay trên đường.

Y công lực thâm hậu, thân pháp linh hoạt, lấy ít địch nhiều. Bọn thủ hạ mặc dù nhanh, căn bản lại không làm gì y được. Chúng không thể tưởng tượng thân thủ Tiêu Lăng cao cường như vậy, đánh một hồi lâu vẫn không thể chiếm thế thượng phong, cảm thấy vô cùng mất mặt, lại sợ chủ tử trách tội, đều có chút nóng vội , xuống tay cũng càng ngày càng không lưu tình.

Tiêu Lăng đoạt lấy một thanh kiếm, ngăn lại lưỡi dao sắc bén của chúng. Y không tin lại có kẻ dám đơn thương độc mã khiêu khích Tây quận vương phủ, trừ phi là chán sống. Trong lòng thầm nghĩ biết đâu những người này cùng Nhạc Thiên Vũ có quan hệ, không dám nặng tay, cuối cùng thủ nhiều công ít. Nhưng y tâm tính thiếu niên, bị người từng bước ép sát, không nhiều biện pháp chống đỡ, biết rõ không ổn. Lại không ngờ rằng, y tuy không đả thương chúng , nhưng những kẻ này này đã đánh tới mức phát hỏa, chiêu nào xuất ra cũng đều bức Tiêu Lăng vào chỗ chết. Kẻ kia ngồi ở trong tiệm xem bọn họ đánh nhau, mỉm cười uống trà.

Phó tướng tuần tra thành Lâm Khải nghe được thuộc hạ báo lại, nói là trên đường có người đánh nhau, còn báo ra tên, liền vội vàng dẫn quân binh đến xem, không nghĩ đúng là xa xa đã thấy Tiêu Lăng bị đông người vây đánh. Hắn xem bọn người đang tấn công trang phục rất quen mắt, cẩn thận ngẫm lại, phát ngựa đi tìm Nhạc Thiên Vũ .

Nhạc Thiên Vũ đang ở phủ nha Tây quận, cùng tri phủ Nhạc Hồng Thụ nói chuyện trên trời dưới đất. Lâm Khải vội vàng tới báo :

“Vương gia, Tiêu Lăng ở trên đường đánh nhau cùng kẻ khác.”

“Cái gì? Lăng nhi sao ?”

Nhạc Thiên Vũ đứng lên :

“Ai cho phép hắn đi ngoài ?”

“Ngài mau đi xem một chút đi, những người đó hình như là từ Đông Tuấn tới.”

“Đông Tuấn?”

Nhạc Thiên Vũ vừa nghe, liền cùng Lâm Khải lên ngựa chạy tới trước cửa La Ký, hét lớn một tiếng :

“Tất cả dừng tay cho ta.”

“Tây quận Vương gia !”- Kẻ kia nghe được tiếng quát của Nhạc Thiên Vũ, ở trong tiệm từ từ tiêu sái đi ra :

“Biệt lai vô dạng a.”

“Đại ca !”

Nhạc Thiên Vũ cười, nhảy xuống ngựa đi đến :

“Liêu đại ca, người như thế nào lại tới đây ?”

“Như thế nào ? Tây quận chỗ người thật sự là miếu to không chứa tiểu hòa thượng. Liêu Huy ta thật vất vả đến thăm Tây quận, người liền phái đại tướng Tiêu Lăng của người tới đón tiếp ta.”

Tiêu Lăng chấn động, không thể tưởng tượng được thanh niên nam tử này cư nhiên là Đông Tuấn Vương gia Liêu Huy, ca ca của phu nhân, anh vợ Nhạc Thiên Vũ , lại càng không nghĩ đến, hắn cư nhiên đã biết mình, tuy rằng y khẳng định chính mình chưa từng gặp qua hắn.

“Hỗn đản, dám đánh nhau trên đường !”

Nhạc Thiên Vũ đi đến trước mặt Tiêu Lăng, phát tay cho y một chưởng.

Tiêu Lăng bị đánh ngã xuống đất. Nhạc Thiên Vũ đi tới lại phát một cước, Tiêu Lăng bị đánh bay một trượng rất xa. Nhạc Thiên Vũ lại tiến về trước, hung hăng đá vào thân mình Tiêu Lăng. Tiêu Lăng không dám trốn tránh, cũng không dám cầu xin tha thứ, bị Nhạc Thiên Vũ đá đến khí huyết không kiềm nổi, một búng máu xuất ra bên miệng.

“Thiên Vũ !”

Liêu Huy đi tới cản hấn :

“Bỏ qua đi, là ta nói đùa với y, đừng đánh nữa. Muốn giáo huấn nô tài cũng đừng ra tay trên đường lớn như vậy.”

Hấn chấp quyền hướng Tiêu Lăng trên mặt đất cười nói :

“Tiêu tướng quân, thật sự là vô cùng có lỗi, là hiểu lầm thôi, ta vừa thấy người liền đoán được người là Tiêu Lăng Tây quận đại tướng quân, muốn thử xem võ công của người. Ân, thân thủ đúng là không tồi ! Đến đây ,bắt lấy tay bốn vương, đứng lên đi , coi như bốn vương bồi tội cùng người.”

Tiêu Lăng đem huyết bên miệng lau đi, nhẹ nhàng cười :

“Tạ ơn Đông tuần Vương gia, nô tài tay rất bẩn, đừng để bẩn tay Vương gia .”

Y từ mặt đất đứng lên, kính cẩn nghe lệnh.

“Thiên Vũ ”

Liêu Huy nhìn Tiêu Lăng, lại đối với Nhạc Thiên Vũ cười nói :

“Không thể tưởng được người chẳng những chiến trận tinh thông, ngay cả cách dạy dỗ nô tài cũng tốt như vậy.”

“Chẳng ra đâu vào đâu, trở về ta sẽ dạy dỗ hấn lại.”

Nhạc Thiên Vũ trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, rồi đưa đoàn người Liêu Huy về Tây quận vương phủ.

Liêu Văn Thanh và Liêu Huy lâu ngày không gặp, huynh muội hai người tất nhiên là thập phần cao hứng. Nhạc lão phu nhân gặp thân thích đến đây, cũng vô cùng vui vẻ.

Tiêu Lăng bị phạt quỳ gối phía sau cảnh ấy , đối mặt với đại môn, tất cả mọi người ra vào đều có thể thấy tình cảnh của y.

Mấy người cùng ngồi xuống. Liêu Văn Thanh nói với Nhạc Thiên Vũ :

“Thiên Vũ, là ta sai Lăng nhi đi ra ngoài mua mặt cao cho người, người đừng vì y xuất môn mà phạt như vậy.”

“Không phải vì chuyện này”- Nhạc Thiên Vũ nói, “Ta phạt hấn là bởi vì y mới ít tuổi đã dám ở trên đường động thủ.”

“Điều này khẳng định là phải trách ca ca ta !”

Liêu Văn Thanh oán trách Liêu Huy :

“Ca, người mau nói vì sao, không có gì thì sao hấn lại đánh Lăng nhi không còn mặt mũi như vậy.”

“Ha ha, xem ra muội tử Vương phi nương nương của ta nói chẳng sai “

Hấn chuyển sang khuyên Nhạc Thiên Vũ :

“Thiên Vũ, thật sự là tại ta.”

“Không cần thay y cầu tình !”

Nhạc Thiên Vũ khoát tay chặn lại :

“Nên giáo huấn thì phải huấn.”

Hắn lệnh cho quân sĩ ngoài cửa :

“Đến đây, phạt y hai mươi trượng, sau đó đưa đến bồi tội với Đông Tuấn Vương gia.”

“Tuân mệnh ! Vương gia, cần hành hình ở đâu ?”

“Ngay tại cửa.”

“Vâng.”

“Từ từ” – Nhạc Thiên Vũ gọi hai binh sĩ lại : “Đưa hắn vào trong phòng đánh đi.”

Tiêu Lăng thấy hai binh sĩ cầm gậy gộc tiến tới, sợ tới mức run lên. Y không phải sợ bị đánh, mà sợ bị đánh ở ngay đây.

“Ồ. Ở tại đây. đánh sao?”

“Không phải”- quân sĩ đáp : “Vương gia nói, đánh trong phòng.”

Tiêu Lăng lúc này mới yên tâm, đứng dậy trở về phòng mình. Đi vào trong phòng, Tiêu Lăng quỳ xuống, cởi quần ra, nằm ở trên mặt đất. Dù là ở trong phòng, Tiêu Lăng vẫn xấu hổ đến đỏ mặt, nhưng đây này là quy củ giáo huấn nô tài của vương phủ, không hành hình bên ngoài đã xem như Vương gia khai ân .

“Quá thấp, đánh không được, nâng lên đi.”

“Vâng”

Tiêu Lăng lại nâng cái mông lên một chút.

“Ổn rồi ! ” – một quân sĩ nói : “Vương gia không thấy, chúng ta cũng sẽ chừa chút nhân tình. Người nhẩn nhẩn đi, hai mươi trượng qua nhanh thôi. Bất quá ta nhất định phải đếm đánh cho đủ, ở đây rất gần nơi Vương gia đang ngồi nói chuyện.”

“Cám ơn hai vị ca ca”- Tiêu Lăng nói, “Đánh đi, ta cố gắng chịu được.”

“Một, hai, ba, bốn. Mười. Mười lăm.”

Tiêu Lăng chảy mồ hôi lạnh, gân xanh nổi lên. Tiếng đếm vang lớn. Sau khi đánh đủ, thanh âm đã ít nhiều thay đổi.

Hai mươi trượng đánh xong, Tiêu Lăng mặc quần áo, đi vào chính sảnh, chịu đựng đau đớn, chậm rãi quỳ gối trước mặt Liêu Huy :

“Nô tài Tiêu Lăng xin tạ tội với Đông Tuấn Vương gia , thỉnh Vương gia đại nhân đại lượng, tha thứ cho Tiêu Lăng không cố ý mạo phạm”

“Ai” Liêu Huy thở dài, “Thực xin lỗi , Tiêu tướng quân, người vì Vương gia nhà mình đi mua mật cao, có trời mới biết hắn như vậy , bốn vương chỉ là tò mò muốn biết uy danh của người, không nghĩ, còn hại người bị đánh.”

“Nô tài nên bị phạt, không dám oán Vương gia”

Tiêu Lăng nói xong, nhìn thoáng qua Nhạc Thiên Vũ , lại cúi đầu.

“Cút xuống đi !” Nhạc Thiên Vũ quát Tiêu Lăng ra ngoài.

Ban đêm, Nhạc Thiên Vũ cùng Liêu Huy uống rượu say mèm, được nâng về phòng ngủ như thế nào cũng không biết.

Hắn nửa đêm tỉnh lại, ngồi phịch dậy, lớn tiếng hô :

“Thu Bình, đi xem tình hình Lãng nhi, hẳn bị thương. Lãng nhi. Không được. Ta phải nhìn hẳn ra sao.”

Nhạc Thiên Vũ cước bộ không vững bước xuống giường. Liêu Văn Thanh bị hẳn làm tỉnh giấc, giữ chặt hẳn :

“Thiên Vũ, người uống rượu không còn tỉnh táo, mau ngủ đi.”

Nhạc Thiên Vũ một cái lảo đảo ngã mặt ngã vào giường, thì thào nói :

“Lãng nhi. Lãng nhi. Ta như thế nào lại đánh người Văn Thanh. Ta không nghĩ. Thực xin lỗi. Đối với người.”

“Thiên Vũ, người ngủ đi, ta ngày mai sẽ thay người đi xem Lãng nhi , ta giúp người khuyên nhủ hẳn, hẳn sẽ không oán hận người đâu.”

Liêu Văn Thanh tựa đầu vào ngực Nhạc Thiên Vũ , ôn nhu khuyên giải, an ủi.

“Hảo. Nhìn Lãng nhi.”.

Tiếng ngáy của Nhạc Thiên Vũ dần vang lên.

Tiêu Lãng nửa thức nửa tỉnh, mơ mơ màng màng dường như nghe được thanh âm Nhạc Thiên Vũ :

“Ca ca. Ca ca.”

Y nước mắt chảy thấm trên gối, chỉ có một giọt, nhưng cũng chỉ có đêm tối mới có thể có biểu tình như vậy .

8. Chương 8

Nhạc Thiên Vũ cùng Liêu Huy sánh bước trên đường lớn của Tây quận thành . Đội tùy tùng hộ vệ đi cách bọn họ rất xa.

Nhạc Thiên Vũ mở lời :

“Đại ca, người đến Tây quận có chuyện gì ? Ngàn dặm xa xôi, đại ca ắt hẳn không phải đơn thuần đến gặp ta đúng không ?”

“Đương nhiên không phải”- Liêu Huy nói : “Thật không dám giấu diếm, Hoàng Thượng lệnh cho ta lên đường đón sứ giả Ô Hán Quốc ở xa tới, đồng thời tiếp nhận cống phẩm cùng trà Tây Vực.Vốn muốn để người hộ tống, nhưng Bộ hạ niệm tình người vừa từ kinh sư trở về, bắt người quay lại kinh thật không phải đạo. Ngấm lại ta so với người có chút thuận tiện hơn nên truyền chỉ lệnh cho ta tới đón tiếp, vì ngày hẹn còn sớm nên thuận đường đến xem người.”

“Chỉ có vài người các người hộ tống sao?”

“Ta còn dẫn theo một ngàn quân đến đây, hộ tống xe trà cách không xa. Hai ngày sau ta lại khởi hành trở về.”

“Mới hai ngày đã rời đi”, Nhạc Thiên Vũ nói, ” vậy buổi tối hôm nay ta càng cần phải hảo hảo mời đại ca thưởng ngoạn.”

“Chuyện vui chơi thưởng ngoạn , ta sẽ không bỏ qua thịnh tình của người”.

Liêu Huy đột nhiên có chút ngưng nghịu :

“Nhiệm vụ lần này quan trọng, người lại chẳng thể đem nhiều quá. Nơi này có người sẽ không phát sinh chuyện gì, nhưng Bắc Chinh vương Hàn Thế Xương sắp gặp kia, thật khó mà nói trước. Ta nếu mang nhiều

người thì căn bản không được qua địa bàn của Hàn Thế Xương, nhưng mang ít thì không thể vận chuyển công phẩm an toàn đến kinh thành, Hoàng Thượng cũng sẽ trách tội. Thật khó nghĩ a.”

“Đó là công phẩm dâng Hoàng Thượng, Hàn Thế Xương cũng dám động tới sao ?”- Nhạc Thiên Vũ bán tín bán nghi.

“Trắng trợn thì không dám, nhưng lén lút ra tay chiếm giữ thì rất khó nói. Chúng ta toàn bộ an toàn đến đây, có thể toàn bộ an toàn trở về hay không, vẫn là vấn đề nan giải.”

“Đại ca nói đi, Thiên Vũ có thể giúp người như thế nào, có muốn ta phái thêm binh không ?”

“Quên đi”, Liêu Huy nói, “Người xuất binh, ta sợ Hàn Thế Xương ở nơi nơi rêu rao Đông Tuấn, Tây quận chúng ta liên hợp. Chuyện giao kết thông gia vốn đã là chuyện khiến nhiều kẻ chú ý, Hoàng Thượng cũng không phải là chưa từng nghĩ tới. Nếu người tham dự vào chuyện này, không may công phẩm lại có điều gì sơ xuất, không cần nói thêm người cũng hiểu...”

“Đại ca suy nghĩ quá nhiều, ta cảm thấy Hàn Thế Xương chắc không có gan làm vậy, Hoàng Thượng cũng không có lòng dạ kia đâu. Ta và đại ca chẳng lẽ lại có tâm mưu phản?”

“Ta sẽ không”, Liêu Huy cười hỏi, “Huynh đệ người thì sao?”

“Ta lại càng không”, Nhạc Thiên Vũ nói, “Nếu ta muốn mưu phản, khi đánh Diêu Thành Kỳ, ta đã thuận tiện làm phản. Giờ về cũng về rồi, tạo phản làm gì. Làm vua mệt lắm, trời ở trên cao, hoàng đế ngự ở xa, xưng bá một phương thống khoái đâu kém gì.”

Liêu Huy cười, “Trách không được Hoàng Thượng đem quân đội nhiều như vậy giao cho người đi đánh Diêu Thành Kỳ.”

“Chẳng phải là do đại ca Đông Tuấn người không thích khổ nhọc sao? Nam Hoài vương Lí Đồ Chí mới lớn, không thể cầm quân, Bắc Chinh vương không có năng lực, Hoàng Thượng mới đem chuyện khổ sai này trút cho ta, một trận kéo dài tận năm năm.”

“Thật sao?”- Liêu Huy nói : “Kỳ thật. Ta nói muốn tới hỗ trợ người nhưng Hoàng Thượng không chuẩn.”

“Đó là Hoàng Thượng yêu mến đại ca, cũng cần quân đội đại ca trụ lại bảo vệ kinh sư a.”

“Không bàn chuyện này nữa” Liêu Huy nói, “Ta có chuyện muốn người giúp gấp.”

“Gấp chuyện gì? Người cứ nói, tiểu đệ muôn chết không từ.”

“Ta muốn mượn người một người giúp ta hộ tống công phẩm quay về kinh.”

“Ai a?”

“Tiêu Lăng”

“Lăng nhi. Người muốn Lăng nhi sao?”

“Dem Tiêu Lăng của người cho ta mượn một chút không được sao?”

“Muốn đi bao lâu?”

“Nhanh nhất cũng phải ba bốn tháng !”

“Ba bốn tháng ? Lâu như vậy a.” – Nhạc Thiên Vũ kêu lên.

“Sao vậy? Người luyện tiếc? Nếu luyện tiếc thì ...”

Nhạc Thiên Vũ vội nói:

“Không có, không có, có luyện tiếc gì đâu ! Một tên nô tài, dạy y nuôi y, lúc thuận tiện có thể dùng thôi mà .”

Hắn trầm ngâm một lúc rồi tiếp : “Như vậy đi, y trên người còn mang thương tích, hai ngày sau người đi trước hội ngộ cùng đoàn xe trà, y dưỡng thương thêm hai ngày, sẽ đuổi theo người .”

“Người thật thương yêu nô tài này.”

“Thật ra cũng không phải, chẳng qua ta dạy dỗ y được như ngày nay vốn chẳng dễ dàng. Việc trấn thủ Tây quận, ta còn cần dùng y. Nếu người nói sớm là cần dùng y, ta đã chẳng đánh mông y rồi.”

Nhạc Thiên Vũ cười, vòng vo chuyển sang đề tài khác:

“Đại ca, buổi tối người muốn vui chơi chỗ nào?”

“Chỗ người có trò vui gì đây?”

“Cái gì cũng có!” – Nhạc Thiên Vũ cười nói: “Có Thanh Hương uyển, cũng có Phiêu Lam các, có nữ nhân xinh đẹp cũng có nam nhân khả ái, đại ca muốn thưởng ngoạn cái nào? Bất quá ta phải nói trước, người ngoạn cứ ngoạn, ta chỉ tiếp người, tránh để đại ca nói ta khi dễ muội tử nhà người.”

“Tùy người thôi”, Liêu Huy cười to, “Tối nay, ta coi như người không phải là em rể ta, người cũng đừng coi ta là anh vợ được không?”

“Được, đại ca người nói chuyện phải giữ lời a.”

Hai người du ngoạn tới buổi chiều. Tây quận khắp trong thành đã lên đèn hiện ra một mảng cảnh sắc phồn hoa.

Nhạc Thiên Vũ hỏi:

“Đại ca, người muốn ngoạn nam nhân, hay muốn ngoạn nữ nhi đây?”

” Tây quận chỗ người nữ nhân trong thành khá bình thường, nam nhân lại không tệ “, Liêu Huy cười, “ví dụ nói Tiêu Lăng...”

“Đại ca nói đùa” – Nhạc Thiên Vũ miễn cưỡng cười: “Nếu muốn thưởng Lăng nhi, còn phải xem bản lĩnh của người!”

“Ta chẳng có bản lĩnh gì, chỉ là cảm thấy bộ dáng y khá được, đáng tiếc võ công y rất cao, lại là người người quý trọng, thưởng không được, thưởng không được.” – Liêu Huy lắc lắc đầu, biểu tình tiếc nuối, nói giỡn.

” Trước đây khi bé y rất khả ái, lúc ta đem y về, có thể nói là xinh đẹp. Hiện tại trưởng thành, đã giống nam nhân hơn.”

“Giống nam nhân ngoạn mới tốt. Nếu muốn ngoạn nữ nhân xinh đẹp, sao lại không tìm nữ nhân chân chính, tìm nam nhân giống nữ nhân làm gì.”

“Đại ca thật cao kiến.”

Hai người chuyện trò xong thì đã tới cửa Phiêu Lam các, bên trong truyền tới tiếng đàn du dương. Nữ nhân nhảy múa tiếp khách, nam nhân đánh đàn lấy lòng khách, nghe tiếng đàn đã hình dung được vài phần dáng điệu người tấu khúc.

Hai người bước vào liền được an bài trong một gian phòng trang nhã ở vị trí trung tâm. Phía trước chiếc bàn dài có bảy tám tiểu quan mới mười bảy, mười tám tuổi, đang tấu khúc. Mỗi người đều trắng trẻo, mảnh mai, ôn nhu quyến rũ, nhìn vô cùng phong nhã.

“Đại ca vừa ý người nào thì nói ta biết, ta đi an bài.”

Liêu Huy cười mà không đáp, ngẩng đầu nhìn lên trên lầu. Ngoài những người phía trước bàn ra, trong phòng trên lầu cũng có một người đang đàn, tướng mạo nhìn không rõ.

Nhạc Thiên Vũ liền gọi người vào hỏi: “Trên lầu là ai?”

“Hồi bẩm Vương gia, là một kẻ mới tới, còn non kém, vẫn đang học đánh đàn.”

“Gọi hắn đi ra, để chúng ta xem một chút”.

“Vâng!”

Tú bà vỗ tay truyền người trong phòng đi ra. Người nọ đáp ứng bước ra ngoài. Y là một thiếu niên mười tám, mười chín tuổi, xinh đẹp tuyệt trần tuyệt luân, thanh thuần ôn nhã, quanh thân tỏa ra một cỗ khí lôi cuốn, dù không có khí khái đường đường của một nam nhi, nhưng cũng không yếu điệu như những thiếu nữ được che chở, nuông chiều.

“Dáng vẻ này thật không tồi” – Nhạc Thiên Vũ hỏi tú bà: “Hắn tên gì?”

“Vân Tùng . Chúng ta gọi hắn là Tùng nhi.”

“Tùng nhi? Tên cũng dễ nghe, thế nào đại ca, ưng ý hắn không?”

“Ân”, Liêu Huy gật đầu.

Nhạc Thiên Vũ xuất ra một ngàn hai ngàn phiếu giao cho tú bà. Tú bà nào dám thu, liền thoái thác:

“Vương gia, ngài vừa ý là đủ rồi.”

“Cầm đi, các người mua hắn cũng đã tốn kém”, Nhạc Thiên Vũ cười nói: “Ta vừa ý, nhưng đại ca của ta cũng vừa ý, quân tử không tranh chấp chuyện này. Hôm nay ta để Tùng nhi cho cho hắn, hôm khác ta lại đến.”

Nhạc Thiên Vũ nói xong, ngẫu nhiên ngẩng đầu, bất chợt bắt gặp một bóng người vút qua dưới chân lầu, ánh mắt người đó và Nhạc Thiên Vũ chạm nhau, bóng dáng liền biến mất.

“Đại ca, người cứ ngồi đây, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Dứt lời, hắn chạy xuống chân lầu truy đuổi theo bóng dáng kia. Vân Tùng trông theo Nhạc Thiên Vũ vừa đi khuất tầm mắt, quang mang nổi lên tia hận ý không nói nên lời. Y chuyển hướng về Liêu Huy, trong nháy mắt liền đổi thành ôn nhu.

Nhạc Thiên Vũ đi đến hậu viện Phiêu Lam các, chỉ thấy một nam tử đang thu dọn nhạc khí. Y thân hình mảnh khảnh, khí chất cao nhã, dây lưng buộc áo theo gió khẽ phất phơ. Nhạc Thiên Vũ từng bước đến gần y, y tựa hồ không cảm giác được chút gì. Mãi đến khi Nhạc Thiên Vũ tay đặt trên đàn của y, y mới chậm rãi quay đầu nhìn hắn. Nhạc Thiên Vũ tim đập ‘ Thịch ‘ một tiếng: ánh mắt đẹp quá, làn môi thật mềm mại đáng yêu, y đúng là nam nhân ta nhìn thấy vừa rồi, mới liếc mắt một cái liền khiến ta chạy vội tới nơi này. Y và Tiêu Lăng về mặt nam nhân phong tình tuy không giống nhau, nhưng đều khiến người ta động tâm, làm cho người ta mới gặp đã không thể quên được.

Nam tử nhẹ nhàng tách tay Nhạc Thiên Vũ ra:

” Vương gia, thật xin lỗi, ta không phải tiểu quan, ngài nên đến phía trước lầu tìm vui đi.”

“Người biết ta là Vương gia?”

“Tây quận Vương gia, khách quen của Phiêu Lam các, ta sao lại không biết, nhưng vài năm rồi không thấy người, Vương gia thăng trận đã trở lại rồi sao?”

Nam tử thần tình không kiêu ngạo cũng chẳng siểm nịnh mà đáp lời, càng khiến Nhạc Thiên Vũ đối với y nảy sinh hứng thú.

“Người tên gì?”

“Mạc Đồng.”

“Người nếu không phải tiểu quan, vì đâu lại ở chỗ này?”

“Ta là nhạc công Phiêu Lam các.”

“Ta trước kia chưa từng thấy qua người.”

“Ta bình thường không tấu khúc ở ngoài, hôm nay là tới giúp Vân Tùng tập luyện, hắn vốn chưa đến lúc phải tiếp khách, không nghĩ lại được Vương gia gọi ra.”

Mạc Đồng khoác đàn sau lưng, tiếp lời:

“Vương gia, người nếu không còn gì hỏi nữa thì ta phải đi rồi.”

Nhạc Thiên Vũ duỗi tay ngăn cản y: “Uy, Mạc Đồng, người năm nay bao nhiêu ?”

“Hai mươi lăm”.

“Ta so với người hơn tuổi, người đã thành thân chưa?”

“Chưa.”

“Có cô nương đính ước chưa?”

“Không có”

Mạc Đồng nhất nhất đáp lại, nhưng không ngẩng đầu nhìn hắn. Hàng lông mi khép lại như ẩn chứa một tầng hơi nước, dưới ánh đèn sáng lấp lánh. Nhạc Thiên Vũ lấy tay nâng cằm Mạc Đồng lên .

“Xin Vương gia tự trọng” – Mạc Đồng đầu hơi tránh né, cất bước muốn thoát đi.

“Tại nơi đây, tại Tây quận này, người cần cho ta tự trọng, người cần cho bản vương tự trọng chứ !” – Nhạc Thiên Vũ kéo y lại, cười nói : ” Mạc Đồng, người thật thú vị! Người ở đây có phòng riêng không ?”

“Người hỏi chuyện này để làm gì?”

“Làm gì, làm chuyện đó với người a ! Bỏ vương rất vừa ý với người .” – Hắn ở bên tai Mạc Đồng thầm thì : ” Thuận theo ta, người sẽ ít phải chịu khổ. Đừng bắt ta nhìn bộ dáng trình tiết liệt nữ kia . Người cảm thấy có thể phản kháng lại ta sao? Ta ở chỗ này xâm phạm người, người khác có thể nói cái gì ? Kể nào dám nói gì !”

Nhạc Thiên Vũ vừa nói, vừa giải khai vạt áo Mạc Đồng, nửa đùa bỡn, nửa uy hiếp nói:

” Quân doanh của bản vương đâu thiếu dạng như người .”

“Người. Làm gì?” Mạc Đồng buộc lại vạt áo, trong lòng căm giận, nhưng cũng có điểm sợ hãi.

“Đi thôi, đừng buộc lại, mất công!”

Nhạc Thiên Vũ đem đàn của y đặt trên bàn đá, nhìn các phòng chung quanh :

“Sao ? Chọn gian nào ? Có muốn ta kêu tú bà an bài một gian không?”

“Không cần”, Mạc Đồng run rẩy nói :”Đi theo ta.”

Hai người đi đến phòng Mạc Đồng nghỉ tạm. Nơi này hiển nhiên không phải nơi Mạc Đồng cư ngụ , chỉ có một chiếc giường thấp. Nhạc Thiên Vũ đẩy Mạc Đồng ngã trên giường, cởi hết quần áo y. Ánh đèn xuyên qua song cửa sổ, chiếu lên người Mạc Đồng, hiện ra thân thể ngọc ngà sáng bóng .

“Người thật đẹp !”

Nhạc Thiên Vũ tách hai chân Mạc Đồng ra, xoa nắn cơ thể mềm mại của y. Mạc Đồng tuy xấu hổ và giận dữ, nhưng không thể che dấu phản ứng biến đổi của thân thể, tiếng rên rỉ từ miệng thoát ra. Nhạc Thiên Vũ đưa ngón tay vào miệng Mạc Đồng .

“Người làm gì vậy?”Mạc Đồng hỏi.

“Liếm liếm đi nào. Chốc nữa sẽ cần dùng, liếm nhiều thêm một chút, người ra huyết có thể ít đi một chút.”

Mạc Đồng đành phải nghe theo, liếm mút ngón tay Nhạc Thiên Vũ .

“Được rồi ! “

Nhạc Thiên Vũ rút ngón tay khỏi miệng Mạc Đồng, từ từ thâm nhập vào huyệt khẩu của y.

“Ách.”

Tiếng kêu đau của Mạc Đồng đột nhiên làm hắn nhớ tới Tiêu Lăng. Nhạc Thiên Vũ sững sốt một lúc, lắc đầu, cười hỏi Mạc Đồng:

“Người thật chặt, thật chưa làm qua bao giờ sao?”

“Chưa từng làm qua!”

“Lần đầu tiên?”

“Phải”

“Vậy được rồi, bốn vương sẽ tha cho người!”

Nhạc Thiên Vũ đem quần áo vừa này đưa cho Mạc Đồng : “Mặc vào đi.”

Mạc Đồng hơi ngây người, nhưng y lập tức có phản ứng, vội vàng mặc lại quần áo.

“Chắc !” – Nhạc Thiên Vũ đi tới cửa, quay đầu lại cười nói: “Lần sau người tuyệt đối không may mắn như vậy nữa đâu. Nếu còn gặp lại bản vương, phải trốn nhanh, bằng không khẳng định sẽ bị ta thương.”

Nhạc Thiên Vũ cùng Mạc Đồng đi khỏi phòng, tới tìm Liêu Huy. Hắn đứng ngoài phòng Liêu Huy và Vân Tùng , nghe được thanh âm Liêu Huy thở gấp, Vân Tùng rên rỉ, khóc lóc. Hắn vẫn đứng tại chỗ lắng nghe, vừa nghe vừa cười. Mãi đến khi Liêu Huy mặc quần áo đi ra, nhìn thấy hắn, liền đỏ mặt, cười mắng:

“Người không có chuyện gì làm sao, lại đứng nghe trộm chúng ta.”

“Chính vì không có việc gì mới đứng nghe, nghe cái việc muốn làm lại chẳng thành” – Nhạc Thiên Vũ cười nói : “Đại ca, xong rồi chứ, chúng ta đi uống rượu đi.”

Hắn xoay người lại, qua khe cửa thấy Vân Tùng xích lõa cuộn tròn ở trên giường, dưới thân có rất nhiều huyết ô, khoe mắt nhắm lẹ. Dáng vẻ trần trụi của y vừa có vẻ phi thường nhu nhược, lại thêm chút đáng thương. Nhạc Thiên Vũ trong lòng thở dài, đại ca lúc đàm đạo , hành xử thông thường đều nho nhã lễ độ, lúc lên giường sao lại thành như vậy chứ, bản thân ta thật áy náy với thiếu niên này .

Vân Tùng liếc nhìn về phía ngoài cửa, chạm tới ánh mắt Nhạc Thiên Vũ , từng chút từng chút xê dịch thân mình .

9. Chương 9

Nhạc Thiên Vũ hồi phủ, đưa Liêu Huy đã say khướt về phòng ngủ, lại đến Đông sương phòng nhìn Tiêu Lăng một chút. Vốn hắn nghĩ Tiêu Lăng đã ngủ rồi , không ngờ lại thấy Tiêu Lăng đang đứng ở trong viện, ngẩng đầu nhìn trời đêm .

” Người đang ngắm gì vậy ?” Nhạc Thiên Vũ cất tiếng hỏi y.

Tiêu Lăng nhìn thấy Nhạc Thiên Vũ tới liền ngây người, rồi nhanh chóng lấy lại thần trí, lập tức quỳ lạy :

” Nô tài bái kiến Vương gia !”

Y phía sau còn thương tích, trên mặt hiện lên nét đau xót. Nhạc Thiên Vũ đi đến, ôm Tiêu Lăng vào phòng, chốt then cửa lại, đặt y lên trên giường, cánh tay có chút run run, chợt cười nói :

” Người nhìn thật mảnh mai , vì sao lúc ôm đến lại nặng như vậy chứ ?”

“Nô tài không phải nữ nhân, đương nhiên là sẽ nặng .” Tiêu Lăng cũng cười cười, vịn vào thành giường leo xuống đất, hạ gối quỳ xuống .

“Đứng lên a, ai cho người quỳ ! ” . Nhạc Thiên Vũ nhu hòa nói.

“Nô tài không dám !” Tiêu Lăng cúi đầu.

“Đứng lên .”

Nhạc Thiên Vũ kéo Tiêu Lăng lại, đặt y nằm sấp trên giường, thoát quần y xuống, xem xét vết roi đã bôi thuốc, là loại thuốc tốt !

” Ai đưa thuốc cho người vậy ?”

“Là phu nhân. Nàng hôm nay đến thăm nô tài , cấp cho nô tài chút thuốc từ Ngọc An mang tới, bôi rất tốt .”

“Ai giúp người sát thuốc ?”

“Trần Bình đã giúp nô tài .”

“Còn đau không?”

” Hồi bẩm Vương gia , hiện đã khá hơn. Nô tài dùng thuốc phu nhân đưa, tốt hơn nhiều rồi.”

” Người có biết vì sao bị đánh không?”

“Biết” – Tiêu Lăng nói, ” nô tài không có mắt, đã phạm sai lầm.”

“Người không hận ca ca chứ?”

“Nô tài không dám, Vương gia giáo huấn rất đúng, rất chuẩn xác.”

Nhạc Thiên Vũ nâng mặt Tiêu Lăng hướng về mình, nhìn ánh mắt của y, quả thật không có chút đáng vẻ giận hờn. Hắn hài lòng cười, hỏi tiếp :

“Người thực không hận ca ca?”

“Nô tài không dám”- Tiêu Lăng vẫn cười, ” Vương gia đánh nô tài, đó là vinh hạnh của nô tài .”

“Đừng nô tài này nô tài nọ, kêu ta một tiếng ca ca, ta thật muốn được nghe.”

“Nô tài không dám.”

“Người , cái tên tiểu tử này ...” – Nhạc Thiên Vũ khóa cửa lại, cởi quần áo trên người, ” Ta hôm nay ngủ ở chỗ này cùng người.”

“Không nên, như vậy sao ổn ?”-Tiêu Lăng quỳ thẳng lên : ” Ca ca nên dời đi, Lăng nhi không sao mà, ta không oán ca ca. Lăng nhi là nam nhân, lại là một nô tài, chịu ủy khuất là lẽ thường tình, nhưng phu nhân đối xử với Lăng nhi không tệ, người đừng làm tổn thương nàng.”

“Nàng không thể tưởng tượng tới chuyện này đâu.”

“Nàng không thể nghĩ tới, nhưng Liêu Vương chẳng lẽ không bao giờ đoán nổi sao? Người khác cũng không thể nghĩ ra sao ?” – Tiêu Lăng quỳ rạp người : “Ca ca nếu muốn Lăng nhi thì cứ làm, nhưng xong rồi ca ca nên trở về.”

Nhạc Thiên Vũ lại kéo Tiêu Lăng lại gần :

“Người cho ca ca ta là thú vật sao? Người bị thương đã thành nông nổi này ...” , Hắn ngẫm nghĩ rồi cười nói tiếp : “Nói đúng ra có một lần ta chẳng khác nào súc sinh, nhưng cũng chỉ duy nhất lần đó thôi.”

Tiêu Lăng biết Nhạc Thiên Vũ ám chỉ lần đầu tiên hắn cưỡng bức y, tuy rằng khi đó y vừa đau vừa sợ hãi, nhưng chưa từng hận Nhạc Thiên Vũ, ngược lại y càng gần gũi với hắn hơn.

Nhạc Thiên Vũ ôm Tiêu Lăng, hôn lên gương mặt tuần tú của y :

“Lăng nhi nói xem, người có yêu thương ca ca không ?”

“Yêu.”

“Yêu bao nhiêu ?”

“Không biết nữa, không đếm được !”

“Ca ca cũng yêu người, chỉ là.”

“Ca ca đừng nói nữa, Lãng nhi hiểu mà”.

Tiêu Lãng rúc đầu vào ngực Nhạc Thiên Vũ :

“Ca ca, Lãng nhi phò thác tính mệnh, phò thác thân mình tất cả cho người chỉ mong đền đáp ân tình sâu nặng mà người đã cho Lãng nhi . Không có ca ca, làm sao có Lãng nhi. Ca ca yên tâm, Lãng nhi biết bản thân là nam nhân, thân phận nô tài, nhất định quyết không gây phiền toái cho ca ca .Người khi rảnh có thể đến thăm Lãng nhi, nếu không có thời gian rồi rỗi, Lãng nhi mong ca ca có thể kiên nhẫn chịu đựng. Người nhanh sớm có tiểu vương gia, như vậy phu nhân cùng lão phu nhân đều vui mừng .”

“Lãng nhi.” .

Nhạc Thiên Vũ thở dài, bản thân hắn là một người con, một người chồng, trách nhiệm nặng nề, đâu thể chỉ chú ý tới cảm thụ cá nhân. Có một đứa con vì nam nhân mà không chịu thân cận nữ nhân, không chịu sinh con nối dõi, đối với mẫu thân chính là đả kích quá lớn. Có một phu quân yêu nam nhân, nữ nhân nào lại không chịu tổn thương nghiêm trọng. Đối với chuyện này đó, hắn không thể từ bỏ, cũng không thể không đề phòng, hắn có thể kìm nén tình cảm của mình đối với Tiêu Lãng trong tưởng niệm, nhưng không thể cam đoan Tiêu Lãng có thể kìm nén được như mình hay không, cho nên.

Nhạc Thiên Vũ bất đắc dĩ đành nói :

“Lãng nhi. Ca ca chỉ có thể để người chịu ủy khuất vậy.”

“Không ủy khuất, thật mà ! Lãng nhi tuyệt đối không cảm thấy ủy khuất, nhưng ca ca ...” Tiêu Lãng ngẩng đầu nhìn hắn, “Lãng nhi đem hai chữ nô tài khắc sâu trong lòng , ca ca chung quy không cần nhắc nhở Lãng nhi . Nếu buộc phải rắn dạy, có thể không dùng phương pháp kia được chăng , Lãng nhi không những đau , mà còn rất hổ thẹn, vô cùng khó chịu.”

“Ha ha”, Nhạc Thiên Vũ nhẹ giọng cười, đem Tiêu Lãng ôm thật chặt , hôn y rồi đáp :”Lãng nhi, ca ca thật sự yêu người muốn chết.”

Tiêu Lãng cũng hôn môi Nhạc Thiên Vũ , tự cởi quần áo mình ra.

“Ca ca. Ca ca. Lãng nhi thấy nóng.”

Bên ngoài sân chợt có người đi tới, hai người nghe được tiếng bước chân, vội nhanh chóng sửa sang lại quần áo.

“Tiêu Lãng”, tiếng Khánh Trân ngoài cửa truyền vào, “Người vẫn ổn chứ, vết roi còn đau phải không?”

Nhạc Thiên Vũ trừng mắt liếc Tiêu Lãng, Tiêu Lãng lắc đầu quày quảy. Nhạc Thiên Vũ nhếch miệng, cười hắc hắc không ra tiếng :

” Bản vương đang ở đây thăm hắn, người đi đi, nói với phu nhân, ta chuẩn bị trở về.”

Nhạc Thiên Vũ đuổi Khánh Trân đi, cốc đầu Tiêu Lãng , thấp giọng nói :

“Ta nói người biết, nếu người bản thân có khó chịu phải tự mình giải quyết, nếu dám làm chuyện gì khiến ta tức giận, ta sẽ lột da, đến lúc đó người có muốn kêu đau, cũng kêu không ra tiếng.”

“Ca ca, Lãng nhi không dám .”

“Người nhớ kỹ là được”, Nhạc Thiên Vũ hậm hực một lúc, “Ngày mai người đến quân doanh, ta có chuyện cần nói với người. Liêu Huy có việc muốn người hỗ trợ.”

“Chuyện gấp sao?” Tiêu Lãng nghe hắn nói chuyện chính sự, nghiêm túc ngồi dậy.

“Ngày mai ta sẽ nói tỉ mỉ với người.”

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Lãng chạy tới quân doanh. Thuốc bôi mà Liêu Văn Thanh cấp cho y hiệu quả thật tốt, Tiêu Lãng cảm thấy thương thể trên mông đã nhẹ đi không ít.

Nhạc Thiên Vũ vừa nhìn thấy y liền truyền vào trong trướng của mình. Hai người mặt đối mặt, Nhạc Thiên Vũ kiềm chế không được, cũng không còn để ý thương thế của Tiêu Lăng, bắt y cởi quần áo, gây sức ép với y đến chết đi sống lại. . . . Hai người sau khi phát tiết liền nằm thở trên giường. Nhạc Thiên Vũ cởi dây thừng đã buộc trên hai tay Tiêu Lăng, đồng thời bỏ miếng vải chặn miệng y xuống. Vừa lúc trước Tiêu Lăng phản ứng mãnh liệt, hấn sợ y không khống chế nổi kêu thành tiếng, bị người khác nghe thấy, liền bịt miệng của y.

Tiêu Lăng nằm sấp trên giường, thở hổn hển, y kéo cánh tay của Nhạc Thiên Vũ đặt lên trên người mình :

“Nói đi mà ca ca, người phái Lăng nhi đi làm chuyện gì?”

Nhạc Thiên Vũ đem ý tứ của Liêu Huy kể lại với Tiêu Lăng.

“Ta đi” , Tiêu Lăng nói, “ngày mai ta sẽ lên đường cùng Liêu Vương, thương tích nhỏ kia không chảy máu nên không có gì trở ngại.”

“Ân, ta đêm qua đã suy nghĩ cẩn thận, ngươi nên đi cùng hấn sẽ tiện hơn”, Nhạc Thiên Vũ nói tiếp : “Từ giờ trở đi, mỗi câu ca ca dặn, ngươi đều phải hảo hảo nhớ kỹ, y theo những gì ta nói mà làm.”

“Được”

“Thứ nhất, lúc ngươi có mặt ở đó phải kiểm tra xem cống phẩm trong hộp là thứ gì , lúc niêm phong hộp phải chắc chắn chính xác là cống phẩm mà ngươi đã kiểm tra. Thứ hai, vô luận phát sinh chuyện gì, ngươi phải tận lực không được rời khỏi cống phẩm, gặp thời điểm bất trắc cũng không được rời, hãy nói là mệnh lệnh của ta. Thứ ba, dù có hộ tống cống phẩm an toàn đến kinh thành, nhưng ngươi không được nhập kinh, xa nhất cũng chỉ được tới Bình Huyền, nhất định phải quay trở về . Thứ tư , cũng là điều cực kì mấu chốt , không cần nghe theo Liêu Huy sai gì làm nấy, mặc kệ người khác mời thế nào, ngươi cũng không được uống rượu, không được tiến vào Bắc Chinh vương phủ, bất kể lúc ăn hay ngủ đều phải quan sát, nhìn trước nhìn sau. Ta sẽ phái người âm thầm bảo hộ ngươi.”

“Bảo hộ ta ? Ta sẽ không có chuyện gì mà, ca ca ! Công phu của Lăng nhi ngươi còn không yên tâm sao ?”

“Song quyền khó địch nổi bốn tay, ác hổ gặp cả đàn sói dữ cũng trở thành yếu thế. Huống chi ta vẫn cảm thấy sự việc có gì đó không ổn.”

“Ca ca, người không tin Liêu Vương?”

“Có nhiều lúc không nên tin tưởng ai cả, nội tâm con người vô cùng phức tạp .”

“Được, Lăng nhi sẽ nghe lời ca ca .”

Tiêu Lăng xoay lại, vươn tới trên người Nhạc Thiên Vũ, hôn lên môi hấn :

“Ca ca, Lăng nhi phải đi lâu như vậy, ngươi có nhớ Lăng nhi chút nào không ?”

Nhạc Thiên Vũ hai tay ôm lấy Tiêu Lăng :

“Ngươi là tên tiểu hồn đản chết tiệt, nếu không lo ngày mai ngươi không cưới ngựa nổi nữa thì hôm nay ta đã giữ ngươi ở lại , xxx ngươi đến chết mới thôi !”

Hấn tỉ mỉ vuốt ve hàng mi, mái tóc, khoeo mắt, cái mũi, đôi môi Tiêu Lăng, rồi ôn nhu nói :

“Lăng nhi, chính mình phải cẩn thận, nếu ngươi xảy ra chuyện gì, ca ca sẽ phát điên mất .”

“Vâng, Lăng nhi biết rồi”.

10. Chương 10

Tiêu Lăng đúng hẹn xuất phát đồng loạt cùng Liêu Huy.

Liêu Huy tiến tới hỏi thăm :

“Tiêu tướng quân, thương thế của người thế nào rồi? Nếu chưa ổn, người hãy tìm một chỗ nghỉ ngơi, chúng ta có thể hội hợp ở Cửu Lâu phố.”

” Tạ ơn Liêu Vương quan tâm “, Tiêu Lăng đáp, “Nô tài vẫn ổn.”

Liêu Huy thấy y kiên quyết, không nói thêm gì nữa . Đoàn người trên lộ trình đều bình an vô sự. Khi tới chỗ đoàn xe trà, sứ thần Ô Hán Quốc cơ hồ cũng tới cùng ngày với họ. Sứ thần mang một hộp vật phẩm đưa tới trạm tiếp nhận hàng hóa.

“Bắt đầu kiểm tra !”

Liêu Huy để sứ thần tự tay mở mở hộp ra. Chiếc hộp không lớn, có thể nói là khá nhỏ, một người đủ khả năng cầm được. Bên trong chứa tám viên trân châu to tròn, vừa thấy đã biết là vật hiếm có.

“Niêm phong “.

Thủ hạ của Liêu Huy dùng vải bọc quanh hộp, bao bên trên là phong ấn màu vàng. Hộ vệ Trương Quân Thành theo sau Liêu Huy tiến lên định cầm, Tiêu Lăng bước ra ngăn lại :

“Chậm đã !” Y quay đầu bắu với Liêu Huy : “Liêu Vương, hộp này không lớn, để Tiêu Lăng mang bên người đi.”

“Người ...”, Trương Quân Thành rất mất hứng, hắu cảm thấy Tiêu Lăng hành động như vậy là làm khó bọn họ.

Tiêu Lăng hiểu được suy nghĩ trong lòng hắu, thần nhiên nói :

“Vương gia của ta lệnh rằng dù có để mạng lại cũng phải hộ tống Liêu Vương cùng cống phẩm đảm bảo an toàn, Tiêu Lăng không dám không tuân. Cống phẩm nhỏ gọn như vậy, đặt ở chỗ ta, Tiêu Lăng người còn cống phẩm còn. Các vị huynh trưởng sẽ không cùng ta tranh cãi chứ ?”

Y lại chuyển hướng quay sang Liêu Huy : “Liêu Vương, người xem .”

“Cũng tốt “, Liêu Huy cười cười, “Vậy làm phiền Tiêu tướng quân .”

“Là chức trách của nô tài “

Tiêu Lăng nói xong, đem hộp cống phẩm gói kỹ lưỡng, đeo trên người.

Đoàn người đem xuống liền dừng chân, tá túc ở một khách điếm. Trương Quân Thành thấy Tiêu Lăng thủy chung không rời cống phẩm, kỳ quái liền hỏi :

“Tiêu tướng quân, người còn muốn cùng cống phẩm ngủ sao ?”

“Đúng vậy”, Tiêu Lăng thành thật trả lời , “Người nếu lo lắng có thể cùng ta ngủ một phòng”.

“Người.”, Trương Quân Thành tức giận. Gần đó, mấy thủ hạ của Liêu Huy cũng khó chịu.

“Các người không cần phải như vậy”, Liêu Huy cười nói, “Tiêu tướng quân cũng là do tận tâm gắng sức hành sự mà thôi. Như vậy đi, Tiêu tướng quân và bản vương sẽ ngủ cùng nhau, hắu vừa bảo hộ ta, vừa có thể bảo hộ cống phẩm, các người ngủ ở hai phòng bên cạnh chúng ta.”

“Tuân mệnh Vương gia.”

Đêm đến, Tiêu Lăng giúp Liêu Huy chuẩn bị chắu đệm trên giường, còn mình trải chiếu nằm dưới đất. Liêu Huy thấy thế liền hỏi :

“Tiêu Lăng, những lúc ở ngoài, người cũng hầu hạ Vương gia nhà người như vậy sao?”

“Đây là chuyện nô tài thường làm .”

Tiêu Lăng chắu một ly trà giúp Liêu Huy, hai tay dâng lên :

“Vương gia mời dùng trà.”

Liêu Huy tiếp nhận, quan sát y rồi nhấp một ngụm.

“Người thật không giống hạ nhân, so sánh trên dưới, bản vương càng cảm thấy người giống quân nhân hơn.”

“Nô tài là thân phận hạ nhân.”

“Người có mong trở thành một vị tướng quân chân chính không ?” Liêu Huy cười hỏi Tiêu Lăng.

“Nô tài không dám nghĩ tới.”

” Có gì đâu mà không dám nghĩ chứ. Người giết Diêu Thành Kì, sớm đã vang danh thiên hạ. Lần này người có công bảo hộ cống phẩm, đợi đến kinh thành, ta có thể cấp người một chức quan.”

“Đa tạ Vương gia , Tiêu Lăng là gia nô của Tây quận vương phủ, tham vọng công danh là mơ tưởng quá phận, ta sẽ không nghĩ nhiều. Vương gia nếu không có chuyện gì khác phân phó, nô tài xin đi ngủ.”

Tiêu Lăng cầm lại ly trà đã cạn trên tay Liêu Huy đặt lên bàn.

“Ngủ đi thôi.”

” Xin vâng. Nếu Vương gia buổi tối có việc thì cứ kêu một tiếng, Tiêu Lăng sẽ thức dậy hầu hạ.”

Y nằm dưới đất, đem hộp cống phẩm đặt ở dưới làm gối đầu , trong tay ôm ngân thương.

Quá nửa đêm, Tiêu Lăng chợt thấy bên cạnh mình có người khẽ ngồi xuống. Nương theo ánh sáng trăng, y thấy người đó là Liêu Huy, bàn tay đang chạm vào vết nơ ấn trên vai y.

“Vương gia, ngài”- Tiêu Lăng phân vân không biết Liêu Huy muốn làm gì.

“Tiêu Lăng”, Liêu Huy nhẹ giọng nói, “Nơi đây điều kiện không tốt, bản vương ngủ không được. Người xem xem, ánh trăng bên ngoài thật đẹp, không bằng ta và người đi ra ngoài một chút”

Hắn nói xong, ngón tay đặt trên nơ ấn của Tiêu Lăng từ từ hạ xuống.

“Dấu ấn của người khác thật sâu.”

Không rõ vô tình hay hữu ý, ngón tay Liêu Huy lướt qua sườn hông Tiêu Lăng .

“Vương gia”

Tiêu Lăng né tránh bàn tay Liêu Huy, đầu hơi nghiêng, theo bản năng khẽ xô dịch, chân cũng co cụm lại, hành động này lọt vào mắt Liêu Huy . Liêu Huy ngẩn ra, rồi ngay sau đó, hắn vừa cười , vừa lắc lắc đầu nói :

“Ta thật bội phục Vương gia nhà người, nguy hiểm, thật sự là nguy hiểm.”

“Sao cơ ? ” – Tiêu Lăng ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mờ lung lăm cho Liêu Huy lòng có chút run lên.

“Người nghe sẽ không hiểu lời ta nói “

Liêu Huy cười, ánh mắt nhìn sâu vào mắt Tiêu Lăng, ngấm khuôn mặt , lại nhìn tới phần thân thể tinh tráng, rắn chắc hé lộ qua cổ áo mở rộng.

“Người tuổi còn trẻ, rất được, thực. giống một thiếu niên nam tử, cho nên, ta. bội phục Vương gia nhà người. cũng. hâm mộ Vương gia nhà người.”

Nhìn thấy Tiêu Lăng thần sắc mù mờ, Liêu Huy đành nói :

“Ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường.”

“Vâng”

Tiêu Lăng vừa định nằm xuống, chợt nghe “phập” một tiếng, một mũi tên từ ngoài cửa sổ bay vào, bắn thẳng tới phía sau lưng Liêu Huy. Tiêu Lăng giờ thương cản lại, đánh mũi tên kia rơi xuống. Y đứng lên, hô lớn :

“Bảo hộ Vương gia !”

Hộ vệ ở hai gian bên nghe được tiếng hô của Tiêu Lăng đều chạy đến, vọt vào phòng Liêu Huy cùng Tiêu Lăng. Tiêu Lăng khẽ phi thân, dùng mũi thương hất hộp cống phẩm đeo lên sau người, thắt chặt dây lưng, nhảy ra ngoài phòng, chỉ thấy hai bóng dáng màu đen nho nhỏ mau lẹ từ bờ tường nhảy ra khỏi khách điếm.

Thủ hạ của Liêu Huy chen chúc hướng ra phía ngoài đuổi theo, Tiêu Lăng đứng im tại chỗ nói :

“Đừng đuổi theo, bọn chúng có hai người. Nơi này bình nguyên, chúng ta rất khó che dấu đội ngũ một ngàn người , có thể bị quan phủ phát hiện. Một ngàn quân đang ở bên ngoài , bọn chúng có thể đến thăm dò lộ trình chúng ta , khả năng xâm nhập như vậy, khinh công chắc chắn không tồi. Dù hai kẻ đó đánh không lại chúng ta, nhưng chúng ta cũng khó lòng truy ra bọn họ, không cần lãng phí sức lực.”

Y vừa dứt lời liền quay người trở về trong phòng, Liêu Huy nhìn y, gật đầu tán dương :

“Khá lắm Tiêu Lăng, người có nguyện ý theo ta quay về Đông Tuấn không ? Bản vương sẽ không để người mang phận nô tài .”

“Đa tạ Vương gia”. Tiêu Lăng chưa nghĩ tới chuyện đó.

Y cuộn trong đệm chần trái trên mặt đất, lòng thầm nghĩ : “Bản thân mình trưởng thành ở Tây quận vương phủ, một thân sở học đều là ca ca truyền thụ, chỉ cần trên đời có ca ca là đủ. Ở nơi khác, bất y góp sức vì người khác, bất luận hậu đãi y nhiều tới đâu, y cũng không thể làm được gì . Huống hồ, yêu nam nhân ấy đến mức nào, bị nam nhân ấy thượng như thế nào , tình cảm khắc cốt ghi tâm đó, ai có thể cho y đây ... Nhưng ca ca không giống mình, hẳn phải chịu nhiều ràng buộc. Những ràng buộc ấy vậy khốn hãn, cũng vậy khốn chính mình. Nếu không có tình yêu đối với ca ca, y đã chẳng mang thân phận gia nô, không chừng giờ đây đang du ngoạn thiên nhai, bốn biển là nhà, tướng quân hay không tướng quân , y nào ham thích. “

11. Chương 11

Màn đêm dần che lấp ánh mặt trời, đoàn người vẫn tiếp tục rong ruổi. Hơn một tháng lộ trình kéo dài, mọi người đều thập phần mệt mỏi. Đến giữa trưa ngày hôm ấy, đoàn người Liêu Huy cùng Tiêu Lăng tới chân một ngọn núi, cột mốc biên giới án ngữ dưới chân núi viết rõ ràng : ‘Địa giới Bắc Chinh ‘.

“Vậy là đã đến địa bàn của Hàn Thế Xương cai quản, mọi người phải tăng cường đề phòng.”

Đoàn người xâm nhập sâu dần vào trong núi. Tiêu Lăng cầm thương đi phía trước, tiếp sau là Liêu Huy.

Chợt trên núi truyền đến mấy hồi hiệu lệnh , từ hai cánh rừng phía sau hơn mười con khoái mã phi ra, lao thẳng vào đội ngũ Liêu Huy, lại thêm mấy trăm kẻ bọc hậu tiến đến. Cầm đầu bọn chúng là một cô gái, trên dưới hai mươi tuổi, dung nhan xinh đẹp, tư thế oai hùng, hiên ngang, tay cầm một thanh trường đao.

Tiêu Lăng giục ngựa tiến về trước lên tiếng :” Xin hỏi các người từ đâu tới ?”

“Chúng ta chẳng tới từ nơi nào khác”, cô gái cười nói, ” mà chính là vương cai quản núi này.”

“Sơn vương cô nương”, Tiêu Lăng nói, “Chúng ta là quan binh của Đông Tuấn, có nhiệm vụ phải qua quý địa phương của các vị, xin người tránh đường để chúng ta đi, ta sẽ vô cùng cảm kích.”

“Người bày tỏ cảm kích như thế nào đây? Không bằng các người để cống phẩm lại đi.”

Tiêu Lăng cười nhạt :

“Nguyên lai người tới để đoạt cống phẩm ?”

” Chúng ta sẽ không đoạt, chỉ muốn nhìn một chút coi công phẩm thế nào.”

Nàng vươn chuôi đao, hướng đến đội ngũ phía sau lưng Tiêu Lăng, hô lớn :

“Phía sau mau mang ra.”

Tiêu Lăng cười nói :

“Người nếu có bản lĩnh đoạt , ta sẽ cho người xem .”

“Muốn cản ta sao ?”, nàng nhướn mày liễu đáp trả : ” Vậy hãy xem đao pháp của ta trước.”

Nói dứt lời, nàng một đao bổ về phía cổ Tiêu Lăng. Tiêu Lăng chuyên tâm phòng thủ, gạt ngọn đao về hướng khác, y không dùng nhiều khí lực, tay bị đập mạnh, lòng bàn tay tê rần, chợt trầm nghĩ trong lòng :
” Cô nương này nhìn qua mảnh dẻ, nhưng khí lực thật không nhỏ.”

“Thế nào a”, nàng như nhìn ra suy nghĩ của Tiêu Lăng , hưng phấn tiếp lời :”Sợ rồi sao ?”

Đao của nàng lại một lần nữa bổ tới. Tiêu Lăng không hề khinh địch, tập trung cao độ đấu cùng nàng liên mấy hiệp. Nàng đao pháp tinh thông, nhưng dù sao cũng là một cô gái, đấu qua một trận liền thở hồng hộc , vừa đánh vừa lảo đảo :

” Hừ, tiểu tử này, xem ra không phải kẻ chỉ có cái mã bề ngoài. Thương pháp của người này không phải từ Đông Tuấn , mà có phần giống Tây quận , chẳng lẽ người là. Tiêu Lăng?”

Tiêu Lăng nghe nàng kêu tên của y, liền thu thương lại hỏi :

“Người biết ta sao?”

“Người thật sự là Tiêu Lăng ? “, nàng cười rộ lên, “Ta đã thấy Nhạc Thiên Vũ sử dụng thương pháp này, nhưng người không phải là hắn, cho nên ta đoán người là người đã giết Diêu Thành Kỳ, Tiêu Lăng !!! “

“Người biết Vương gia ta, vậy người là”Tiêu Lăng hoài nghi.

“Đúng là kiến thức nông cạn”, nàng nói, “Nói cho người sáng tỏ, ta là.”

“Nàng là quận chúa Bắc Chinh, Hàn Minh Châu.”

Liêu Huy cười nói tiếp :

” Người đánh giá nhân lực Bốn vương như thế nào a ?”

” Đông Tuấn Vương gia thật lợi hại, không có gì lừa được người.”

Tiêu Lăng vừa nghe thấy, vội nhảy khỏi ngựa, quỳ gối xuống đất :

“Nô tài Tiêu Lăng, bái kiến quận chúa, Tiêu Lăng nhân lực thật tồi, không biết quận chúa giá lâm.”

“Được, rất tốt.”, Hàn Minh Châu nói, “Đứng lên đi, có thể nhìn thấy Tiêu Lăng Tây quận đại tướng, cũng không uống công bản quận chúa tự mình đi chuyển này.”

Nàng giục ngựa đi đến bên Liêu Huy :

“Liêu Vương, cha ta phái ta đến để hộ tống các người qua Bắc Chinh.”

“Làm phiền Hàn Vương gia nhọc lòng giúp đỡ”

Liêu Huy đem một danh mục lễ vật đưa cho Hàn Minh Châu :

“Minh Châu quận chúa, mong người đem lễ này chuyển tới phụ vương người. Bốn vương thân mang hoàng mệnh, ngày khác sẽ tới phủ bái kiến sau.”

“Đa tạ Liêu Vương.”

Hàn Minh Châu tiếp nhận danh mục lễ vật, giao cho thủ hạ, lại tới trước mặt Tiêu Lăng :

“Tiêu Lăng, người đến kinh thành rồi còn trở về không?”

“Phải quay về chứ, Tiêu Lăng mong có thể trở lại Tây quận phục mệnh.”

“Tốt lắm, người giúp ta một chuyện nhé?”

“Quận chúa cứ nói, chỉ cần Tiêu Lăng làm được sẽ không chối từ.”

“Không phải chuyện gì khó cả”, Hàn Minh Châu nói, “Ta thích vòng đai bán tại hiệu vàng Triệu gia ở kinh thành. Người trở về giúp ta mua một đôi, đưa đến Bắc Chinh vương phủ cho ta, ta sẽ có thưởng.”

“Chuyện này.”

Tiêu Lăng không biết nên đáp ứng hay không. Nhạc Thiên Vũ dặn y không được nhập kinh, không được tiến vào Bắc Chinh vương phủ, nếu đồng ý nhận lời quận chúa, đều sẽ vi phạm hai điều trên. Ca ca chẳng may biết được, không biết sẽ phạt y thế nào đây.

“Sao vậy?”, Hàn Minh Châu giận dữ, “Ta nếu nhờ Nhạc Thiên Vũ giúp, hẳn cũng chẳng thể chối từ, nô tài của hẳn so với chủ nhân còn cao giá hơn sao?”

“Không phải, là Vương gia ta có lệnh.”

“Hắn lệnh cho người ra sao?” Liêu Huy cười hỏi.

“Điều này.”

Tiêu Lăng biết lời dặn dò của Nhạc Thiên Vũ tất có dụng ý, nhưng y không thể nói ra trước mặt Liêu Huy cùng Hàn Minh Châu, đành phải đáp một câu :

“Được, nô tài sẽ nhớ mua.”

Hàn Minh Châu ném một thỏi vàng vào tay Tiêu Lăng :

“Đi nào, nhớ kỹ là người đã đồng ý chuyện ta nhờ, bằng không ta sẽ không tha cho người đâu đấy.”

“Vâng, xin quận chúa yên tâm, Tiêu Lăng nhất định giữ lời.”

“Người nếu nói mà không giữ lời, ta sẽ tới Tây quận, đi tìm Nhạc Thiên Vũ tính sổ.”

“Vâng, Tiêu Lăng không dám quên.”

Qua địa giới Bắc Chinh, đi thêm nửa tháng đã gần tới kinh thành. Thời điểm sắp nhập kinh, sắc trời đã tối , đoàn người đành dừng chân nghỉ tại dịch quán.

Liêu Huy nhìn Tiêu Lăng, lo lắng hỏi :

“Tiêu Lăng, đi qua Bình Huyền, người sắc mặt liên rầu rĩ không vui, có phải Vương gia nhà người không cho người nhập kinh hay không ?”

“Không đâu, Vương gia nói gì vậy chứ.”

Liêu Huy cười nói : ” Vương gia người là sợ người tương ngộ cố nhân . Ta nghe nói công chúa với người có ý tứ gì đó a, Hàn quận chúa xem ra cũng”

“Vương gia !”, Tiêu Lăng cực kì lúng túng : “Thỉnh ngài không nên nói tiếp, nô tài chịu không nổi kiểu vui đùa như vậy .”

Liêu Huy ngắm Tiêu Lăng mặt đỏ bừng, bộ dáng vô cùng tú lệ, thở dài một câu : “Đáng tiếc !”

” Đáng tiếc điều gì?” Tiêu Lăng hỏi.

Liêu Huy nói :

“Tiêu Lăng, đề nghị lần trước của bốn vương , người còn chưa trả lời ta. Cuối cùng người có nguyện ý cùng ta quay về Đông Tuấn hay không ? Ta tuyệt không sẽ không để người mang phận nô tài. Bản vương sẽ cho người phủ đệ, cho người danh vị tướng quân, người có thể sống một cách tự do tự tại.”

Tiêu Lăng cười cười :

“Vương gia có điều kiện gì?”

“Trợ giúp ta hành sự, ta giao việc gì người làm việc đó, nhưng chắc chắn không phải chuyện làm người mất đi tôn nghiêm”.

Liêu Huy nói tiếp : “Đây là điều kiện duy nhất của bản vương ! “

“Đa tạ Vương gia ưu ái, Tiêu Lăng bất quá chỉ là một nô tài.”

“Người có ý cự tuyệt ta đúng không ?”, Liêu Huy đặt tay lên vai Tiêu Lăng khuyên nhủ : “Tiêu Lăng, người cần phải nghĩ cho kĩ, bản vương sẽ không cho người cơ hội như vậy lần nữa đâu.”

“Đa tạ Vương gia”, Tiêu Lăng cúi đầu đáp : “Tiêu Lăng, chỉ là phận nô tài.”

” Nhạc Thiên Vũ khá thật a !”

Liêu Huy hít một hơi, chỉnh lại sắc mặt, nói :

“Tiêu Lăng, người hộ tống bản vương cùng cống phẩm đến nơi đây, chức trách đã hết. Người không cần vào kinh thành , đỡ khiến bản thân thêm khó xử. Ta ngày mai đưa cống phẩm vào kinh, người chờ ở đây được rồi. Ta sẽ cho người ta mua trang sức ở hiệu vàng Triệu gia mang tới giúp người, người nhanh trở về đưa lại cho quận chúa đi, đừng để công chúa phát hiện ra người, ta cũng sẽ gặp phiền toái.”

“Đa tạ Vương gia” Tiêu Lăng lại trải đệm xuống nằm dưới đất.

“Người đi ra ngoài đi, cống phẩm lưu lại đây, nơi này an toàn rồi, không ai dám xâm phạm dịch quán ở kinh thành đâu.”

“Vâng, vậy nô tài xin cáo biệt.”, Tiêu Lăng để lại cống phẩm, cảm thương đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, Liêu Huy dẫn người vào kinh, Tiêu Lăng chờ ở dịch quán. Tới giữa trưa, thủ hạ do Liêu Huy phái tới cầm một hộp trang sức gói kĩ đưa cho Tiêu Lăng, bên trên có khắc bốn chữ ‘hiệu vàng Triệu gia’.

Tiêu Lăng hỏi:

“Đây là gì vậy? Một đôi vòng tai sao phải cần hộp lớn như vậy?”

“Ngoài vòng tai, Vương gia còn mua rất nhiều trang sức tặng cho quận chúa. Vương gia nói là người có thể trở về được rồi.”

“Được, vậy Tiêu Lăng xin trở về Tây quận.”

Y ăn qua loa chút cơm trưa, cầm theo hộp trang sức lên đường tới Bắc Chinh. Vừa đến địa phận Bắc Chinh , quan viên Bắc Chinh đã chờ để đón tiếp, đưa y thẳng tới Bắc Chinh vương phủ.

Bắc Chinh vương Hàn Thế Xương đích thân tiếp kiến, Tiêu Lăng dâng xong hộp trang sức, liền nóng lòng muốn rời đi . Hàn Minh Châu cũng không chịu, chẳng cần để ý , trước mặt Tiêu Lăng làm nũng với phụ vương nàng, đòi lưu Tiêu Lăng lại. Hàn Thế Xương không chút ngạo mạn, vô lý như lời đồn đại của thế nhân, tiếp đón Tiêu Lăng nồng hậu, giống con gái mình đều bày tỏ thịnh tình muốn giữ Tiêu Lăng trụ lại một đêm hăng đi. Sắc trời không còn sớm, thịnh tình kia lại chẳng thể chối từ, Tiêu Lăng đành phải trụ lại, nhưng y không dám ngủ, chỉ nằm thương ngồi ở bên giường.

Nửa đêm, Tiêu Lăng bị âm thanh mở cửa rất khẽ làm tỉnh trí. Y cảm thương lên, chỉ thấy hai bóng dáng hắc y nhân đứng ở cửa, thân hình nhỏ bé mảnh khảnh, rất giống với kẻ đêm đó tới ám sát Liêu Huy. Một trong hai hắc y nhân đi đến gần khẽ lên tiếng :

“Tiêu Lăng, đi mau.”

“Quận chúa, là người sao ?”

Tiêu Lăng nhận ra giọng nói của Hàn Minh Châu . Không đợi y hỏi lại, Hàn Minh Châu đã kéo cánh tay y :

“Tiêu Lăng, nơi đây không nên ở lâu, ta và người cũng không nói rõ được bây giờ, người mau đi nhanh lên.”

“Đi đâu ?”Tiêu Lăng hoài nghi bất động.

“Đi thôi, ca ca người nhấc cho ta tới cứu người .”

“Ca ca ta ? Là ai?”

“Nhạc Thiên Vũ .”

“Người.”

Bán tín bán nghi, Tiêu Lăng tạm thời tin nàg, liền theo chân hai người nhân lúc đêm tối rời khỏi Bắc Chinh vương phủ, tiến về hướng Tây quận. Thanh âm đuổi theo phía sau bắt đầu vang lên. Tiêu Lăng đoán là ở Bắc Chinh có người muốn giết y, trong lòng vô cùng khó hiểu, bèn hỏi Hàn Minh Châu :

“Quận chúa vì sao phải cứu Tiêu Lăng ?”

Hàn Minh Châu đáp : “Thật không dám dấu diếm, ta chỉ là con nuôi của Hàn Thế Xương , hơn mười tuổi mới nhập phủ. Trước khi ta tiến vào Bắc Chinh vương phủ, Nhạc Thiên Vũ đã cứu mạng ta, do vậy ta nợ hẳn một ân tình. Hẳn phải người nói ta biết : ta nghĩ gì, Liêu Huy muốn làm gì, phụ vương ta muốn làm gì, hẳn cũng không quản, nhưng phải giúp hẳn bảo vệ tính mạng của người, coi như là đền đáp ân nghĩa trước kia.”

“Hàn Vương gia vì cái gì muốn giết ta ?”, Tiêu Lăng hỏi , “Các người lại vì cái gì muốn giết Liêu Vương.”

“Người hỏi gì mà nhiều vậy ! Công phu Tiêu tướng quân ta đã biết, ta được ủy thác không để người phải chết, nhưng cũng không muốn quân binh Bắc Chinh ta uống mạng !”, Hàn Minh Châu tiếp lời : “Tiêu Lăng, ta không thể cùng người đi quá xa, trước rạng sáng ta nhất định phải quay về vương phủ, nha hoàn Mặc Mẫn của ta sẽ đưa người quay về Tây quận.”

Hắc y nữ tử bên cạnh nghe thấy, gật đầu một cái hướng về Tiêu Lăng.

Trời dần sáng, Hàn Minh Châu quát ngựa hồi phủ, Mặc Mẫn cầm lệnh bài của vương phủ , dẫn Tiêu Lăng tới tận địa giới Tây quận mới rời đi.

Tiêu Lăng tạ ơn Mặc Mẫn, quay về Tây quận. Y càng lúc càng nhớ nhà, chỉ mong lập tức nhìn thấy Nhạc Thiên Vũ mới yên lòng.

12. Chương 12

Nhạc Thiên Vũ ngồi ở thư phòng đọc sách nhưng lòng tràn ngập hình bóng Tiêu Lăng, thư quyển mở ra , một chữ cũng xem không được. Tính từng ngày, hẳn là Lăng nhi vài hôm nữa sẽ trở về, thế mà đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, Nhạc Thiên Vũ càng nghĩ càng lo âu.

“Vương gia, lão phu nhân muốn gặp ngài có chuyện cần bàn.” Tiếng Thu Bình ở ngoài cửa báo lại.

“Được , ta sẽ tới”

Nhạc Thiên Vũ gấp sách lại, đi tới gian trước, đã thấy mẫu thân cùng thê tử đã ở đấy chờ hẳn.

“Hai người cần gặp ta có việc gì, ta còn có chuyện cần giải quyết !”

“Người đang bận chuyện gì ?”, Nhạc lão phu nhân từ tốn nói, “Hôm nay Bạch Vân tự đồn rằng có Phật tổ hiện thân, ta muốn cùng Văn Thanh đi lễ, cầu cho các người sớm sanh nhi tử, người nếu không có việc gì gấp thì cùng đi với chúng ta đi.”

“Ta.”, Nhạc Thiên Vũ nói, ” Mẫu thân a, bái Phật là chuyện nữ nhân thường làm, ta là một đại nam nhân tới đó biết làm gì . Người muốn có cháu bé sao ? Đi, Văn Thanh, chúng ta quay về phòng ngủ nào “

Hắn nắm tay Liêu Văn Thanh , tiếp lời :

“Coi như chuyện bái phật ta cũng góp chút sức a.”

“Thiên Vũ.”, Liêu Văn Thanh xấu hổ dứt khỏi tay hắn, “Nương, người xem hắn đi, một chút đứng đắn cũng chẳng có.”

“A di đà phật, đừng nói vậy !”, lão phu nhân tức giận nói : “Quên đi, quên đi, người ăn nói không kiêng dè, đi lễ trái lại có khi còn gây thêm họa, mạo phạm đến đức Phật tổ. Người thật là , thôi ở nhà cho rồi ! Bất quá ta đã phân phó hạ nhân, nhân dịp hôm nay thời tiết tốt quét tước phòng ốc, sân vườn, người giúp ta kiểm tra vậy.”

“Được, người cùng Văn Thanh cũng nên đi đi, đi sớm về sớm.”

Nhìn mẫu thân cùng thê tử lên kiệu rời phủ, Nhạc Thiên Vũ lại tới thư phòng, chân gác trên bàn nhắm mắt dưỡng thần.

Mặt trời lên cao, Nhạc Thiên Vũ càng lúc càng buồn ngủ .

“Vương gia, Tiêu Lăng đã trở lại.” Hạ nhân ngoài cửa chợt thông báo .

“Àn. Cái gì ? Lăng nhi đã trở lại ?”

Nhạc Thiên Vũ tinh thần lập tức tỉnh táo, ‘phịch’ một tiếng hạ chân xuống đất, thiếu chút nữa hất đổ chiếc bàn, vội phân phó :

” Nhanh lên, mau mau kêu hắn đến thư phòng cho ta.”

“Vương gia !”

Tiêu Lăng bước vào thư phòng, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt đã có một tầng nước mờ lung. Từ khi y đi theo Nhạc Thiên Vũ , cả hai chưa từng xa cách lâu như vậy. Gặp lại sau thời gian li biệt, Tiêu Lăng trong lòng vừa đau xót vừa ngọt ngào. Nhạc Thiên Vũ sao lại không có cảm giác như vậy, hắn để hạ nhân lui xuống, ngẩng ngốc nhìn ngắm Tiêu Lăng. Một lúc lâu sau, đột nhiên bước tới, ôm lấy Tiêu Lăng, hôn lên môi y, hắn hôn từ môi xuống đến cổ Tiêu Lăng, nhẹ giọng run run nói :

“Lăng nhi, người cuối cùng đã trở lại, ca ca không yên lòng muốn chết.”

“Ca ca !”

Tiêu Lăng ôm hắn, nước mắt dường như sắp trào ra, nhưng y không quen rơi lệ, liền cố nén , thân mình run nhè nhẹ.

Nhạc Thiên Vũ ôm lấy Tiêu Lăng , đặt lên bàn, vội vã cởi đai lưng của y.

“Ca ca. Ca ca. Không được”, Tiêu Lăng ngăn tay hắn lại, “Bên ngoài có rất nhiều người, bọn họ đang quét tước sân viện, chúng ta đến quân doanh đi.”

Nhạc Thiên Vũ dừng lại, ngẫm nghĩ rồi nói :

“Không cần, ta mang người tới một chỗ, nơi đó không ai để ý.

“”Chỗ nào vậy?”

“Noãn Các”.

“Noãn Các ?”, Tiêu Lăng bối rối, “Đó không phải nơi ca ca giành để tiếp đón hoàng thất sao?”

Noãn Các là hành cung mà Nhạc Thiên Vũ thành lập để đón tiếp Hoàng Thượng. Năm kia Hoàng Thượng đã đến một lần, ngụ ở đây, sau đó chưa tới thêm lần nào nữa, Nhạc Thiên Vũ cũng không cho người khác vào trong. Đó là nơi cảnh sắc tuyệt đẹp, Nhạc Thiên Vũ đôi lúc đến nghỉ lại, tĩnh dưỡng tinh thần.

“Hoàng Thượng không đến, cũng không ai tới đó cả. Đi, ta mang người đi.”

“Được.”Tiêu Lăng cười, nhảy xuống khỏi bàn, theo Nhạc Thiên Vũ rời phủ đến Noãn Các.

Nhạc lão phu nhân cùng Liêu Văn Thanh cầu nguyện trước tượng Phật, rồi tới hậu đường nghỉ tạm, dùng chút cơm chay. Liêu Văn Thanh lên tiếng :

“Nương, chúng ta trở về đi.”

“Trở về sớm như vậy làm gì? Vất vả lắm mới tới đây “, Nhạc lão phu nhân nói, ” phong cảnh bao quanh Bạch Vân tự đẹp như vậy, chúng ta đi thêm chút nữa đi.”

“Vâng”, Liêu Văn Thanh lại đáp ,” con kỳ thật cũng muốn đi thêm một chút , sợ nương mệt mỏi, mới nói đi về. Nương nếu hưng trí, thật sự là không gì tốt bằng. Chỉ là Bạch Vân tự nhiều người nên phức tạp, dù có thủ vệ bảo hộ nhưng con vẫn thấy không ổn, không bằng.”

Nhạc lão phu nhân thấy con dâu hờn dỗi, cười hỏi :

“Văn Thanh, người rốt cuộc muốn đi chỗ nào a. “

“Con muốn đi. Noãn Các”, Liêu Văn Thanh nói, “Con nghe người ta nói, cảnh trí Noãn Các rất đẹp , xây nên để tiếp đón Hoàng Thượng , nay Hoàng Thượng không đến, cũng thành biệt uyển của vương phủ ta. Mấy tháng trước trời lạnh, chúng ta cũng chẳng tới xem qua, hiện nay khí trời đã ấm lên , muôn hoa khoe sắc, cây cối sống dậy, chúng ta tới đó ngắm cảnh, được không nương?”

“Đề nghị này rất hay “, Nhạc phu nhân cười nói, “Biệt uyển tại gia, lại yên tĩnh, nghỉ ngơi ở đó cũng tốt. Được, chúng ta đến đó xem.”

Hai người rời khỏi Bạch Vân tự, lên kiệu, đi tới Noãn Các.

Noãn Các bên ngoài có quân binh canh gác. Bọn họ thấy Nhạc lão phu nhân cùng Liêu Văn Thanh, đều ngạc nhiên : Vương gia vừa mang theo Tiêu Lăng đến, giờ lại thêm lão phu nhân cùng phu nhân tới nữa sao ? Vương gia đã dặn dò rằng ngài có chuyện quan trọng cần thương lượng cùng Tiêu Lăng, không được để kẻ khác quấy rầy, liệu có cần ngăn lão phu nhân cùng phu nhân lại không, biết đâu bọn họ đến để tham gia bàn chuyện cũng nên.

” Thừa lão phu nhân, phu nhân”, thủ vệ phụ trách Thành Phi tiến lên thi lễ, “Vương gia cùng Tiêu tướng quân đang ở trong mật đàm, lệnh không được để ai đi vào, không biết. . . .”

“Lăng nhi đã trở lại rồi sao ?”Liêu Văn Thanh sắc giọng, “Nương, người xem đấy, chúng ta muốn Vương gia cùng đi liền bị hấn thoái thác, hóa ra là chờ tin của Lăng nhi , thế nên vừa nghe Lăng nhi trở về , hấn liền cao hứng chạy đi gặp.”

“Nam nhân mà, chính sự đối với hấn đương nhiên quan trọng hơn.” Nhạc lão phu nhân vỗ về mu bàn tay Liêu Văn Thanh, hỏi Thành Phi : “Tiêu Lăng về khi nào vậy ?”

“Điều này thuộc hạ không biết, dù sao đáng về Vương gia mang theo Tiêu Lăng đi vào, hình như là có việc gấp.”, Thành Phi nói tiếp : “Có cần thuộc hạ đi vào thông báo một tiếng hay không ?”

“Không cần, đâu có gì phải thông báo , bọn họ bàn việc của bọn họ , chúng ta đi dạo là chuyện của chúng ta , không ai ảnh hưởng đến ai cả. Noãn Các rộng lớn thế này, còn sợ chúng ta nghe được gì sao ?”

Nhạc lão phu nhân nói xong, được Liêu Văn Thanh đỡ tay tiến vào Noãn Các. Thành Phi muốn đi thông báo, nhưng nghĩ lại lão phu nhân nói cũng có lý, biết đâu Vương gia đang bàn chuyện kiêng kị, không vào báo lại có lẽ tốt hơn.

Nhạc Thiên Vũ kéo Tiêu Lăng đến hoa viên trong đình, ôm y đặt lên ghế dài, rồi áp trên người y:

“Lăng nhi, nói xem, người có vi phạm lời ca ca dặn hay không vậy ?”

“Ta. Không có. “ . Tiêu Lăng tất nhiên là không dám thú thật, nhưng ánh mắt y sao có thể giấu được Nhạc Thiên Vũ .

“Người dám gạt ta” , Nhạc Thiên Vũ đánh vào hông Tiêu Lăng , ” May mà cuối cùng người là đã trở lại !
Thấy người trở về, ca ca mừng biết bao.”

“Ca ca, Lăng nhi rất nhớ người.”, Tiêu Lăng hai tay choàng quanh cổ Nhạc Thiên Vũ , hôn lên môi hắn, muốn đem cái lưỡi non mềm đưa vào trong miệng Nhạc Thiên Vũ .

Nhạc Thiên Vũ hướng lại gần, tránh đi nụ hôn của y, tay nhanh chóng cởi thắt lưng của Tiêu Lăng.

“Ca ca”, Tiêu Lăng có chút ngượng ngùng, “Chúng ta vào trong phòng được không ?”

“Nơi này làm gì có ai”, Nhạc Thiên Vũ không thèm quan tâm, “Ta muốn ngắm người dưới ánh mặt trời a. “

Tiêu Lăng biết không lay chuyển được hắn, đành để mặc hắn lột sạch quần áo, toàn bộ cơ thể xích lõa đều phơi bày dưới ánh mặt trời. Tiêu Lăng nằm ngửa mặt trên ghế, hai điểm hồng anh trước ngực vô cùng ngon mắt. Nhạc Thiên Vũ cắn mút trước ngực y rồi lướt dần xuống dưới, dừng lại giữa hai đùi Tiêu Lăng. Khi đầu lưỡi Nhạc Thiên Vũ vừa chạm tới bộ vị cương cứng của y , Tiêu Lăng liền phát ra một tiếng rên rỉ : “Ân”, không ý thức mà cong người lên. Nhạc Thiên Vũ chậm rãi chuyển động đầu lưỡi, lúc mạnh lúc nhẹ ma sát điểm mẫn cảm của Tiêu Lăng. Tiêu Lăng chưa bao giờ gặp kích thích quá mức như vậy, nhịn không được kêu lên :

“Ca ca. Ca ca. Lăng nhi chịu không nổi.”

Nhạc Thiên Vũ dùng răng cắn nhẹ.

“A”, Tiêu Lăng bị đau, an tĩnh hơn một chút..

Nhạc Thiên Vũ lại đùa với y, lặp đi lặp lại. Tiêu Lăng khó chịu bật khóc cầu xin:

“Ca ca. Ca ca. Tha cho Lăng nhi đi mà.”

“Chịu đựng nào, không được phép bắn ra “, Nhạc Thiên Vũ cười, “Hôm nay ca ca hảo hảo phạt người vì không nghe lời ta dạy.”

“Ân. Ân.”, Tiêu Lăng rên rỉ ,” Hảo. Lăng nhi không dám thế nữa.”

“Quỳ đây”.

“Ân”, Tiêu Lăng ngồi dậy quỳ xuống. Nhạc Thiên Vũ không nhanh không chậm dùng dịch thể của Tiêu Lăng chà sát xxx của mình.

“Ca ca, mau lên một chút, cầu người mà.”Tiêu Lăng nài nỉ hắn.

Nhạc Thiên Vũ đứng lên, giữ lấy eo Tiêu Lăng , bắt đầu luật động về phía trước

Nhạc lão phu nhân đi dạo một lúc, chợt cảm thấy khát nước, nhìn xung quanh chẳng có lấy một kẻ hầu, bất giác có chút kỳ quái.

“Nương, người khát nước rồi sao?”, Liêu Văn Thanh đoán ra Nhạc lão phu nhân muốn uống nước, “Nương, người ngồi đây nghỉ ngơi một chút, con đi tìm hạ nhân mang nước đến.”

“Được, vậy con đi đi, ta chờ ở đây.”

Liêu Văn Thanh đi tìm nước, Nhạc lão phu nhân một mình ngồi lại phơi nắng, ánh mặt trời ấm áp dào dạt , gió mát ôn hòa khiến tâm tình tốt lên nhiều, lại ngắm nhìn khóm hoa, lộ ra nét mặt tươi cười. Xung quanh vốn là tĩnh lặng, bỗng có tiếng rên rỉ của nam nhân từ bụi hoa bên kia truyền đến:

“Ca ca. Ca ca. Nhanh lên. Nhanh lên. Lăng nhi không chịu được.”

Nhạc lão phu nhân cảm thấy kinh hãi, trái phải vốn chẳng có ai, liền đi về phía trước vài chục bước, hé bụi hoa ra, mơ hồ nhìn thấy một nam tử xích lõa quỳ bấu vào ghế dài phía trước , hông dâng cao, đang ngân nga rên rỉ. Phía sau y là một nam nhân quần áo xộc xệch, trước sau tiến nhập. Nhạc lão phu nhân đỏ mặt, tim đập dồn dập, vội vàng bỏ tay khỏi bụi hoa.

“Lăng nhi. Lăng nhi. người nhẫn nhịn nào. Ca ca còn chưa thỏa mãn mà.”

Nghe được âm thanh khàn khàn ấy, Nhạc lão phu nhân càng giật mình, lại đẩy bụi hoa ra. Nam tử đang quỳ hơi quay mặt lại, đôi mắt khép hờ, khuôn mặt nam tử thanh tú hiếm có tràn ngập phiếm hồng.

“Ca ca, van cầu người, tha cho Lăng nhi đi mà.”

Nàng liếc mắt đã nhận ra, y chính là Tiêu Lăng, thị vệ bên cạnh nhi tử của mình, mà nam nhân trên người y.Nhạc lão phu nhân hết thấy không muốn nhận ra hắn. Kể kia đúng là Nhạc Thiên Vũ, nhi tử của mình.

“Thiên Vũ !!!”, Nhạc lão phu nhân quát một tiếng, trước mắt tối sầm, lập tức ngã xỉu trên mặt đất.

“Nương, người làm sao vậy ? Nương !”

Liêu Văn Thanh mang theo hạ nhân lấy nước đi đến vừa vặn nhìn thấy bà ngã xuống, lớn tiếng hô, chạy nhanh tới. Qua khe hở của bụi hoa, nàng tựa hồ nhìn thấy một người xích lô đang vội vàng mặc quần áo, một người khác thì chạy tới đây.

“Các người mau lui xuống !”, Liêu Văn Thanh quay đầu, đuổi hạ nhân đi hết.

“Nương.”, Nhạc Thiên Vũ đã chạy tới, xuyên qua bụi hoa, ôm lấy mẫu thân, “Nương, người làm sao vậy. Nương. Người mau tỉnh lại.”

“Thiên Vũ, người đang làm cái gì thế?”, Liêu Văn Thanh nhìn y phục trên người Nhạc Thiên Vũ, thanh âm khẽ run, “Nàng kia là ai?”

“Chuyện không phải vậy đâu. Văn Thanh. Người hãy nghe ta nói.”

Hắn đang ôm Nhạc lão phu nhân nên không thể ngăn nàng lại. Liêu Văn Thanh đẩy bụi hoa ra, thấy rõ người vừa mới mặc quần áo, đang kinh hách, sợ run đứng tại chỗ, không phải ai khác, mà là Tiêu Lăng ! Nàng vô cùng choáng váng, cũng ngã lịm xuống đất.

13. Chương 13

Nhạc Thiên Vũ bảo Tiêu Lăng trở về vương phủ trước, rồi gấp rút sai hạ nhân đi lấy thuốc cùng chút nước, giúp mẫu thân và Liêu Văn Thanh hồi tỉnh.

Nhạc lão phu nhân vừa mở mắt, bắt gặp ánh mắt lo lắng của nhi tử, bà ngồi dậy, dang tay cho Nhạc Thiên Vũ một cái tát, mắng lớn:

” Việc súc sinh như vậy sao người có thể làm ra chứ ? Khi đó mặc kệ ta nói thế nào người cũng không nguyện ý thành thân, ta còn tưởng người phong lưu thành tính. Thành thân lâu như vậy cũng không chịu sinh hài tử, nguyên lai. Nguyên lai người thích cái loại quan hệ này. Nam nữ có thể giống nhau sao ? Người cũng không sợ bản thân tự rước nhục ư ?”

Nhạc lão phu nhân tức giận đến đỏ bừng mặt, nhục nhã nói không hết lời, ngấm lại tình cảnh vừa trông thấy, thực khó mà dễ dàng tha thứ.

” Người, người nhanh đuổi cái tên nô tài Tiêu Lăng đi cho ta !”

“Chuyện đó nhi tử làm không được”, Nhạc Thiên Vũ nói, “là con cưỡng bạo y, tội lại bắt y gánh chịu thì thật không công bằng. Hơn nữa, con còn phải dùng đến y. Nếu đuổi y đi rồi, nhiều người sẽ chăm chăm vào y. Y do con một tay dạy dỗ, bỏ nhiều công sức, hiện tại nên người, vào tay kẻ khác, dựa vào cái gì chứ ? Con sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

“Người nói thì hay lắm, người dạy dỗ y, người chính là sư phụ của y ! Cho dù các người không phải chủ tớ, cũng là thầy trò a, người. Người không phải đang gây nên nghiệp chướng sao?”

“Có sao chứ, chỉ là một tên nô tài, chơi đùa một chút đâu có chuyện gì !”, Nhạc Thiên Vũ nhấp một ngụm trà, rồi cười nói thêm :” Nương, nói thật, người không thấy Lăng nhi xinh đẹp sao ?”

“Người. Người là đồ súc sinh, nường đến phải xấu hổ thay người !” . Nhạc lão phu nhân nói xong chỉ muốn tự vả vào mặt mình.

” Nường” , Nhạc Thiên Vũ bắt lấy tay mẫu thân,” Người có giận thì cứ đánh ta, đừng lấy bản thân mà trút giận.”

“Vân Thanh đâu ?”, Nhạc lão phu nhân không thấy con dâu bên người liền hỏi, ” Nàng ấy đâu rồi ? Chuyện bê bối của người, nàng biết rồi sao?”

“Ân”, Nhạc Thiên Vũ chán nản gật đầu, ” nàng và người tương tự nhau, đều bất tỉnh , ta để nàng an dưỡng ở cách vách .”

“Vậy người vì cái gì không ở bên nàng, khuyên nhủ nàng, biện giải với nàng?”

“Ta.”, Nhạc Thiên Vũ xoa đầu, vẻ mặt khó xử, ” ta cũng không biết nên khuyên nhủ nàng như thế nào đây. Người nói xem, sợ các người trông thấy, cuối cùng các người vẫn thấy .”

“Người còn mặt mũi nói thế à?”

Nhạc lão phu nhân xuống giường, muốn đi gặp Liêu Vân Thanh, quay ra nhìn thấy cách ăn mặc của nhi tử, ngay cả quần áo hần cũng không chỉnh tề, lại nổi giận :

” Cái tên súc sinh này ! Chuyện tốt đẹp lắm sao ? Còn không mau mặc quần áo cho tử tế , người không sợ hạ nhân cùng thủ hạ nhìn vào, nói Vương gia chủ tử người là kẻ ham sắc vô lại sao?”

“Kẻ nào dám nói ta thì chính là cái loại nô tài chán sống , không muốn có bát cơm ăn nữa sao mà dám đàm tiếu ?”

“Người ta không nói ra miệng, người có thể cấm họ nghĩ gì trong lòng không ?” Nhạc lão phu nhân chỉ vào hần nói, “Người xem đây, người xem đây. Người có cái gì tốt đẹp.”

“Nường, người đừng mắng nữa, ta cũng rất áy náy mà . . . “.

Nhạc Thiên Vũ mặc quần áo hạ nhân đưa tới .

” Đi thôi, ta đưa người đi gặp Vân Thanh, người giúp ta hảo hảo khuyên nhủ nàng, khuyên nàng đừng khổ sở, ta sẽ bù đắp cho nàng.”

“Người bù đắp, người bù đắp như thế nào ? Chuyện này so với chuyện người ở bên ngoài dạo chơi kỹ viện còn khiến cho nữ nhân ác cảm hơn. Nói xem, người cùng một tên nam nhân.”

“Nường.” ,

“Được rồi” , Nhạc lão phu nhân nói, “Ta trước giúp người khuyên Vân Thanh về nhà, tối đến, người tự mình bồi tội với nàng đi.”

“Đi, đi, đi” , Nhạc Thiên Vũ lông mày giãn ra, cười làm lành nói,”Cám ơn nường.”

Hai người đi đến phòng Liêu Vân Thanh đang nghỉ tạm . Nàng đã tỉnh lại, dựa vào tường, một mình rơi lệ, thấy Nhạc Thiên Vũ đi đến, liền ngoảnh mặt đi.

“Vân Thanh” , Nhạc lão phu nhân ngồi xuống bên cạnh nàng, “Con à, đừng nóng giận nữa, vì chuyện này mà tổn hại chính mình thật không đáng. Hần chỉ là nhất thời hồ đồ, con cứ coi như hần đi dạo kỹ viện, ta đã răn dạy hần rồi, hần về sau cũng không dám làm ra loại chuyện này nữa. Kỳ thật a, nam nhân đối với loại chuyện này đa phần là tò mò, hần phạm vào cũng chỉ nhất thời thôi.”

Thấy Liêu Vân Thanh lệ không ngừng chảy ra, Nhạc Thiên Vũ cũng ngồi xuống, ôn nhu nói :

“Vân Thanh, người đừng khổ sở nữa , thật xin lỗi, là ta thất lễ với người, đều do ta. . . “

Liêu Vân Thanh ai oán nhìn hần, trong lòng ủy khuất vô hạn, cũng không muốn để mẹ chồng bê mặt, nàng hạ chân xuống đất, khóc nói :

“Nường, chúng ta về nhà thôi, nơi này, ta sẽ không bao giờ ... đến đây nữa.”

” Đúng, đúng, về nhà, cùng nường về nhà, nường tuyệt đối không để con phải chịu ủy khuất .”

Nhạc lão phu nhân trừng mắt với nhi tử của mình, cầm tay con dâu, ba người cùng nhau quay về Tây quận vương phủ.

Lúc ăn cơm chiều , Liêu Văn Thanh nhìn một bàn bày toàn đồ ăn mình thích, một miếng cũng ăn không vào, chỉ cảm thấy dạ dày phát đau từng trận, kiềm chế không được liền nôn ra .

“Văn Thanh”, Nhạc lão phu nhân cảm thấy có điểm bất thường, hỏi nàng : ” Con làm sao vậy, không thoải mái ở đâu ?”

“Con. ăn không vô”, Liêu Văn Thanh buông bát, đứng lên, “Nương, người cứ ăn chậm rãi, con về trước đi nằm chốc lát.”

“Được rồi, con cứ nghỉ ngơi đi.”

Đợi cho Liêu Văn Thanh rời khỏi đại sảnh, Nhạc lão phu nhân chợt nhớ tới cái gì, liền phân phó :

“Người đâu, đi tìm thầy thuốc, xem mạch cho phu nhân.”

“Thưa vâng !” , Thu Bình nghe lệnh rời đi.

Tây quận vương phủ có thầy thuốc riêng. Trong chốc lát, thầy thuốc mặt mày hớn hở chạy tới :

“Lão phu nhân, Vương gia, có tin mừng a.”

“Tin mừng gì ? Nói mau.” , Nhạc lão phu nhân hỏi.

“Phu nhân có thai .”

“Thật vậy sao ?” , Nhạc lão phu nhân vừa nghe, mặt mày hớn hở, nhanh bước đến phòng ngủ của Liêu Văn Thanh cùng Nhạc Thiên Vũ.

“Nương”, Liêu Văn Thanh dù biết tin, sắc mặt lại không hề vui mừng, khóc nhào vào lòng Nhạc lão phu nhân : ” Chúng ta quay về Ngọc An đi, ta không trụ nổi ở đây nữa, ta không muốn thấy bọn họ.”

“Văn Thanh đừng khóc, tránh ảnh hưởng đến hài tử.” Nhạc lão phu nhân nói, “ Con vẫn còn giận Thiên Vũ sao, ta sẽ giúp con nguôi giận !”

Bà kéo nhi tử mình đến bên Liêu Văn Thanh :” Người nán lại chỗ này, hảo hảo chăm sóc Văn Thanh.”

Nói xong, Nhạc lão phu nhân mặt đầy tức giận rời đi.

“Nương, người định làm gì?” Nhạc Thiên Vũ bước đến ngăn trước mẫu thân .

” Làm gì à? Ta còn có khả năng cái gì? Ta muốn giáo huấn cái tên nô tài không biết xấu hổ kia. Người không nở xuống tay thì để ta giúp.” Nhạc lão phu nhân đẩy hấn ra, đi khỏi phòng.

Nhạc Thiên Vũ ngồi trước mặt Liêu Văn Thanh, bình tĩnh nhìn nàng, im lặng cúi đầu, không nói một lời. Liêu Văn Thanh cũng không nói gì, chỉ rơi lệ, chờ Nhạc Thiên Vũ khuyên nhủ. Một lúc lâu sau, Nhạc Thiên Vũ bỗng nhiên đứng lên, xoay người chạy đi.

“Thiên Vũ. Người.” , Liêu Văn Thanh vừa sợ vừa tức, đứng bật dậy.

Nhạc Thiên Vũ quay đầu lại nhìn nàng chốc lát : “Thật xin lỗi, Văn Thanh, ta trở về nói với người sau . Nếu hiện tại ta không đi, nương sẽ đánh chết Tiêu Lăng mất. Y là một viên mãnh tướng của Tây quận ta , phải chết cũng chỉ được phép chết ở trên chiến trường, không thể bỏ mạng dưới gia pháp thế này .”

“Người đâu, trói Tiêu Lăng lại cho ta, đem hấn đến đây.” Nhạc lão phu nhân ở Từ đường nghiêm nghị phát lệnh .

“Tuân mệnh ” quân lính nghe lệnh, đem Tiêu Lăng trói gô đưa tới Từ đường.

Tiêu Lăng bị kéo vào Từ đường, quỳ gối trên mặt đất. Nỗi dằn vặt này, y không muốn trốn tránh. Một nô tài phạm lỗi như vậy, dù còn mạng sống, cũng không có khả năng bước ra khỏi Từ đường .

“Tiêu Lăng” , Nhạc lão phu nhân hỏi, “Người nói đi, người phải chịu tội gì ?”

“Tử tội.”

” Người biết thì tốt” , Nhạc lão phu nhân tiếp lời, “ Nhạc gia ta vốn cũng nhân từ, không tùy tiện lấy mạng nô tài bao giờ, thế nhưng người lại. lại không biết liêm sỉ như vậy, một nam nhân cư nhiên dám gây ra chuyện như thế.”

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy bộ dáng Tiêu Lăng xích lõa ở dưới thân nhi tử mình, nghe thanh âm của y lúc ấy, bà rất khó tưởng tượng kẻ đó là tuấn mỹ thiếu niên lạnh lùng trước mắt này.

” Lão phu nhân không cần nói thêm nữa, ” , Tiêu Lăng thẳng thắn nhận tội, ” lão phu nhân muốn trừng phạt nô tài như thế nào, nô tài xin chịu.”

“Chuyện này cũng là do người gieo gió gặt bão !” , Nhạc lão phu nhân quát:” người đâu, đem hần đánh chết cho ta” .

” Việc này.” , bốn binh lính tay cầm hình cụ gia pháp, đưa mắt nhìn nhau, không biết nên tiếp lệnh hay không.

“Các người đứng đây làm gì” , Nhạc lão phu nhân quát to :” còn không mau động thủ, ta không tin tên nô tài tội ác tày trời này còn mạng sống rời khỏi Từ đường .”

Dù cho nhi tử chạy tới cửa, Nhạc lão phu nhân biết hần xưa nay hiểu thuận, lệnh của mình ban ra , hần sẽ không công nhiên cãi lời .

“Vương gia” , bốn binh lính nhất tề nhìn về phía Nhạc Thiên Vũ từ ngoài Từ đường chạy vội tới. Nhạc Thiên Vũ nhíu mày nhìn mẫu thân, cũng không lên tiếng. Tiêu Lăng khe khẽ giật mình, nhưng vẫn thẳng tắp quỳ , không quay đầu lại, càng không nói gì.

“Động thủ” , Nhạc lão phu nhân lại hạ lệnh. Binh lính không thấy Vương gia mở miệng, đành phải phụng lệnh lão phu nhân . Bốn người giơ gậy lên, nhắm thân thể Tiêu Lăng đánh mạnh xuống , từng đòn chẳng phân biệt nặng nhẹ, chẳng phân biệt được điểm nào trọng yếu cứ thế trút xuống người Tiêu Lăng. Tiêu Lăng cắn môi không để tiếng kêu thống khổ thoát ra, chỉ đôi lúc rên khẽ, như đắm vào tai Nhạc Thiên Vũ .

Qua một lúc, Tiêu Lăng bị đánh đến mức không quỳ nổi nữa, thân thể theo độ mạnh yếu của trọng hình mà trái phải lay động. Y hết bị gậy của người này quất bạt dậy, lại bị gậy của kẻ kia hung hăng đè ép xuống. Mấy chục gậy giáng vào thân thể Tiêu Lăng không sót chỗ nào, mồ hôi cùng máu loãng hòa lẫn một chỗ, y phục màu trắng dần dần hoen thành màu đỏ, mà càng lúc càng lan rộng ra.

Tiêu Lăng cắn chặt răng, bờ môi đầy huyết. Lúc có thể y vẫn cố quỳ, nhưng thủy chung đưa lưng về phía Nhạc Thiên Vũ, không quay đầu lại một lần. Bị một trọng chí mạng nện vào sau lưng, Tiêu Lăng liền phun ra một ngụm máu tươi.

“Đủ rồi” , Nhạc Thiên Vũ gào to một tiếng, ” dừng tay lại cho ta !”

Hần quát binh sĩ lui xuống, đi vào Từ đường, khụy xuống, ôm lấy Tiêu Lăng, nói cùng Nhạc lão phu nhân :

” Nương, đủ rồi, người trừng phạt đủ rồi.”

“Người. Người ra ngoài cho ta, ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho cái tên nô tài không biết hổ thẹn này.” Nhạc lão phu nhân chưa nguôi tức giận, không nghĩ sẽ buông tha Tiêu Lăng một phần nào.

Tiêu Lăng giấy dựa , thoát khỏi lồng ngực Nhạc Thiên Vũ .

” Vương gia. , không cần phải xen vào chuyện của nô tài, nô tài.”

“Câm miệng” , Nhạc Thiên Vũ dùng tay lau huyết bên miệng của Tiêu Lăng, lau đi lau lại vẫn không hết, thấp giọng nói :” Lăng nhi, còn đi nổi không? Người vì cái gì không vận công bảo hộ chính mình vậy ? Ca ca chưa dạy người sao?”

“Nô tài không dám.” Tiêu Lăng khẽ đáp, máu tươi từ trong miệng lại chảy ra.

“Lăng nhi, đừng sợ, ca ca ở đây, ca ca sẽ cứu người.”

Nhạc Thiên Vũ trừng mắt về phía mẫu thân, quay lại nhẹ giọng trấn an Tiêu Lăng:

“Người yên tâm, ca ca tuyệt đối không để người chết.” Hắn ôm lấy Tiêu Lăng, không để ý Nhạc lão phu nhân ngồi đó tức giận cùng sự kinh ngạc của bọn hạ nhân, chạy nhanh về Đông sương phòng.

14. Chương 14

Nhạc Thiên Vũ đặt Tiêu Lăng lên giường, hai tay áp vào lưng y, dùng chân khí chữa thương. Mãi đến khi Nhạc Thiên Vũ mồ hôi ướt đầm, trên mặt Tiêu Lăng mới có chút huyết sắc.

“Lăng nhi, Lăng nhi. Khá hơn chưa ?”

Hắn đỡ Tiêu Lăng nằm xuống, gắt gao nắm chặt tay y, bàn tay được ấp ủ qua một hồi mới ấm lên đôi chút.

“Ca ca. mà. không” Tiêu Lăng suy yếu nói, “Vương gia, cứu Lăng nhi rồi thì sau này người biết đối mặt với lão phu nhân cùng phu nhân thế nào đây ?”

“Chuyện này người không cần quản, nếu phải đối mặt, hãy để ta đối mặt, người cứ an tâm dưỡng thương”, Nhạc Thiên Vũ lại thở dài, “Nhớ kỹ, nếu còn có ai đánh người như vậy thì phải vận công bảo hộ thân thể, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ca ca không cho phép người chết.”

“Ca ca”, Tiêu Lăng nhìn thấy Nhạc Thiên Vũ rời đi, liền nắm góc áo của hắn, “Phu nhân có phải sắp có tiểu vương gia hay không ? Lăng nhi chúc mừng ca ca .”

Nhạc Thiên Vũ lại ngồi xuống, cười nói : “Người nghĩ thế nào mà nói vậy, trong lòng không thoải mái sao?”

” Không mà, Lăng nhi thật lòng chúc mừng ca ca !”, Tiêu Lăng ngồi dậy, áp úng nửa ngày, đỏ mặt nói, “Người. khuyên nhủ phu nhân cùng lão phu nhân, vì tiểu vương gia làm phúc, tha cho Lăng nhi một mạng, Lăng nhi về sau sẽ không dám tái phạm với ca ca nữa .”

“Vì sao bây giờ mới cầu xin tha thứ?” Nhạc Thiên Vũ hỏi Tiêu Lăng. Thấy y cúi đầu không đáp, lặp lại câu hỏi : “Nói đi, vì sao lại cầu xin tha thứ?”

Hắn biết Tiêu Lăng tính tình cương nghị, quật cường, dù thật sự bị đánh chết, y cũng quyết không nói như vậy.

“Lăng nhi. không muốn rời xa ca ca, ta sợ. dù Lăng nhi không chết. phu nhân cùng lão phu nhân cũng không dung Lăng nhi dưới cùng một mái nhà.” Tiêu Lăng nói xong, không dám nhìn Nhạc Thiên Vũ, nhưng môi y hơi đỏ lên, trong mắt cũng ngập một tầng lệ.

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ kéo Tiêu Lăng vào lòng, “Ca ca đã hiểu, ta sẽ không để người rời khỏi ta.”

“Ca ca”, Tiêu Lăng ôm lấy hắn, rưng rưng nói, “Lăng nhi không sợ chết, không sợ bị đánh, cũng không sợ người khác chê cười, chỉ cần không ly khai ca ca. Lăng nhi chỉ là phận nô tài, người nói với lão phu nhân và phu nhân đừng chấp nhặt với một kẻ nô tài. Tiêu Lăng là nam nhân, không thể sinh hài tử, cũng sẽ không độc chiếm ca ca đâu. Người nói rằng Lăng nhi không có cha mẹ, lại sinh trưởng ở vương phủ, không còn nơi nào để đi, nữ nhân đều hay mềm lòng, có thể tha cho Lăng nhi lần này hay chăng ? Về sau ta sẽ không dám, thật sự không dám.”

“Lăng nhi, đừng nói nữa.”, nghe Tiêu Lăng nói những lời này, nhìn dáng vẻ yếu đuối hiếm thấy của y, y ôm tay hắn thật chặt tựa như sợ bị hắn vứt bỏ, Nhạc Thiên Vũ trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy đau xót như vậy.

Điều Lăng nhi sợ hãi thật sự không phải chuyện gì khác, mà sợ lìa xa hắn. Hắn cho tới bây giờ đều biết bản thân mình luôn được y đặt ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng. Sống trong vương phủ, y luôn lạnh lùng là bởi lẽ y cô độc, chỉ khi có hắn ở bên cạnh, y mới có thể thân nhiên biểu lộ tình cảm từ nội tâm.

Khi y mười tuổi, hần đối với y có khi thật nghiêm khắc nhưng có lúc lại thật ôn nhu. Bản thân hần trở thành ca ca, trở thành sư phụ của y, thậm chí đôi khi chẳng khác nào phụ thân của y. Y coi hần là nhà. Bản thân hần cho tới bây giờ đều là lợi dụng hết thấy những liên hệ ấy để kiểm soát y, giữ chặt y, đặt y dưới thân. Có lẽ nếu người khác biết chuyện này chỉ cho rằng hần độc chiếm Tiêu Lăng như một món đồ chơi. Thật ra bản thân hần rất thích Tiêu Lăng, rời xa y, chính hần liền chẳng ra sao, hần biết rõ, hần cần bản không thể làm được điều ấy. Nhìn Lăng nhi suýt chút nữa bị đánh chết bởi gia pháp, tâm trí của hần như trống rỗng

Tuy vậy nhưng điều đó chẳng có ý nghĩa gì. Hần không thể vì một gia nô, một nam nhân mà làm thương tổn đến mẫu thân có ơn sinh dưỡng cùng nữ nhân vì hần sinh con đẻ cái. Nghĩ đến đây, Nhạc Thiên Vũ đẩy y ra, cất giấu nhu tình vào đáy lòng , thản nhiên nói :

“Hảo , chuyện của nô tài ngươi, ca ca sẽ giải quyết.”

Thần sắc biến hóa của Nhạc Thiên Vũ đều được Tiêu Lăng thu vào trong mắt. Tiêu Lăng tâm tình chùng xuống.Y không dám ôm Nhạc Thiên Vũ nữa , chỉ đáp :”Vâng, Lăng nhi sẽ biết an phận.”

Nhạc Thiên Vũ rời khỏi phòng ngủ của Tiêu Lăng , đi đến phòng mẫu thân. Nhạc lão phu nhân thấy Nhạc Thiên Vũ , cả người tức giận đến phát run.

“Nương” , Nhạc Thiên Vũ đi đến trước mặt mẫu thân, quỳ xuống, “Người nói đi, người muốn thế nào mới có thể tha cho y.”

“Đuổi nó cút khỏi Tây quận vương phủ.”

“Trừ bỏ chuyện này, nguyên nhân ta đã nói với người rồi “.

“Thiên Vũ, ngươi cùng nó không phải tình cảm thật sự, đúng không?”Nhạc lão phu nhân nhìn nhi tử kiên trì khác thường , lo lắng bất an hỏi.

“Không có, đó là chuyện không có khả năng”Nhạc Thiên Vũ nói, “Ta chỉ là cảm thấy làm như vậy đối với y rất không công bằng. Tuy rằng y là nô tài, nhưng là nô tài đã lập được nhiều chiến công hiển hách, chúng ta xử tử y như vậy, khó có thể giải thích với thế nhân . Nếu thủ hạ ta hỏi đến Tiêu tướng quân, ta biết nói sao đây? Nói y cùng ta lên giường, rồi lại bị ta đánh chết ư ?”

Hần xem mẫu thân hiển nhiên là đang dao động, lại nói thêm : “Nương, y mới mười tám tuổi, vẫn là một đứa nhỏ. Nhi tử thượng y, là nhi tử làm sai. Nương, người ăn chay niệm Phật nhiều năm như vậy, ngay cả con kiến cũng không nỡ giết hại, đây lại là một mạng ngườiNương, nhi tử mong người suy xét.”

“Ta cũng không phải khăng khăng muốn đánh chết nó, chính là, chỗ Văn Thanh.”

“Chỉ cần người không muốn lấy mạng của Tiêu Lăng , ta sẽ khuyên nhủ Văn Thanh.”

“Ngươi. Ngươi có thể nói cái gì được đây Văn Thanh chỉ e là liếc mắt một cái cũng không muốn nhìn thấy ngươi”

“Nương”, Liêu Văn Thanh từ ngoài cửa tiến vào.

“Thiên Vũ, đứng lên đi, trên mặt đất rất lạnh”, nàng nâng Nhạc Thiên Vũ dậy, đi đến bên cạnh Nhạc lão phu nhân, sờ sờ bụng , mỉm cười nói : “Nương, vì hài tử này, chúng ta coi như tích đức làm việc thiện đi. Người cũng nói, Thiên Vũ là nhất thời hồ đồ, Tiêu Lăng là phận nô tài, chủ tử bắt y làm gì, y sao dám không theo.Nếu vì chuyện này mà lấy mạng y, chúng ta quả thật đối xử với y quá bất công. Thôi quên đi, con dâu cũng sẽ không so đo, chỉ cần bọn họ về sau không làm vậy nữa.”

“Con thật tốt” , Nhạc lão phu nhân mỉm cười vui sướng.

Nhạc Thiên Vũ cũng cảm kích trong lòng . Hần đi tới, đặt hai tay lên vai Liêu Văn Thanh :

“Văn Thanh, cảm ơn nàng. Ta sẽ không bao giờ tái phạm, về sau mỗi ngày sẽ ở bên nàng cùng hài tử.”

Thấy Liêu Văn Thanh có chút hờn dỗi làm như vẫn còn oán trách, Nhạc Thiên Vũ lại nói thêm :

“Nếu nàng không muốn thấy Tiêu Lăng, ta bắt y đến quân doanh ở.”

“Không cần”, Liêu Văn Thanh lập tức đáp, “Cứ để y ở lại đây, ta không sao mà. Y chỉ là một kẻ nô tài, nếu không muốn gặp thì có thể không gặp. Y nếu rời đi sẽ thành chuyện cho kẻ khác bàn tán ra vào, biết đâu có người lòng không yên.”

Nàng nói xong, vô tình hay cố lờm Nhạc Thiên Vũ một cái. Nhạc Thiên Vũ cười cười, hoàn toàn không thèm để ý.

Buổi tối, Liêu Văn Thanh nằm rúc trong lồng ngực Nhạc Thiên Vũ .

“Thiên Vũ, người đối với Lăng nhi chỉ là vui đùa thôi đúng không? Sẽ không vì y mà bỏ rơi ta cùng hài tử chứ ?”

“Người đang nói gì vậy”, Nhạc Thiên Vũ hôn lên tóc thê tử, “Ta là cảm thấy thú vị nhất thời thôi, nam nhân so với nữ nhân làm sao được. Ta có người, ai cũng không quan trọng bằng.”

“Thật sao?”

“Thật !..”

“Vậy người đồng ý với ta một chuyện được không?”

“Chuyện gì ? Người nói đi, ta đều đáp ứng.”

“Người về sau không được gặp Tiêu Lăng nữa!”

Nhạc Thiên Vũ ngắt ra, không trả lời, chỉ nói một câu: “Y bị thương nặng .”

“Ta sẽ phái người tới chăm sóc y.”

“Người ?”

“Đúng, ta phái người đi chiếu cố y, chờ y khá lên, sẽ bảo y đến phòng bên kia ở, không cho y đến nhà trước nữa. Ta không quan tâm có thấy y hay không, chỉ cần người không gặp y.Thiên Vũ, chỉ cần thế thôi, được không?”Liêu Văn Thanh lắc cánh tay Nhạc Thiên Vũ làm nũng.

“Được , ta sẽ không gặp y nữa.” Hắn ôm bờ vai trần của Liêu Văn Thanh, nghĩ tới ánh mắt Tiêu Lăng , trong lòng thở dài một tiếng.

15. Chương 15

Tiêu Lăng thương tích dần dần khá lên, đều nhờ Thu Bình chăm sóc .

Chuyện y suýt nữa bị đánh chết, Tây quận vương phủ không ai không biết, nhưng ngoài Thu Bình mỗi ngày phụng mệnh đưa cơm đưa thuốc cho y, cũng không có ai tới thăm cả. Nhạc Thiên Vũ kể từ ngày ấy cũng không một lần tới đây.

“Tiêu Lăng” ,Thu Bình nhìn y đưa cháo tới bên miệng thổi, nhin không được liền hỏi : “Chuyện bọn họ nói có phải là thật sự không ?”

“Chuyện gì?” Tiêu Lăng không ngẩng đầu, tiếp tục thổi cháo nóng.

Nhớ tới khi y còn bé, vừa được đưa vào vương phủ, lần đầu tiên thấy bát cháo nóng bên trên còn nghi ngút khói, đã vội vã muốn ăn, Thu Bình có chút đau lòng :

” Người. cùng Vương gia thật sự?”

Tiêu Lăng ngừng một chút, lại tiếp tục thổi thổi, đem cháo nuốt xuống. Chuyện Thu Bình biết được, y cũng không bắt ngờ, Noãn Các hạ nhân nhiều như vậy, sự tình truyền ra, cũng không có gì khó hiểu.

“Cám ơn người, Bình tỷ tỷ”, Tiêu Lăng đem bát rỗng đưa cho Thu Bình, “Thương thế của ta đã khá lên nhiều, lão phu nhân cùng phu nhân có giao phó cho người về sau xử trí Tiêu Lăng như thế nào hay không?”

“Hai người ấy lệnh cho người tới ở nhà sau”, Thu Bình có chút ấp a ấp úng, “Họ còn nói. về sau. không cho người bước lên nhà trước, không được phép gặp mặt Vương gia, nếu biết. người. gặp người, liền. liền. đánh chết người.”

“Được, ta đã biết”, Tiêu Lăng thật bình thản, “ta hiện tại sẽ dọn qua đó.”

”Giường bên kia thật cứng, không thoải mái như nơi này, người cứ trụ tạm ở đây mấy ngày. Ta sẽ báo lại với lão phu nhân cùng phu nhân, nói người cần dưỡng thương thêm vài ngày nữa mới ổn.”

“Không cần, Bình tỷ tỷ, ta không muốn liên lụy người, Tiêu Lăng phạm vào trọng tội trong gia pháp, lão phu nhân cùng phu nhân tha cho ta một mạng, đã là quá nhân từ.”

“Lăng nhi”, Thu Bình hốc mắt phấp phồng, “Tỷ tỷ hiểu chuyện này không hoàn toàn là lỗi của người, nhưng ai lại muốn đứng về phía nô tài như chúng ta chứ.”

“Bình tỷ tỷ, người đừng như vậy”, Tiêu Lăng đứng lên, cười cười, “Chỉ cần có kẻ gánh vác sai lầm, đâu quan trọng ai là người mắc lỗi.”

Y tiến tới cầm ngân thương trên tường mang theo.

”Đi thôi, tỷ tỷ, ta theo sau người.”

Thu Bình đứng sau lưng Tiêu Lăng, ngập ngừng nói:

”Lăng nhi, có câu này tỷ tỷ phải cho người biết, Vương gia đã. ưng thuận với phu nhân rằng không gặp người nữa.”

Tiêu Lăng tay nắm thương càng xiết chặt, trầm mặc một lúc rồi cười nói:

”Chuyện đó không phải rất tốt sao! Lăng nhi có thể sống lâu thêm một chút”. Y làm bộ nhìn nhìn mũi thương phía trước, nén đi dòng lệ chực trào nơi khóe mắt, quay lại tiếp lời: “Đi thôi, tỷ tỷ, người dẫn Lăng nhi tới nhà sau đi.”

Tiêu Lăng đi theo Thu Bình đi vào một phòng dành cho hạ nhân. Tất cả mọi người ở đó đều dùng ánh mắt khác thường nhìn y, không muốn nhường chỗ, có tia chế nhạo, cũng có tia hèn mọn. Tiêu Lăng nhìn một hồi, rồi cùng Thu Bình đi đến trước phong chữ củi.

”Lăng nhi, nơi đây các phòng đều chật người, người trước hết ở tạm chỗ này vậy, cũng may thời tiết càng ngày càng ấm lên. Khi nào trời trở lạnh, tỷ tỷ sẽ giúp người tìm nơi ấm áp hơn.”

Tiêu Lăng vào phòng, một mùi ẩm mốc xông lên. Phòng rất nhỏ, không có cửa sổ, chỉ có một tấm phản sơ sài kê trên đồng củi có thể coi là giường, lại thấy một cái bàn nát tới tả không còn gì nát hơn được nữa. Trên bàn có một chén sành còn sót lại. Hắn run run đi tới đầu giường, treo thương lên một chỗ đủ cao, nhìn Thu Bình cười nói:

”Nơi này tốt lắm, cám ơn tỷ tỷ, người nên đi thôi.”

Nhìn Thu Bình rời đi, Tiêu Lăng ngồi ở trên giường một lúc. Chợt nghe được ngoài cửa có tiếng ché củi, y đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy Hoàng Nhị đang cố sức ché củi.

”Ta đến giúp người.”

Tiêu Lăng đi tới, tiếp nhận búa, vung cao tay, thoảng chốc đã chẻ khối gỗ cứng thành hai nửa. Y lại đặt một khối khác lên bệ chặt củi, bổ xuống. Hoàng Nhị lau lau mồ hôi trên mặt, ngồi một bên xem Tiêu Lăng chẻ củi.

Khi mặt trời lặn, củi đã bổ được hơn trăm thanh, Tiêu Lăng một thân ướt mồ hôi. Y vừa cởi áo vừa tiếp tục làm việc, mồ hôi chảy xuống làn da trắng nhuận, trừ bỏ nột ấn in đậm trên vai cùng vết sẹo do trúng tên lưu lại trước ngực, cơ hồ không có tỳ vết nào. Trần Bình nhìn y có phần si ngốc.

‘ Răng rắc, răng rắc ’ tiếng chẻ củi liên tục không ngừng phát ra. Tất cả hạ nhân nghe được đều đến nhìn trộm y, mong chờ có thể nhìn ra dấu vết Vương gia để lại trên người y, tưởng tượng tới hình ảnh thiếu niên lỏa thể rên rỉ ở Noãn Các.

” Người nhìn gì vậy ? ”, Tiêu Lăng cười với Hoàng Nhị cùng Trần Bình ngồi bên, ” ta chẻ xong rồi, còn gì không ? ”.

” Không còn ”, Hoàng Nhị lắc đầu, ” người làm luôn việc ba ngày tới của ta rồi.”

” Còn việc gì khác không ? ”, Tiêu Lăng hỏi mọi người xung quanh : ” Có ai còn việc gì không ? Ta có khí lực, các người cũng bớt mệt mỏi. ”

” Vậy người giúp ta xách nước nhé ! ”, dì Lưu nấu bếp chỉ vào lu nước bên tường, ” đổ nước đầy lu kia kìa.”

” Được thôi ”, Tiêu Lăng xách thùng tới cạnh giếng múc nước, mấy lần qua lại đã đổ đầy cả ba lu. Một mẻ, khát nước, y vực đầu vào trong lu, ừng ực uống, rồi ngửa đầu phun ra một ngụm nước.

” Thật thoải mái ! ”

Mái tóc của y ướt đầm, nước đọng lại trên khuôn mặt tuần mỹ, càng toát lên vẻ trong sáng.

” Ai da ”, dì Lưu thở dài, ” Được rồi, cái đứa nhỏ này, thật lãnh phí nước đấy nhé ! ”

Tiêu Lăng cười toe, làm bộ như không nghe thấy, lớn tiếng nói : ” Đâu có sao. Nếu không còn việc gì, ta nghỉ ngơi trước nhé.”

Y đặt mông ngồi dưới đất, ” Thật mệt chết đi.”

Trần Bình tới ngồi cạnh y, cười cười hỏi nhỏ : ” Ấy da, Tiêu Lăng, người thật đã lên giường cùng Vương gia ? ”

” Người hỏi để làm gì ? ”, Tiêu Lăng cười đáp lại, ” đừng hỏi vớ vẩn, cẩn thận chính mình lúc chết cũng không biết vì sao lại chết.”

” Được, ta đây không hỏi nữa ”. Trần Bình lại nói thêm, ” Tiêu Lăng, ta nhớ rõ người khi bé hay bị Vương gia đánh, trên người như thế nào lại không có sẹo ? ”

” Mấy vết sẹo của ta đều ở trên mông, trên đùi, những chỗ dễ thấy đều là chỗ lành lặn ”.

” Phải vậy không, cho ta xem đi ”, Trần Bình nói xong, lấy tay kéo dây lưng Tiêu Lăng xuống.

” Ấy, người muốn làm gì ? ”

Tiêu Lăng gỡ tay hẳn ra, đứng lên, đi đến bệ chặt củi, nhặt lên một khối gỗ cứng trên mặt đất, mỉm cười nói với Trần Bình :

” Cẩn thận a ”

Nói rồi tay phải đưa lên, dừng dừng tụ khí, phụt chốc chém xuống !

” Răng rắc ” một tiếng, khối gỗ cứng tách làm đôi.

” Trần đại ca, người nếu không sợ, cứ đấu thử với ta, có chết, cũng không sợ phải ra đi một mình.”

” Không, không, đó là ta nói giỡn với người thôi ”, Trần Bình sợ hãi nhếch miệng, ” ta sợ người rồi, ta đi ngay đây, đi liền đây.”

“Tiểu tử ngươi còn dám đùa bỡn thì coi chừng bị Tiêu Lăng chính đốn đấy nhé “. Một nam nhân đứng bên cạnh cười ha ha, Tiêu Lăng nhìn bọn họ, cũng cười rộ lên.

“Tiêu Lăng”, Lâm bá lên tiếng, “Giúp ta đi mua đồ ăn nhé, nhiều đồ nặng, mình ta mang rất vất vả . “

“Mua đồ ăn? Cần đi đâu mua?”

“Ra khỏi phủ.”

“Chuyện này. không được rồi.”, Tiêu Lăng cúi đầu, ” Thật xin lỗi, Lâm bá. Tiêu Lăng không dám ra khỏi phủ.”

“Thôi được rồi, để lão tự đi vậy”

Thấy Lâm bá đứng dậy đi lấy giỏ đựng cùng đòn gánh, Tiêu Lăng chạy tới ôm ôm đòn gánh :

“Ta cầm giúp người , cầm đến cửa sau thôi.”

“Đi nào” .

Ngày lại ngày, Tiêu Lăng hôm nào cũng giúp hạ nhân sau nhà làm hết thảy việc nặng nhọc, cùng họ vui đùa đủ loại chuyện, cuộc sống như vậy dần dần thành thói quen. Chỉ là mỗi khi màn đêm đàng đẵng buông xuống, một mình tĩnh lặng, y lại nhớ tới cái ôm của Nhạc Thiên Vũ, trong lòng đã đau lại thêm đau. Y thường xuyên luyện thương luyện đến khi bị quả trách mới chịu về ngủ.

Y lại ngồi ở cửa, trông về hướng phòng ngủ của Nhạc Thiên Vũ . Bầu trời mùa hạ lung linh, ánh trăng treo cao. Tiêu Lăng ngược nhìn vầng trăng lẻ loi giữa trời đêm, nước mắt bị thương, nhử thầm :

“Ca ca, ngươi có còn nhớ tới Lăng nhi không?”

16. Chương 16

Nhạc Thiên Vũ nửa đêm tỉnh lại, nhìn nữ nhân bên cạnh còn đang ngọt ngào an giấc, hắn đứng dậy mặc thêm y phục, đi tới thư phòng, thấp đèn ngồi một chỗ ngắm nhìn bầu trời qua cửa sổ.

Mỗi khi cô đơn, Tiêu Lăng thường hay đứng một chỗ ngược nhìn bầu trời, dù là đêm không trăng không sao y vẫn làm như vậy. Mà giờ khắc này đây, trăng trên cao sáng tỏ, muôn ngàn vì sao lung linh, Nhạc Thiên Vũ lại chẳng thể thấy được điều hắn khao khát muốn thấy, đành buồn bực nhử thầm :

“Lăng nhi, nói cho ca ca biết, hôm nay trên trời kia có gì đẹp?”

Lúc lâu sau, Nhạc Thiên Vũ liền cảm thấy buồn ngủ, tựa vào bàn thiếp đi. Trong mộng, Tiêu Lăng ôm hắn , buồn buồn nói :

“Ca ca, ngươi đến gặp Lăng nhi đi, Lăng nhi trong lòng rất nhớ ca ca a.”

“Lăng nhi, Lăng nhi, đừng đi. Lăng nhi”

Ánh mặt trời chiếu vào làm Nhạc Thiên Vũ hoảng hốt tỉnh lại. Mở to mắt, hắn không thấy Tiêu Lăng, thay vào đó là khuôn mặt xinh đẹp tươi cười của Liêu Văn Thanh, bắt gặp khẽ chau mày.

“Thiên Vũ, người sao lại ngủ quên ở nơi này ? Không sợ bị cảm lạnh sao?”. Nàng đem y phục phủ thêm cho Nhạc Thiên Vũ.

“Không cần, ta không lạnh”, Nhạc Thiên Vũ hất y phục kia xuống, tiện tay quăng trên bàn, ” Là ta đêm qua đau bụng , sợ lăn qua lăn lại ảnh hưởng đến nàng đang ngủ.”

Nhạc Thiên Vũ khẽ giăn mày, hẳn thật không biết có phải mình trong mơ đã gọi tên Tiêu Lăng hay không, cũng không biết Liêu Văn Thanh có nghe được hay không . . . nàng biểu hiện vẫn bình thường nên hẳn nỗi dối không một chút do dự.

“Hôm nay ta muốn ra phố một chút”, Liêu Văn Thanh nói, “Người có chuyện trọng yếu gì không ? Nếu thu xếp được thì ra ngoài cùng ta”

“Ra ngoài ? Đến chỗ nào?”

“Đến Thanh Vân tự, chúng ta cùng tới tạ ơn thần linh.”

“Thanh Vân tự ? Rủ nương đi cùng có hơn không.”

Nhạc Thiên Vũ vốn chẳng muốn đi. Hẳn đối với việc lễ Phật vừa không hứng thú, cũng chẳng tin tưởng cho mấy.

“Đi đi mà, Thiên Vũ”, Liêu Văn Thanh giận dỗi , “Hải tử của chúng ta muốn cha mẹ thường xuyên bên nó cơ .”

“Thôi được, ta đi”, Nhạc Thiên Vũ đành đứng lên, “nhưng ta phải nói trước, nàng lễ cứ lễ , ta chỉ dạo chơi thôi. Lễ bái xong rồi, chúng ta xuống núi, tìm một chỗ dùng bữa luôn.”

“Được, ta đồng ý, chỉ cần người không ở trước mặt Phật tổ hồ ngôn loạn ngữ là tốt rồi.”

“Vì hải tử, ta đành chịu đựng một chút vậy.”

Nhạc Thiên Vũ thu xếp ổn thỏa, dùng bữa sáng, rồi cùng Liêu Văn Thanh tới Thanh Vân tự, Khánh Trân và Thu Bình theo hầu.

Nhạc Thiên Vũ ngồi trên lưng ngựa, Liêu Văn Thanh ngồi kiệu chậm rì rì theo sau, hướng lên trên núi. Phong cảnh hai bên sườn núi đẹp như tranh, nhưng hẳn chẳng thấy vui vẻ chút nào.

“Thiên Vũ”, Liêu Văn Thanh vén rèm kiệu lên nhìn hẳn.

“Có chuyện gì vậy ?”, Nhạc Thiên Vũ miễn cưỡng tươi cười, bộ dạng cứng nhắc lại thêm vài phần không kiên nhẫn.

Liêu Văn Thanh trong lòng thoáng căng thẳng, nhưng vẫn giữ nét mặt ôn nhu như bình thường :

“Người nếu chê chúng ta đi chậm, vậy cứ đi trước, chúng ta sẽ đến sau.”

“Được”, Nhạc Thiên Vũ quất ngựa, chạy lên núi. Đây là đường lớn, phía trước không có gì cản trở, chỉ chốc lát sau, bóng dáng Nhạc Thiên Vũ đã mất hút. Liêu Văn Thanh ngơ ngác nhìn theo bóng dáng ấy, rồi buông rèm kiệu.

Nhạc Thiên Vũ tới cổng chùa, tìm một chòi nghỉ mát ngồi chờ Liêu Văn Thanh đến sau. Hòa thượng trong chùa dâng trà bánh vào, hẳn liền xua đi, ngồi một mình.

Một bóng dáng ôm đàn có đôi chút quen mắt từ hướng khác đi thoáng qua, người đó hành lễ cùng hòa thượng ngoài cửa, rồi bước vào chùa. Nhạc Thiên Vũ nhìn bóng lưng y khuất dần sau một khúc quanh của Thanh Vân tự , khẽ cười .

Kiệu của Liêu Văn Thanh đã tới. Nhạc Thiên Vũ cùng nàng đi vào. Đến trước đại điện, Nhạc Thiên Vũ nói :

“Văn Thanh, nàng vào trước đi, ta đi ngắm cảnh xung quanh.”

Nhìn Liêu Văn Thanh đã vào đại điện, Nhạc Thiên Vũ rời bước tới khúc quanh vừa rồi, qua một hành lang bên, đi tới khu hậu điện Thanh Vân tự . Thoáng xem xét, nơi này chắc giành cho chúng hòa thượng làm việc và nghỉ ngơi.

Nhạc Thiên Vũ sải bước vô định, bỗng một tiếng đàn từ hậu điện truyền đến, là một khúc tấu kinh làm cho người nghe cảm thấy bình thản trong lòng. Hắn đi theo hướng tiếng đàn tới một gian trong hậu điện, chỉ thấy mấy hòa thượng đang khép mắt, khoanh chân ngồi dưới đất, đối diện họ có một nam tử áo lam chuyên tâm đánh đàn, y đúng là kẻ ngày ấy hắn nhìn thấy ở ‘Phiêu Lam các’, nhạc công Mạc Đồng.

Tấu khúc vừa kết lại, Nhạc Thiên Vũ liền chậm rãi vỗ tay. Nghe tiếng vỗ tay, Mạc Đồng ngẩng đầu lên, chợt thấy Nhạc Thiên Vũ, y mặt đỏ bừng xen kẽ chút bối rối. Biểu hiện của y làm cho Nhạc Thiên Vũ cảm thấy muốn trêu đùa.

Hòa thượng trụ trì, nhìn thấy Tây quận Vương gia, vội vàng tiến lại thi lễ. Nhạc Thiên Vũ nói nói mấy câu bên tai hòa thượng, ông ta liền phát tay, kéo tất cả rời đi. Một không gian lớn, chỉ còn hai người đang đứng.

Nhạc Thiên Vũ thông thả bước đến, Mạc Đồng muốn tránh, nhưng tựa hồ không thấy đường lui, mặt đỏ như thoa son, bộ dáng bối rối mờ mịt của y khiến Nhạc Thiên Vũ nổi lên một loại khoái cảm bao trùm. Hắn đi đến trước mặt Mạc Đồng, nhẹ nhàng hôn lên môi y, kéo tay y đi vào thiên điện, đóng cửa lại. Trong điện có một pho tượng Phật, ngồi trên bệ ngai ngó cười.

Nhạc Thiên Vũ ngồi xuống, Mạc Đồng đứng cách xa một khoảng.

“Người gọi là gì nhỉ Mạc Đồng, phải không ?”

“Phải”

“Người làm gì ở đây?”

“Tấu kinh khúc, giúp những hòa thượng mắc sai lầm suy ngẫm phản tỉnh.”

Nhạc Thiên Vũ cười to : ” Người thật không tồi, ban ngày đến chùa chiền, buổi tối tới kỹ viện, thật sự là nghề nghiệp rất được.”

“Là hòa thượng nơi này mời ta tới, ta không có thu tiền.” Mạc Đồng bị hắn cười, thật sự luống cuống, xấu hổ.

“Ta lần trước đã nói gì nhỉ? Nếu chúng ta còn gặp lại”, Nhạc Thiên Vũ hơi híp mắt, ý cười còn đọng bên môi, tựa hồ không có ác ý mà chỉ là vui đùa bình thường.

Nét cười của hắn làm cho Mạc Đồng ngẩn ngơ đôi chút, tim đập lỗi một nhịp.

“Người lại đây”.

Nhạc Thiên Vũ vỗ vỗ đùi mình. Mạc Đồng cọ cọ loanh quanh. Hắn liền đưa tay kéo y vào lòng. Mạc Đồng định giãy ra, Nhạc Thiên Vũ giữ chặt y, cười nói:

“Ai da, người là nhạc công ở chỗ đó, chưa từng ném thịt heo cũng phải thấy con heo nó chạy đôi lần. Ta thật nghĩ không ra, người đã hai mươi lăm, đáng vẻ lại như vậy, ngoài ta ra, chẳng lẽ đến bây giờ chưa có kẻ nào chú ý tới người sao ?”

“Có, nhưng không ai giống người cường ép ta. Chủ nhân Phiêu Lam các là đại ca ta, hắn luôn bảo hộ ta.”

“Đại ca người? ‘Bảo hộ’ ở trên giường ?” Nhạc Thiên Vũ cười.

“Không phải, hắn thật sự là huynh đệ của ta .”

“Được rồi, ta tin người”

Nhạc Thiên Vũ thả Mạc Đồng ra, đặt y đứng trước mặt mình.

“Cởi quần áo xuống.”

“Ở trong này sao ? Đây là chùa chiền a.” Mạc Đồng sợ hãi nói.

“Thì có sao, chùa này xây lên nhờ tiền của ta, ta muốn làm gì cũng phải giữ lễ sao?”

“Người.”

“Ít nói nhảm, cỏi hết, nhanh lên nào.”, Nhạc Thiên Vũ lớn tiếng quát.

Mạc Đồng run rẩy đặt tay trước vạt áo, đem nút thắt cỏi ra, vừa cỏi được đôi ba nút . . .

“Được rồi”, Nhạc Thiên Vũ đi tới, giúp y thắt lại, “Đùa với người thật vui , ta hôm nay không có tâm tư làm chuyện này. Người ngồi đi, cùng ta tâm sự”

“Ta. . . với người tâm sự?”Mạc Đồng lại kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, tâm sự cùng ta”, Nhạc Thiên Vũ cười nói, “Có cần trả tiền không?”

“Ta đã nói với người : ta không phải tiểu quan !”

“Đúng, đúng, đúng , người không phải”, Nhạc Thiên Vũ khoát tay.

“Mạc Đồng, ta hỏi người, người thích nam nhân hay nữ nhân?”

“Ta ? “, Mạc Đồng mặt ửng hồng, “cứ cho là nam nhân đi.”

“Ta cũng vậy.”

Mạc Đồng ngẩn ra, rồi đáp: “Vương gia vui đùa với nhiều nữ nhân , giờ muốn tìm sự mới mẻ sao ?”

“Ta nguyên lai cũng từng cho là vậy, nhưng ta. dường như không phải vậy nữa.”

“Người vì sao lại nghĩ thế? Nói ra, ta có thể giúp người xác định là phải hay không .”

“Khi không gặp y. Ta.”, Nhạc Thiên Vũ ngập ngừng nói.

“Y là ai vậy?”

“Y.” Nhạc Thiên Vũ bỗng ngạc nhiên rồi cười: “Khen cho người thật lớn gan, chuyện của ta, người cũng dám tò mò sao?”

Mạc Đồng cười lạnh : “Là Vương gia muốn tán gẫu , người nguyện ý nói thì cứ nói, không muốn thì thôi.”

“Ân, người nói hay lắm”, Nhạc Thiên Vũ gật đầu, “Ta thật ra cũng cảm thấy hứng thú với người . Người mỗi ngày đều ở Phiêu Lam các dạy đàn đúng không ? Hôm nào ta sẽ phái người đưa người đến chỗ ta, nhưng phải chờ tâm tình ta tốt lên đã.”

“Để làm gì?”

“Người hỏi vấn đề này, là vì không hiểu hay cố tình muốn ta nhắc lại đáp án?”

Mạc Đồng lặng người, quỳ xuống :

“Vương gia, ta thỉnh cầu ngài, đừng đối xử với ta như vậy, Mạc Đồng không mong ngày đó sẽ tới. Ta ở Phiêu Lam các đã nhiều năm , so với bất kì ai khác thật thấu hiểu, ép một nam nhân phải làm chuyện như thế không bằng giết hẳn cho rồi.”

“Đứng lên nào”, Nhạc Thiên Vũ nâng y dậy, “Người thật sự cho rằng, , ép một nam nhân làm chuyện như thế, không bằng giết hẳn sao ? “

“Phải”

“Ha ha”, Nhạc Thiên Vũ cười cười : “Ta nói cho người biết, không chắc đã vậy đâu.”

“Không phải vậy sao?”

“Đúng, người chưa từng trải qua chuyện đó, cũng không nguyện ý muốn thử, người không phải tiểu quan, cho nên không cần phải lên giường cùng người mình chán ghét. Nếu người và người mình thương cùng nhau làm chuyện đó, cảm nhận sẽ khác.”

Nhạc Thiên Vũ nghĩ ngợi rồi nói thêm : “Ta hiểu, người không thích nữ nhân, lại không thích nằm dưới thân nam nhân, cũng không muốn đè ép nam nhân khác, sợ thương tổn đến người đó, cho nên đến giờ người vẫn còn độc thân đúng không ?”

Hắn đưa tay xoa nhẹ gò má Mạc Đồng :

” Thật phí hoài gương mặt ai gặp cũng thích này , Mạc Đồng người. ” Nhạc Thiên Vũ đột nhiên đặt câu hỏi : “Người có thích ta không?”

“Ta.”Mạc Đồng không biết trả lời thế nào, nhưng tim y đập nhanh còn mặt thì đã đỏ bừng.

“Người không cần nóng vội trả lời , hãy suy nghĩ cho kĩ. Ta thẳng thắn nói cho người một lần nữa : ta rất muốn cùng người lên giường, đồng thời cho người kiểm nghiệm chuyện đó không hoàn toàn giống suy nghĩ của người.”

“Ta.”

“Vương gia” ,tiếng Khánh Trân ở ngoài cửa chợt truyền vào,”ngài có ở bên trong không ?”

“Có, ta ra đây. . . .”

Nhạc Thiên Vũ ôm Mạc Đồng, thấp giọng nói : “Chờ ta, ta sẽ cho người tới đón người.”

Hắn mở cửa đi ra ngoài, quay đầu lại cười nhẹ :

“Nghe người gầy dần, ta thật vui vẻ, lần sau chúng ta nói chuyện tiếp vậy !”

Liêu Văn Thanh nhìn Nhạc Thiên Vũ đi đến liền cất lời :

“Thiên Vũ, giờ chúng ta đi đâu nữa ?”

“Trở về nhà !”

“Về nhà sao ? Chẳng phải người còn muốn.”

“Trở về thôi, ta không muốn đi nữa. Người đang mang bầu, đừng đi lung tung vất vả hơn.”

Liêu Văn Thanh thấy hắn kiên quyết, đành phải nói :

“Vậy được rồi, chúng ta trở về.”

Nàng mệt mỏi bước vào cổ kiệu trên mặt đất. Lúc rềm kiệu chưa hạ xuống, chợt thấy một nam tử đứng trước cửa chùa, nàng trong lòng thầm khen : nam nhân này thật tuấn tú, khí chất phiêu dật như chẳng nhiễm chút bụi trần. Ánh mắt nam nhân hướng về Nhạc Thiên Vũ, Nhạc Thiên Vũ cũng quay đầu lại. Thấy hắn quay đầu lại, người đó liền xoay người đi vào trong chùa .

“Đó là ai vậy?”Liêu Văn Thanh lên tiếng hỏi .

“Là nhạc công Thanh Vân tự mời đến tấu kinh khúc, cầm nghệ rất khá. thôi, chúng ta đi nào “. Dứt lời, Nhạc Thiên Vũ lên ngựa phi xuống núi .

Về đến Tây quận vương phủ, Nhạc Thiên Vũ ngay lập tức hướng Đông sương phòng đi tới.

“Thiên Vũ, người định đi đâu?”

“Đi thăm Lăng nhi.”

“Thiên Vũ. Người. ” Liêu Văn Thanh thật sự tức giận, nhưng trước mặt hạ nhân đành kiềm chế.

“Văn Thanh, ta tuy đồng ý với người sẽ không gặp y nữa, nhưng y bị thương nặng, ta thật muốn xem y đã khá hơn chưa.”

“Thu Bình !”

Nghe Liêu Văn Thanh gọi, Thu Bình lập tức tiến lên phía trước :

“Vương gia, Tiêu Lăng đã bình phục, hiện đã chuyển tới nhà sau ở “

Nhạc Thiên Vũ nghe xong, vẫn muốn đi tới Đông sương phòng, nhưng bước vài bước, lại dừng lại , nói nhỏ cùng Thu Bình:

“Được rồi, vậy người đi nói với y, bảo y ngoan ngoãn đợi, Văn Thanh sinh nở xong xuôi, ta tuyệt không tha cho y.”

Hắn đi đến bên cạnh Liêu Văn Thanh nói : “Văn Thanh, người đến chỗ nương đi.”

“Vậy còn người?”

“Đến thư phòng”, Nhạc Thiên Vũ vừa đi vừa nói vọng lại : “Các người cứ dùng cơm trước, không cần gọi ta.”

17. Chương 17

Mặt trời chói chang như thiêu như đốt, người khác đều núp trong bóng râm, chỉ có Tiêu Lăng đội nắng giúp Lâm bá quét tước đình viện. Bổng Thu Bình đến tìm y nói :

“Lăng nhi, phu nhân gọi người lên nhà trước.”

Tiêu Lăng dừng chổi, sưng sốt nửa ngày mới có phản ứng lại :

“Được, chờ ta thay y phục sạch hơn rồi sẽ lên.”

Y vào phòng chứa củi, lau mồ hôi, thay một bộ y phục sạch sẽ, đi theo Thu Bình qua hậu viện.

“Đến. . . từ đường sao?” Tiêu Lăng trên đường nghi ngại hỏi.

“Không , Thu Bình nói, ” là đến Đông sương phòng.”

“Đông sương phòng? Phu nhân không phải muốn trừng phạt ta sao?”

“Không , không ai muốn đánh người đâu.”

“Vậy à .” Vừa nghe không phải bị đánh, Tiêu Lăng trong lòng lại bối rối, không rõ phu nhân muốn làm gì .

“Tham khiến phu nhân”. Tiêu Lăng bước vào Đông sương phòng, thấy Liêu Văn Thanh đang ngồi đó, liền cúi đầu, khom người đứng ở cửa.

“Lăng nhi, ngồi đi.”Liêu Văn Thanh cười bảo Tiêu Lăng ngồi xuống.

“Nô tài không dám”. Tiêu Lăng nào dám ngồi, vẫn một mực cúi đầu, trong lòng càng hoang mang.

“Lăng nhi, năm nay người bao nhiêu tuổi ?”Liêu Văn Thanh ôn nhu hỏi y.

“Nô tài mười tám.”

“Người ở Nhạc gia mấy năm rồi?”

“Đã mười năm, nô tài tám tuổi được đưa vào vương phủ, ở đây đến năm mười ba tuổi, rồi cùng Vương gia đánh giặc năm năm.”

“Năm năm qua, người và Vương gia đều bên nhau sao?”

“Ta.”, Tiêu Lăng ngẩng đầu, rồi lại cúi gằm xuống, bối rối không đáp.

“Lăng nhi”, Liêu Văn Thanh dừng một lúc lại nói tiếp , “Ngày đó, có phải Vương gia ép buộc người hay không?”

“Phu nhân”, Tiêu Lăng quỳ xuống, “Nô tài biết sai rồi, từ nay không dám cùng Vương gia làm chuyện như vậy nữa .”

Liêu Văn Thanh hít sâu một hơi : “Nói như vậy, không phải Vương gia ép buộc người, mà là người tự nguyện?”

“Nô tài biết sai rồi, thỉnh phu nhân khoan dung.”Tiêu Lăng quỳ gục mặt .

“Mau đứng lên đi, ta không trách người.”

Tiêu Lăng ngẩng đầu nhìn nàng, mắt ngấn nước, có chút sợ hãi, như đứa trẻ mắc sai lầm sợ cha mẹ trách phạt. Một thiếu niên bề ngoài có vẻ mạnh mẽ nhưng trong lòng lại mềm yếu, tướng mạo ngày thường lại như vậy phút chốc, Liêu Văn Thanh trong lòng cảm thấy thương tiếc thay cho y, nhưng nàng vốn hận y , phi thường hận, liền cười nói :

“Lăng nhi, người đứng lên, ta có lời cần cho người hay.”

“Vâng”,Tiêu Lăng đứng lên, “Xin phu nhân chỉ dạy”

“Lăng nhi, người là nam tử hán đại trượng phu, tiền đồ tốt đẹp.Vương gia đối với người quá ích kỉ. Chuyện xảy ra, ta cùng lão phu nhân đều cảm thấy nếu truy vấn, người cùng Vương gia đều có lỗi, nhưng Vương gia lỗi nặng hơn người.”

“Tạ ơn phu nhân khích lệ, tạ ơn lão phu nhân thông cảm, đó đều là lỗi của nô tài.”

“Lăng nhi”, Liêu Văn Thanh ném một bọc vải trước mặt Tiêu Lăng, “Trong đây có ba nghìn lượng bạc và ngân phiếu cùng một ít quần áo, mặc kệ người có nguyện ý hay không, từng này tiền đủ để người an nhàn cả đời. Người đi đi, sống như người tự do. Người có một thân bản lĩnh, tuổi còn trẻ, không cần cố chấp ở lại đây chịu nhục .”

Tiêu Lăng nhìn bọc vải, rồi nhìn sắc mặt của Liêu Văn Thanh, y hiểu được ý tứ của nàng, nhưng y biết đây không phải ý của Nhạc Thiên Vũ. Ca ca nếu muốn y rời đi, nhất định sẽ gặp y nói trực tiếp, chuyện này chỉ sợ ca ca không hề biết, hẳn là ý của lão phu nhân hoặc phu nhân muốn đuổi y đi. Tiêu Lăng thở dài, nhú mày, gãi gãi đầu, đột nhiên nói :

“Đúng rồi, phu nhân thứ lỗi, Lưu thắm trước khi ngủ trưa, nhờ ta trông hộ ẩm thuốc đang sắc, ta phải trở về nhìn xem, bằng không chẳng may cháy cạn, người tỉnh lại sẽ mắng ta mất . Phu nhân hảo hảo nghỉ ngơi, Lăng nhi đi đây.”

Nói xong Tiêu Lăng liền xoay người bỏ chạy, nhanh như chớp chạy về hậu viện, qua cửa bên, quay đầu nhìn lại : không có ai đuổi theo y, cũng không ai gọi y quay lại, trong lòng thả lỏng một chút. Chiều này y học từ Nhạc Thiên Vũ, trước kia lúc lão Vương gia còn sống , Nhạc Thiên Vũ thường xuyên dùng biện pháp này để trốn khỏi bị mắng chửi, chịu đòn . Nay chính y đem ra áp dụng.

“Ca ca chiều này còn dùng được a .”

Tiêu Lăng trở lại sân viện, cầm chổi tiếp tục quét rác.

Liêu Văn Thanh ngồi tại Đông sương phòng, sắc mặt thập phần u ám :

“Thu Bình, cầm đồ lên, chúng ta đi thôi.”

“Thưa vâng”, Thu Bình mang theo bọc vải, giúp đỡ Liêu Văn Thanh trở lại phòng ngủ của nàng.

“Thu Bình, Vương gia ngày hôm qua ngủ ở thư phòng sao ?”

“Đúng vậy, Vương gia “, Thu Bình giả bộ nhú mày, “Người mấy ngày nay bị tiêu chảy.”

Liêu Văn Thanh trừng mắt nhìn Thu Bình, cười lạnh :

“Người thật là nha hoàn tốt của Vương gia người, lui xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi chốc lát.”

“Thưa vâng”, Thu Bình lui xuống.

“Từ từ đã”, nàng bỗng gọi Thu Bình trở lại, dằn dò : “Hôm nay giữa trưa, ta cũng không ăn cơm đâu, người bẩm với lão phu nhân nói ta thân mình không khoẻ, không muốn ăn”

“Chuyện gì vậy ?”

Nhạc lão phu nhân thương con dâu, liền tới thăm Liêu Văn Thanh, bà thấy nàng nét mặt đang vô cùng đau khổ.

“Văn Thanh, làm sao vậy, trong lòng không thoải mái hay thân thể không khỏe ?”

“Nương”, Liêu Văn Thanh nước mắt lưng tròng, “Thiên Vũ hấn.”

“Tất cả lui xuống cho ta”. Nhạc lão phu nhân đuổi hết hạ nhân ra ngoài,”Văn Thanh, con nói tiếp ta nghe.”

“Thiên Vũ hấn đối với Lăng nhi không phải vui đùa nhất thời, con cảm thấy hấn thật sự thích Lăng nhi, hấn không muốn ta, không muốn hài tử .”

“Không đâu con à , Thiên Vũ sao có thể thích nam nhân.”

“Hấn buổi tối không muốn ngủ cùng con, cũng không cùng con nói chuyện, nói đi nói lại con chẳng thể yên lòng, ngay cả lúc nằm mơ hấn cũng gọi Lăng nhi.”

“Hấn không ngủ cùng con là sợ làm con tỉnh giấc hoặc vô ý va vào hài tử, hấn ngủ không có nề nếp ổn định. Lại nói , Thiên Vũ với con không ngủ chung, con như thế nào lại biết hấn nằm mơ đều gọi tên Tiêu Lăng ?”

“Ngày đó ở thư phòng, lúc Thiên Vũ gọi tên Lăng nhi , hấn cứ nghĩ con không biết, nào ngờ con nghe được”.Liêu Văn Thanh nói thêm : “Con vừa rồi cấp cho Tiêu Lăng ba nghìn lượng bạc, bảo y rời đi, y chẳng thèm để ý đến lời con nói mà quay đầu bỏ chạy , không đem con để vào mắt chút nào.”

“Lẽ nào có chuyện như vậy?”,Nhạc lão phu nhân trầm ngâm, ” Tiêu Lăng thà làm nô tài, cũng không lấy ba nghìn lượng bạc này?”

“Đúng vậy, y còn nói, y là tự nguyện cùng Thiên Vũ làm chuyện như vậy , Thiên Vũ không đích thân đuổi y đi, y sẽ không đi” Liêu Văn Thanh nói thật thương tâm, hai hàng châu lệ chảy xuống.

“Khá lắm, nô tài này thật lớn gan “, Nhạc lão phu nhân nghe đến đây thì vô cùng giận dữ, ” Nhạc gia ta quyết không cho phép chuyện thị phi này tái diễn. Tên Tiêu Lăng này, ta nhất định sẽ đuổi nó cút khỏi đây.”

“Nương, con không muốn phải đi tranh giành tình cảm với một nam nhân, thật mất thể diện.”

“Được , được, đừng khóc nữa”, Nhạc lão phu nhân lau đi nước mắt của nàng, “Nương sẽ thay người làm chủ.”

Chuyện đã qua vài ngày, Tiêu Lăng vẫn nơm nớp lo sợ. Nhưng phu nhân bên kia không có động tĩnh, lại nghĩ ca ca thật sự vô can, chuyện này đối với y cũng phai nhạt dần .

Đêm đã khuya, Tiêu Lăng sắp đi vào giấc ngủ, Bỗng một tiếng động rất nhỏ trong viện làm y bình tĩnh, không phải thanh âm bình thường , mà là tiếng chân của người biết khinh công lên vào trong viện, hơn nữa không chỉ có một người.

“Chuyện gì nhỉ ?”. Tiêu Lăng tay nắm thương, nhẹ nhàng đẩy cửa hé ra một khe hở, liền thấy bảy, tám hắc y nhân cầm đao kiếm, lục lọi loanh quanh trước viện.

“Là kẻ trộm sao ? “

Mắt thấy những người này chạy về hướng phòng ngủ của lão phu nhân, Tiêu Lăng không kịp suy nghĩ, nhanh cầm thương đuổi theo. Những người này hành động phi thường nhanh nhẹn, hơn nữa tựa hồ đối với đường đi lối lại trong vương phủ rất quen thuộc. Bảy, tám kẻ kia đã tiến vào sân viện nơi lão phu nhân ngụ. Tiêu Lăng đuổi theo, quát lớn:

“Các người là ai ?”

Những kẻ kia nghe thấy tiếng la của Tiêu Lăng liền khua binh khí tấn công y. Tiêu Lăng giơ thương tiếp chiêu, tiếng binh khí chạm nhau vang động, nhưng không thấy bất luận có ai đến tương trợ y, Tiêu Lăng cảm thấy sinh nghi, dù vậy, những kẻ kia võ công không tồi, y không có cơ hội quan sát cẩn thận chung quanh. Bỗng nhiên từ bốn phía đèn đuốc đồng loạt dấy lên .

“Có người ám sát, bảo hộ lão phu nhân ! Bắt tên !”

Sau tiếng hô ‘ Bắt tên !’, tất cả cửa sổ hai bên phòng đồng loạt bật mở, cung thủ đã sớm mai phục sẵn. Tiêu Lăng chợt tỉnh táo lại, nói vậy những người này là sớm chờ y đến, bảy tám kẻ kia bắt quá là chỉ mỗi nhữ. Tất cả cung tên đều hướng y mà bắn tới, sinh mạng như chỉ mảnh treo chuông, Tiêu Lăng đành bất chấp, thừa dịp bảy tám kẻ kia thôi lui trốn tên, y xiết tay, chia thương làm hai đoạn, chống đỡ phân nửa tên bắn tới. Tiêu Lăng huy động song chưởng, đem toàn bộ các mũi tên còn lại đánh rớt, còn những kẻ đột nhập thì chết trong đám loạn tên.

Lão phu nhân hoảng hốt mở cửa phòng, Liêu Văn Thanh cũng đi tới . Nàng vừa nhấc tay phải, ba mũi ám tiêu từ chính diện bay vút về phía Tiêu Lăng. Tiêu Lăng không nghĩ tới nàng sẽ ra tay, vừa phải tránh ám tiêu vừa lo trốn tên bắn, y khựng lại. Tên bắn đến bị thương của Thiêu Lăng đánh trật phương hướng, bay về phía Liêu Văn Thanh. Liêu Văn Thanh theo bản năng nghiêng người né tránh, không ngờ phía sau nàng là Nhạc lão phu nhân. Mũi tên bắn tới sượt qua đầu vai của bà mang theo huyết nhục.

“Á “, Nhạc lão phu nhân đau đớn ngã trên mặt đất.

“Nương. Nương.”, Liêu Văn Thanh hô to, bổ nhào về phía trước.

Cung thủ không rõ tình huống, đều sợ tới mức ngừng tay.

“Vương gia tới !” Thu Bình hô một tiếng.

Nhạc Thiên Vũ vốn đi xem xét quân doanh, trên đường gặp Thu Bình đuổi theo, báo cho hắn trở về.

“Các người đang làm cái gì ? ” Nhạc Thiên Vũ hốt hoảng vất bỏ roi ngựa chạy vội đến sân viện của Nhạc lão phu nhân , nhìn thấy tình cảnh như vậy , thật sự là vừa sợ vừa giận.

“Nương, nương !”, Nhạc Thiên Vũ chạy đến xem xét mẫu thân, “Nương, chuyện gì đã xảy ra ? Là ai làm người bị thương?”

“Người hỏi ai sao ?” , Nhạc lão phu nhân sắc mặt tái nhợt, “còn ai khác ngoài cái tên Tiêu Lăng, ta đánh nó không chết, nó muốn tìm ta báo thù .”

Bà đẩy nhi tử của mình ra, nạt nộ : “Ta cũng không cần người quản.”

Nhạc Thiên Vũ xoay người lại, lời Tiêu Lăng đi theo. Hắn đem Tiêu Lăng ném vào Đông sương phòng, quát: “ Cởi hết quần áo ra.”

“Ca ca, không phải Lăng nhi làm !”

Tiêu Lăng quỳ trên mặt đất, sợ tới mức phát run, đã lâu rồi y chưa thấy Nhạc Thiên Vũ giận dữ như vậy .

“Khốn nạn, ngay cả chủ tử người cũng dám dẫm thương.”

Nhạc Thiên Vũ đá Tiêu Lăng ngã xuống, cầm roi quát tới. Mấy chục roi vút qua, roi nào cũng nhiễm huyết. Tiêu Lăng không dám tránh né, ôm đầu, đau đớn đến mức kêu rên :

“Vương gia tha mạng, nô tài không dám , không dám thật mà .”

Nhạc Thiên Vũ không để ý tới y, vẫn hung hăng quát y. Tiêu Lăng đau đớn, cực kì bi ai, bò lết trên đất, ôm lấy chân Nhạc Thiên Vũ , khóc cầu :

“Ca ca, người tha cho Lăng nhi đi, Lăng nhi không dám thật mà !”

” Ai là ca ca của ngươi?”,Nhạc Thiên Vũ đá văng y ra , lại quát roi xuống, “Người dám kêu ca ca lần nữa, ta đánh chết ngươi.”

“Vâng, vâng, người không phải ca ca, người là Vương gia”. Tiêu Lăng vừa khóc vừa van xin : “Vương gia xin người tha cho nô tài”

Nhạc Thiên Vũ đánh đến mệt rũ rời, ngồi bên giường thở dốc, nhìn thấy Tiêu Lăng huyết nhục mơ hồ, cuộn mình trên mặt đất , tâm trạng rối bời :

” Tiêu Lăng, ta nói cho người biết , nếu không muốn làm nô tài coi thì cút ngay cho ta, Tây quận vương phủ ta không thiếu cái loại nô thích sinh sự như người.”

“Thưa , nô tài đã biết sai rồi, nô tài không dám sinh sự nữa .” Tiêu Lăng từ trên mặt đất nhồm người dậy quỳ một chỗ , chân lết thành một vệt máu dài.

Nhạc Thiên Vũ rời khỏi phòng, phân phó cho hạ nhân :

“Đi tìm thầy thuốc cấp được trị thương cho Tiêu Lăng, nhấn lại lời của ta , nếu hắn không phối thuốc tử tế cho Tiêu Lăng , ta sẽ chặt tay hắn.”

“Tuân mệnh Vương gia.”

Nhạc Thiên Vũ thân thể mệt mỏi đi đến phòng mẫu thân :

“Nương, người không sao chứ?”

“Thiên Vũ , người sẽ không đuổi nó đi sao ? “

“Tất cả lui xuống cho ta”, Nhạc Thiên Vũ đuổi hết hạ nhân xung quanh ra ngoài, nhặt ám tiêu trên mặt đất đưa tới trước mặt Liêu Văn Thanh, nói :

“Nương, Văn Thanh, các người có thể không nhằm vào y hay không ? Có thể hay không?”

“Nhưng y làm nương bị thương.”, Liêu Văn Thanh lên tiếng.

“Các người nghĩ ta là kẻ ngu ngốc sao ?”, Nhạc Thiên Vũ quát to, “Y là người ta mang theo bên mình , không ai hiểu y hơn ta, lá gan y đều để ở chiến trường, trong vương phủ những chuyện thế này y căn bản không dám làm. Nếu không phải các người giả bộ, giăng bẫy, y dám lên nhà trên sao ? Giết mẫu thân ta sao ? Y đâu phải kẻ không có đầu óc , kẻ ngốc là các người thì đúng hơn.”

Hắn đem chiếc roi đâm huyết ném xuống đất : “Sai phạm của ta cũng là y gánh chịu, lỗi của các người ta cũng bắt y gánh chịu, có gì sai biệt không ? Chuyện này đừng ở đây, ai cũng không được nhắc lại. Ta xin các người, đừng khó dễ y nữa, cũng đừng dồn ép ta.” Nhạc Thiên Vũ nói xong, đá cửa rời đi.

“Nương.”, Liêu Văn Thanh sững sốt một lúc lâu, rồi bỏ nhào vào lòng Nhạc lão phụ nhân vừa khóc vừa nói : “Con nên làm cái gì bây giờ ?”

“Đừng khóc, đừng khóc”, Nhạc lão phụ nhân dỗ dành nàng, cũng không biết nên như thế nào cho phải.

“Nương, là ai kêu Thiên Vũ trở về ? “

“Đúng vậy, là ai lắm mồm như vậy ?”, Nhạc lão phụ nhân tức giận nói : “Tỉ mỉ tra xét, ta phải nhìn xem ai là kẻ tố sự .”

18. Chương 18

Tiêu Lăng một thân bê bết máu, tay cầm thương, lao đảo trở lại hậu viện.

“Tiêu Lăng, người sao lại bị thương?”

Mấy hạ nhân nhìn y quần áo tơi tả, máu tươi chảy ròng ròng, kinh ngạc chạy tới hỏi. Vừa rời nhà trước náo động, bọn họ biết có binh sĩ bảo hộ, không dám đi ra chuốc thêm phiền toái, vừa thấy Tiêu Lăng trở về, đều xúm vào hỏi y :

“Kẻ trộm là dạng gì mà lợi hại như vậy, đánh người thương tích thành thế này ?”

“Ta không có việc gì”, Tiêu Lăng bước vào phòng chứa củi, trở tay đóng cửa lại, để mặc bọn họ đứng chắn ngoài cửa : “Các người đi đi, để ta nghỉ ngơi một chút.”

Không bao lâu sau, thầy thuốc tiến đến, chẩn mạch cho Tiêu Lăng, xem xét vết thương, lưu lại thuốc rồi rời đi. Hoàng Nhị cùng Trần Bình tiến vào, muốn giúp Tiêu Lăng thay quần áo, thoa dược, đều bị y đẩy ra ngoài. Tự y xuống bếp đun nước ấm, những nơi trên người có thể lau đều gắng gượng tẩy trừ tự mình một chút, những nơi có thể xoa thuốc đều tự mình sát qua, sau đó y nghiêng người nằm xuống giường.

Nửa đêm yên tĩnh, Tiêu Lăng không thể đi vào giấc ngủ. Thương tích như vậy, đau lòng như vậy, y cơ hồ khó có thể chợp mắt, nuốt nước mắt vào lòng :

“Ca ca, không phải Lăng nhi, thật sự không phải mà.”

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, có người tiến vào, cước bộ nhẹ nhàng dường như không muốn ai nghe thấy.

“Ca ca ! “

Tiêu Lăng chịu đựng đau đớn, muốn xoay người quay đầu lại. Một bàn tay đặt lên vai y ngăn cản. Tiêu Lăng thuận theo, nằm yên nơi đó. Y cảm nhận bàn tay kia nhẹ nhàng cởi y phục của mình, nhẹ chạm vào miệng vết thương trên cơ thể y, vỗ về y, bàn tay hần có chút run rẩy. Tiêu Lăng đặt tay mình vào tay hần, kéo hần nằm xuống bên cạnh mình. Lăng im thật lâu sau đó, Tiêu Lăng lặng lẽ cuộn tròn người, bờ vai cùng tấm lưng nhỏ bé nức nở run rẩy. Người nọ cúi đầu, cánh môi ấm áp chạm vào vành tai Tiêu Lăng, hơi thở quen thuộc cùng tiếng thở dốc rất nhỏ , càng làm cho Tiêu Lăng thêm đau lòng. Y khó khăn kìm nén nỗi đau khổ phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm), áp mặt vào đầu gối, phát ra tiếng khóc cực nhỏ, không dám quay đầu lại. Người nọ vỗ về y, rồi xoay người rời khỏi phòng.

Nhạc Thiên Vũ băng qua sân viện, bước thật nhanh, tới trước thư phòng, hần trút một quyền vào thân dương liễu ngoài cửa .

Ào ào , xôn xao, thân cây lay động, rớt xuống từng phiến lá cây.

Sáng sớm, Nhạc lão phu nhân một mình đi tới thư phòng, nhìn nhi tử đôi mắt thâm quầng, lo lắng gặng hỏi :

“Thiên Vũ, người đối Tiêu Lăng.”

“Nương, đừng hỏi nữa “, Nhạc Thiên Vũ ngắt lời bà, mệt mỏi nói: “Ta xin người, không nên hỏi nữa. Người kỳ vọng ta sẽ cho người đáp án như thế nào đây ? Ta cười thê tử, có hài tử, ta vì để người cùng Văn Thanh yên lòng, đã bỏ mặc y, không nói chuyện với y, bắt y đến nhà sau ở cùng hạ nhân. Các người muốn giết y, ta đã đem y đánh đến chết đi sống lại. Y trong lòng ủy khuất, ta một câu cũng không cho phép y nói ra. Người còn muốn ta làm gì mới đủ?

Y tám tuổi đã đi theo ta . Trước mặt người khác, y gọi ta là Vương gia, lúc không có ai, y gọi ta là ca ca. Ta đi đâu y cũng đều theo đó. Ta cho y làm gì , y làm theo cái đó. Y một thân võ nghệ, cầm kỳ thư họa y đều tinh thông, cho dù là ta không dạy , y cũng tự mình cố gắng học. Y ở trên chiến trường vì Tây quận đổ máu, chiến đấu hăng hái. Y ở vương phủ an phận là một kẻ nô tài. Cho dù chuyện y cùng chủ nhân lên giường là phạm vào đại tội, nhưng đánh cũng đã đánh , phạt cũng đã phạt, các người vì sao vẫn không buông tha cho y ? Y đã từng cầu xin ta tha thứ các người tha cho y, y nói với ta rằng tấm lòng của phụ nữ đều rất ôn nhu. . . “, Nhạc Thiên Vũ hừ một tiếng, “Các người có tấm lòng ôn nhu sao ?”

Nhạc lão phu nhân nghe từng câu nhi tử nói, tức giận biến sắc :

“Thiên Vũ, người dám nói chuyện với nương bằng cái giọng đó sao.”

” Nương, thật xin lỗi, nhi tử đã sai”, Nhạc Thiên Vũ đứng lên, dịu mẫu thân ngồi vào ghế dựa, “Nương, mời người an tọa, người còn muốn ta làm gì, ta sẽ làm theo.”

“Đến bên Văn Thanh, không được ngủ ở thư phòng .”

“Được, ta đi, ta cũng không phải không muốn ở cạnh nàng. Mấy ngày nay quân doanh có một số việc cần ta xử lý.”

“Vậy người phải đến ở tại quân doanh, chuyên tâm thêm một chút. Bộ dạng người như bây giờ, cha người nếu còn sống sẽ đánh người cho xem.”

“Được, nhưng xin người đồng ý với nhi tử một chuyện, đừng làm khó cho Tiêu Lăng nữa. Y đối Nhạc gia một lòng trung thành, tận tâm. Người giết y chẳng khác nào là người chặt đứt một cánh tay của ta. Đợi đến khi ta giải quyết xong sự vụ, thương thế của y tốt lên, ta sẽ để y ở lại quân doanh, để toàn gia ta đều yên ổn.”

“Vậy tùy người quyết định.”

Liêu Văn Thanh nhẹ nhàng tiến vào : “Thiên Vũ, ăn điểm tâm đi.”

“Nàng sắp làm mẹ, nên ăn cơm đi thôi, đừng để hài tử của ta bị đói.” Nhạc Thiên Vũ cười ôm lấy vai thê tử

Buổi chiều, Nhạc Thiên Vũ đến quân doanh, Liêu Văn Thanh ngủ một lát, rồi đến tìm Nhạc lão phu nhân nói chuyện phiếm :

“Nương, buổi sáng người cùng Thiên Vũ ở thư phòng nói chuyện gì vậy ?”

“Cũng chẳng có gì”, Nhạc lão phu nhân nói, “Thiên Vũ muốn cho để Tiêu Lăng đến quân doanh ở.”

“Không được”, Liêu Văn Thanh quả quyết nói, “Nương, chuyện này tuyệt đối không thể được, người không thể đáp ứng hắn. Nếu Tiêu Lăng ở lại quân doanh, bọn họ sẽ có lý do mỗi ngày cùng nhau ở một chỗ, con không chịu đâu.”

“Văn Thanh, quên đi con à, Thiên Vũ hắn đối với con cũng tốt lắm. Tính tình hắn ta rất hiểu, nếu còn ép buộc hắn, nhất định sẽ có chuyện phát sinh.”

“Nhưng nếu không làm gì, cứ trơ mắt nhìn bọn họ gian díu ở quân doanh, con sẽ phát điên mất trước.”

“Văn Thanh, con muốn làm gì a?” Nhạc lão phu nhân nhìn thấy con dâu kích động, vô cùng lo lắng.

“Con sẽ đi làm chuyện nên làm. Con đường đường là quận chúa Đông Tuấn, không thể cùng một kẻ nam nhân chia sẻ giường phu.” Liêu Văn Thanh nói xong, giận dữ rời đi.

Liêu Văn Thanh ngồi trong phòng, nhấp một ngụm trà, lên tiếng :

“Người đâu, gọi Thu Bình tới cho ta.”

Thu Bình rút rè tiến đến. Chuyện hôm qua, nàng nửa đêm xuất môn gọi Vương gia trở về, phỏng đoán phu nhân muốn khởi binh vấn tội, Thu Bình tâm trạng thấp thỏm, vừa vào cửa, lại nhìn thấy Liêu Văn Thanh miệng cười như hoa.

Thời gian trôi qua, vết thương bởi roi quật trên người Tiêu Lăng vừa đóng vảy, Tiêu Lăng đã muốn đứng dậy làm việc, chỉ là trên khuôn mặt mất đi phần nào nét khoái hoạt ngày xưa, đôi khi chỉ biểu lộ một chút bề ngoài. Trừ bỏ tiếng chửi nặng nề, hậu viện một mảnh im lặng, lúc mọi người gánh nước, quét dọn, đều nhìn y rồi trầm lặng làm việc.

“Các người làm sao vậy, đều cảm cả rồi à ? Người bị đánh là ta mà.” Tiêu Lăng vùng vác, nở nụ cười.

“Tiêu Lăng, uống ít nước đi”, Lưu thẩm đem nước cho y, rồi hướng về phía Hoàng Nhị nạt : “Việc chửi vớ là của người, Tiêu Lăng bị thương nặng như vậy, người còn đứng đó nhàn hạ.”

“Ta không sao, ngoài chửi ra, khí lực của ta cũng không có chỗ nào để dùng nữa mà.” Tiêu Lăng tiếp nhận bát nước, uống một ngụm, lại tiếp tục làm việc.

Thu Bình cầm một gói dược chuyên dùng để trị thương tích đi tới, đến bên Tiêu Lăng ân cần nói :

“Lăng nhi, nhớ uống thuốc này, Vương gia bảo thầy thuốc kê riêng cho người đấy.”

“Thật sao, cảm ơn Bình tỷ tỷ”

Tiêu Lăng buông búa, đi theo Thu Bình vào phòng chứa củi. Thấy Thu Bình khuấy thuốc, Tiêu Lăng vội nói :

“Tỷ tỷ, người cứ ngồi đi, để ta làm. Tỷ tỷ ngày đó cứu Lăng nhi, ta còn chưa tới tạ ơn tỷ, sao còn dám phiền tỷ tỷ làm mấy chuyện này.”

“Người cứ ngồi xuống, để ta làm cho.”

Thu Bình bảo Tiêu Lăng ngồi xuống, bưng tới một bát thuốc nóng ấm.

“Lăng nhi”, Thu Bình nhẹ nhàng lên tiếng, “Tỷ tỷ muốn hỏi người một câu.”

“Chuyện gì vậy?”

“Nếu. Nếu tỷ tỷ muốn gả cho người, người có thể mang tỷ tỷ rời khỏi vương phủ hay không ?”

Thu Bình nói xong, đưa thuốc cho Tiêu Lăng, trên mặt có chút đỏ ửng, hơn hết là mong đợi.

“Bình tỷ tỷ.”, Tiêu Lăng thật sự giật mình, tiếp nhận bát thuốc, mở miệng nói không nên lời .

“Người nguyện ý không?”. Thu Bình lại nói thêm : “Tỷ tỷ sẽ không để ý chuyện người cùng Vương gia đâu”

“Tỷ tỷ. ta. người. không.”, Tiêu Lăng cứng họng.

“Người. không muốn, phải không?”

“Bình tỷ tỷ, Lăng nhi. Lăng nhi.”, Tiêu Lăng cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Thật xin lỗi, Bình tỷ tỷ, Lăng nhi không xứng.”

Y vừa nói , vừa đem dược đưa đến bên miệng, chuẩn bị uống. Thu Bình đột nhiên đưa tay ngăn y lại, giật bát thuốc về. Tiêu Lăng ngạc nhiên nhìn Thu Bình, Thu Bình cũng lẳng lẳng nhìn y, mỉm cười nói một câu :

“Lăng nhi, bảo trọng.” Nàng đưa bát thuốc lên miệng, ngửa mặt uống hết.

“Bình tỷ tỷ. đây là.”, Tiêu Lăng không biết phát sinh chuyện gì, đã thấy Thu Bình sắc mặt trắng bệch, khóe miệng chảy ra máu đen, nhú chặt mày, ngã xuống giường.

“Bình tỷ tỷ, Bình tỷ tỷ, người làm sao vậy?”Tiêu Lăng ôm lấy Thu Bình hơi thở mỏng manh , vội hỏi : “ Chuyện này là sao ?”

“Lăng nhi”, Thu Bình cầm tay y, trong mắt còn vương lệ, ” hãy nghe tỷ tỷ trong nói. đi đi. phu nhân nàng.” Lời còn chưa dứt, nàng đã gục đầu xuống, ngừng thở.

“Tỷ tỷ” , Tiêu Lăng quỳ trên mặt đất, lay lay thân thể đã đoạn khí của nàng, lớn tiếng kêu khóc : “Tỷ tỷ, người tỉnh lại đi, người tỉnh lại đi. Là Lăng nhi hại người rồi.”

Nhưng Thu Bình toàn thân lạnh giá, sao có thể nghe được y gọi đây. Qua một hồi lâu, y mới từ trên mặt đất đứng lên, nhìn Thu Bình nằm trên mặt đất, khuôn mặt vẫn dịu dàng như trước, nhưng thân thể đã lạnh như băng, Tiêu Lăng bị phần cực độ, trong lòng bùng bùng lửa giận. Y cầm theo trường thương, ôm lấy thân thể Thu Bình, cất bước đi đến tiền viện.

“Không tốt, có chuyện lớn xảy ra rồi !”, Lâm bá nhìn dáng vẻ của y càng ngày càng xa, đá Hoàng Nhị đang kinh ngạc đến ngầy người ở bên cạnh : “Nhanh lên đi, tiểu tử người mau tìm Vương gia trở về.”

“Được. được, được”, Hoàng Nhị chạy nhanh tới cửa sau.

Liêu Vân Thanh cùng Nhạc lão phu nhân đang ở gian trước ăn cơm, thấy Tiêu Lăng ôm thi thể Thu Bình đi đến liền thất kinh . Y đặt Thu Bình trên mặt đất, tay nắm trường thương, đi tới trước mặt hai người. Liêu Vân Thanh tuy rằng kinh ngạc, nhưng vẫn trấn tĩnh, đứng chắn trước người Nhạc lão phu nhân quát hỏi: “Tiêu Lăng, người muốn làm cái gì?”

Tiêu Lăng nghiêng rằng nói, “Ta . Muốn. Giết. Người”.

Vừa nghe những lời này, Nhạc lão phu nhân liền há miệng hô to : “Người đâu. . . .”

Một binh sĩ khấn trương mang kiếm tiến vào, Tiêu Lăng nghiêng thương hất cái ghế dựa bên chân bay về phía sau, đập vào binh sĩ kia, khiến hắn bay ra ngoài gian trước. Y xoay tay đem thương cầm phập xuống dưới, bốn khối đá lát nền đồng thời vỡ vụn .

“Tiêu Lăng. Người.”

Liêu Văn Thanh thấy Tiêu Lăng xuất thủ, liền cho tay vào áo định phóng ám tiêu. Trường thương Tiêu Lăng nhanh như chớp vụt qua , đặt ở trước ngực Liêu Văn Thanh, đỉnh thương nhọn chĩa vào cổ họng của nàng, hướng về binh sĩ phía sau hô to :

“Ai dám lại đây.”

Hết thấy binh lính sợ ném chuột vỡ đồ, đều không dám tiến lên phía trước , tay nắm binh khí, vây quanh phòng ăn.

“Tiêu Lăng. người đừng làm thế.” Nhạc lão phu nhân đi đến cạnh y, nắm lấy ngọn thương.

Tiêu Lăng trong lòng tràn đầy lửa giận, trầm giọng nói :”Liêu Văn Thanh, ta thật sự rất muốn giết người báo thù cho Thu Bình tỷ tỷ, nhưng người là thê tử của ca ca ta , người đang mang hài tử của hắn, ta không thể giết người.”

Y hạ thương khỏi người Liêu Văn Thanh, lui ra phía sau vài bước. Binh lính muốn tiến lên liền bị Liêu Văn Thanh phát tay lui xuống :

“Tiêu Lăng, người nếu không định báo thù, vậy người nói đi, người tới làm gì?”

“Các người không phải muốn ta đi sao, được, ta sẽ đi.”

Tiêu Lăng vươn tay : “Đưa đây.”

“Đem cho y”, ánh mắt Liêu Văn Thanh ra hiệu cho Khánh Trân, nàng liền đem cái bọc vải có ba nghìn lượng bạc đưa cho Tiêu Lăng. Tiêu Lăng ném cái bọc xuống đất, lớn tiếng quát :

“Ai muốn tiền của người chứ , cái ta muốn là bán khế ước mình.”

“Khế ước bán mình của người?”

Liêu Văn Thanh gọi quản gia tới, hắn đáp : ” Khế ước bán mình của Tiêu Lăng không ở chỗ của ta, hắn là ở trong tay Vương gia.”

“Ở dưới cái chặn giấy trong thư phòng ca ca ta “

“Đi lấy về đây”.

Khánh Trân quả nhiên tìm được khế ước bán mình của Tiêu Lăng trong thư phòng Nhạc Thiên Vũ, đặt vào tay y. Tiêu Lăng mở ra, nhìn thoáng qua, cắt vào trong người. Y quỳ xuống dập đầu lạy ba cái đối với Thu Bình, đứng lên, nói với Liêu Văn Thanh :

“Người vì ích kỷ hại chết nàng, vậy nên hãy hảo hảo an táng Thu Bình tỷ tỷ.”

“Tiêu Lăng”, Nhạc lão phu nhân ngập ngừng nói “Sự tình này xin người chú ý, đừng lảm lời để người ngoài biết được.”

“Ta đã cầm khế ước bán mình, không còn là nô tài Nhạc gia nữa”, Tiêu Lăng khinh thường nói tiếp : ”Lời của ta, người không có quyền quản.”

Dứt lời, y xoay người hướng về đại môn.

“Tiêu Lăng”, Liêu Văn Thanh hô với theo : “Người muốn đi đâu?”

“Người yên tâm, ta sẽ không đi gặp ca ca, người giúp ta nhắn với hắn, hãy biết tự bảo trọng.”

Tiêu Lăng nói xong, không quay đầu lại , lững thững rời khỏi Tây quận vương phủ.

19. Chương 19

Chạng vạng, Nhạc Thiên Vũ từ quân doanh về đến Vương phủ. Hoàng Nhị để lại lời nhắn ở cửa Đông thành, Nhậm Chí Cương phó tướng Đông môn vừa đến gặp hắn, vì không rõ tình hình cụ thể nên chỉ báo lại là chuyện liên quan đến Tiêu Lăng. Hắn nóng vội quay về đến phủ môn, chợt cảm thấy vô luận binh lính hay hạ nhân trong phủ đều có bộ dáng trốn tránh hắn.

” Nương, đã xảy ra chuyện gì ?” Nhạc Thiên Vũ đi nhanh tới nhà trước, thấy mẫu thân đang ngồi uống trà.

”Không có.” Nhạc lão phu nhân đáp. “Có thể có chuyện gì xảy ra chứ ?”

”Thật vậy sao ?”, Nhạc Thiên Vũ nhìn quanh, trên mặt đất mấy phiến đá vỡ vụn còn chưa được rời đi, hắn nhận ra đó là dấu vết trường thương lưu lại .

”Lăng nhi đâu?” Nhạc Thiên Vũ hỏi.

”Cái gì mà Lăng nhi? Nhà này không có Lăng nhi !”

Nhạc Thiên Vũ chau mày, xoay người đi tới hậu viện.

”Lăng nhi, Lăng nhi.” Hắn gọi to một hồi lâu , không có tiếng trả lời, thấy Trần Bình đứng gần đó liền hỏi : “Tiêu Lăng đâu?”

”Hắn.” , Trần Bình ấp úng, “Nô tài không biết.”

Nhạc Thiên Vũ đẩy cửa phòng chứa củi, chặn đệm thu xếp thật sự chỉnh tề, nhưng nhìn kỹ không thấy trường thương của Tiêu Lăng !

”Lăng nhi.” Nhạc Thiên Vũ chạy như điên trở về nhà trước, “Nương, Lăng nhi đi đâu vậy?”

”Sao ngươi phải quan tâm nó đi đâu chứ, chỉ là một kẻ nô tài . . .” , Nhạc lão phu nhân nhấp một ngụm trà : “Đúng rồi, nó nói ta nhắn lại cho ngươi, nó đi rồi, thỉnh ngươi bảo trọng.”

”Y đi rồi? Y vì sao phải đi ? Y đi đâu?”

”Ta làm sao mà biết !”, Nhạc lão phu nhân nghe khẩu khí chất vấn của nhi tử , có chút bực mình : “Nó thiếu chút nữa thì ra tay giết ta cùng Văn Thanh, ngươi còn hỏi nó đi đâu à ? Cái thứ ôn thần như vậy , đi sớm ngày nào tốt ngày đó.”

”Không thể có chuyện đó !”

”Sao lại không thể, ngươi đi hỏi bọn chúng xem”, Nhạc lão phu nhân chỉ vào hạ nhân và binh lính đứng ngoài cửa, “Tiêu Lăng lấy trường thương chia vào chúng ta như thế nào ?”

Nhạc Thiên Vũ quay đầu lại, bọn hạ nhân không kẻ nào dám nhìn hắn, bọn binh lính sắc mặt cũng tái mét, giống như sợ mình là kẻ bị hắn hỏi đến.

Nhạc Thiên Vũ kìm nén tâm tình, thanh âm tận lực từ tốn, ngồi xuống, hỏi Nhạc lão phu nhân :

”Nương, Lăng nhi đi khi nào ?”

”Buổi chiều.”

”Y có mang theo gì không ?”

”Thương của nó, cùng. khế ước bán mình.”

Nhạc Thiên Vũ nghe xong, cúi gầm mặt, âm trầm không nói, lúc lâu sau mới thốt ra một câu :

”Các người rốt cục đã làm gì?”

“Chúng ta không làm gì cả”, Nhạc lão phu nhân đáp, “Người đánh nó, nó ghi hận trong lòng nên bỏ đi, thiết nghĩ chẳng có gì lạ. Người lại tỏ thái độ giống như chúng ta phạm vào đại tội thiên địa bất dung, lẽ nào còn muốn tra vấn chúng ta sao?”

“Không thể Không có khả năng như vậy.”, Nhạc Thiên Vũ bỗng nhiên đứng lên, quát lớn: “Các người đã làm gì y?”

“Người. Người.”, Nhạc lão phu nhân cũng đứng lên, chỉ vào hần tức giận to tiếng: “Người dám ăn nói như vậy đối vi nương.”

“Người đâu”, Nhạc Thiên Vũ lớn tiếng hạ lệnh, “Thông tri binh sĩ thủ thành đóng cửa toàn bộ Nam môn, Bắc môn, Tây môn, chỉ chờ Đông môn để người ra vào. Lệnh cho Lâm Khải cùng Nhậm Chí Cương ngày đêm canh giữ Đông môn, thấy Tiêu Lăng quyết không được để y rời thành. Phải ba trăm quân binh lực soát toàn bộ môn hộ nội thành Tây quận, lùng khắp hang cùng ngõ hẻm cho ta, nhất định phải tìm được Tiêu Lăng.”

“Thiên Vũ”, Liêu Văn Thanh ngoài cửa lên tiếng, “Tiêu Lăng đã sớm rời khỏi thành, người đi đâu mà tìm. Chẳng lẽ người vì một kẻ nam nhân đã chẳng còn là nô tài của mình mà khiến cho toàn thành không được sống yên ổn sao?”

Nhạc Thiên Vũ trừng mắt với Liêu Văn Thanh: “Thế thì sao, đừng nói là Tây quận, mà dù khắp thiên hạ không được yên ổn, ta cũng phải tìm được y.”

“Nhạc Thiên Vũ”, Liêu Văn Thanh rưng rưng kêu khóc, “Y đến tội cùng là gì của người, người vì y mà ngay cả mẫu thân cùng hài tử của mình của bỏ mặc?”

“Ta nguyên lai không biết y là gì của ta”, Nhạc Thiên Vũ gấp rút chạy khỏi Vương phủ, nói vọng lại: “Là các người giúp ta biết, ta phải tra các người.”

Mấy ngày kế tiếp, trong thành Tây quận một phen hỗn loạn, thanh niên nam tử ra vào cửa thành đều bị kiểm tra một lượt, ba trăm kỵ binh mỗi ngày ở phố lớn ngõ nhỏ đảo qua đảo lại, nhà nào cũng bị tra xét một lần. Nhạc Thiên Vũ mỗi ngày đứng trên Đông thành nhìn bao quát, cho tới bây giờ hần cũng chưa từng quay đầu nhìn về phía ngoài thành, hần một mực tin tưởng: Tiêu Lăng còn trong thành, quyết chưa rời khỏi đây.

Ngày qua ngày vẫn chưa thấy bóng dáng Tiêu Lăng, phó tướng Đông môn muốn khuyên Nhạc Thiên Vũ mở cửa thành. Phải biết rằng ở thời buổi thái bình thịnh thế, nếu Tây quận bỗng nhiên tăng cường cảnh giới, sẽ khiến kẻ khác nghi vấn, chuyện nếu truyền tới kinh thành, chỉ sợ còn phiền toái hơn nữa. Dù nghĩ vậy nhưng cuối cùng vẫn không ai dám mở miệng khuyên bảo. Nhạc Thiên Vũ không ngủ, cũng không ăn gì, toàn bộ giống như phát điên đứng ở nơi đó, hai mắt sưng đỏ vô hồn, hoàn toàn không còn dáng dấp anh tuấn tiêu sái, oai phong một cõi như xưa mà tiêu tụy chẳng khác nào một kẻ đang ôm bệnh nặng.

“Lăng nhi”, hần nhìn thấy một nam tử lưng đeo trường côn đang hướng cửa thành đi tới, bèn chạy vội xuống, chờ người đó đến gần liền bắt lấy cánh tay y, kéo đến trước mặt. Nhưng người đó căn bản không phải Tiêu Lăng.

“Lăng nhi, người ở đâu?”

Trong hoài niệm đau khổ, hần phi thân lên ngựa, chạy trên đường, lớn tiếng gào thét:

“Lăng nhi, ca ca biết người ở chỗ này, người đi ra đi, ra gặp ca ca, ca ca không bao giờ ... đánh người nữa, không bao giờ ... bỏ mặc người nữa, không bao giờ ... làm người bị thương nữa. Người đừng hận ca ca, người đi ra đi, Lăng nhi.”

Thanh âm như vậy vang vọng ở từng góc thành Tây quận, suốt ba ngày.

“Ca ca. Ca ca.”, Tiêu Lăng trú trong một hầm lý hoang phế cách cửa Đông thành không xa, y xuyên qua lớp rơm rạ phủ trên chuồng gà có thể nghe được, thấy được tình cảnh bên ngoài. Y mỗi ngày

đều thấy Nhạc Thiên Vũ đứng trên thành bồi hồi, đều nghe Nhạc Thiên Vũ thất thanh gọi y trở về, trong lòng đau khổ không chịu nổi, ngồi xổm trên mặt đất, ôm đầu gối, rơi lệ, miệng bi ai gọi hai tiếng “ca ca”.

Trời đất nổi gió, từng trận sấm rền vang lên trên đỉnh đầu.

Nhạc Thiên Vũ chạy tới cửa Đông thành, đứng lặng trong mưa. Hắn đẩy quân binh mang dù che cho hắn, mặc cho mưa gió tấp vào.

Tất cả mọi người thất kinh nhìn hắn, đoán không ra vì đâu mà Tây quận Vương gia lại thất hồn lạc phách đến nhường này.

Nhạc Thiên Vũ đã sớm chẳng còn để ý chuyện gì, không thấy Tiêu Lăng xuất hiện, hắn trong lòng cực kỳ tuyệt vọng, ngửa mặt lên trời thét to :

“Lăng nhi. Lăng nhi.”

Nước mắt cùng mưa hòa lẫn trên khuôn mặt, Nhạc Thiên Vũ quỳ gối trên mặt đất, cúi đầu, thấp giọng ai oán : “Lăng nhi, là ca ca sai , đừng trừng phạt ca ca như vậy.”

Một người từ phía trước chậm rãi đi tới trong mưa to, đối diện hắn, ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống, tay cầm trường thương, run rẩy gọi hai tiếng:

“Ca ca.”

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt từ vui mừng chợt chuyển sang tức giận.

“Hỗn đản !!! “

Hắn đứng lên, phát ra một cái tát làm Tiêu Lăng ngã rạp trên mặt đất lầy lội .

20. Chương 20

“Tiểu hổn đản, ngươi muốn đi ta cho ngươi đi”, Nhạc Thiên Vũ phát điên xé rách quần áo Tiêu Lăng, giống như đang tìm thứ gì đó.

Trước mặt bao người, Tiêu Lăng vừa then vừa sợ. Áo bị lột sạch, y nắm chặt dây lưng, lùi lại phía sau, né tránh hành vi của Nhạc Thiên Vũ, đứng dưới mưa khổ sở cầu xin :

” Ca ca, đừng, đừng thế, người làm gì vậy?”

” Khế ước bán mình đâu?” Nhạc Thiên Vũ giận dữ hỏi.

“Ở trong thương “. Tiêu Lăng tay chân luống cuống nhặt thương lên, vắn mũi thương nhọn rời khỏi cán, lấy ra khế ước bán mình, đưa cho Nhạc Thiên Vũ :” Ca ca, cầm đi.”

Nhạc Thiên Vũ đem khế ước bán mình của Tiêu cuộn tròn nhét chặt trong ngực .

“Người đâu, mang dây thừng đến đây cho ta.”

“Tuân mệnh”, quân binh cầm dây thừng đưa lên.

Nhạc Thiên Vũ tự mình động thủ trói Tiêu Lăng thật chắc, rồi gọi người dắt một con ngựa tới, khiêng Tiêu Lăng ném lên lưng ngựa.

Hắn quay lại phân phó quân binh : ” Truyền lệnh của ta, mở cửa thành, khôi phục thông hành. Phái người phong tỏa Noãn Các, trừ bản vương ai cũng không được ra vào, để lọt một con chim vào, ta cũng sẽ lấy mạng các người.”

Hắn phóng ngựa, mang Tiêu Lăng tới Noãn Các, khiêng y vào phòng, ném trên giường, điếm huyết không để y nhúc nhích, cuối cùng chỉ vào Tiêu Lăng, nói : “Tiểu hổn đản, ngươi chờ xem lát nữa ta trừng trị ngươi thế nào !” Nhạc Thiên Vũ mắng xong, đuổi hết hạ nhân trông giữ ngoài cửa, ngả đầu trên giường, ngủ !

“Ca ca, ca ca”, Tiêu Lăng gọi hai tiếng, Nhạc Thiên Vũ ngáy như sấm, không tỉnh được, hấn chưa từng một mồi như vậy.

” Thiên Vũ ca. . .” Tiêu Lăng cọ cọ thân mình về phía trước, dựa đầu vào người Nhạc Thiên Vũ, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Ngủ không biết bao lâu, Nhạc Thiên Vũ tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn Tiêu Lăng đang say ngủ bên người, nhẹ nhàng ôm lấy y, hôn lên trán. Tiêu Lăng bị cái hôn làm bừng tỉnh, nhưng mắt vẫn nhắm chặt, y thân thể bị trói, cánh tay không động đậy được, đành hướng đầu vào lòng Nhạc Thiên Vũ dụi dụi, thì thào gọi : ” Ca ca, ca ca . . . người ôm Lăng nhi một cái a. . .”

Nhạc Thiên Vũ nhìn người trong lòng vừa yêu vừa giận, ngẫm lại, y dám rời hấn bỏ đi như vậy, nếu không gắng sức tìm kiếm, y đã chẳng trở về , hấn thống khổ mấy ngày qua y nhất định đều nhìn thấy, lại chậm chạp không muốn ra, nhất định y đã quyết tâm rời khỏi hấn. Mặc kệ là vì sao y muốn li khai, Nhạc Thiên Vũ càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng đau. Hấn ngồi dậy, động thủ cởi trói cho Tiêu Lăng. Tiêu Lăng lúc này hoàn toàn tỉnh ngủ, thân thể được thả lỏng, chăm chú nhìn Nhạc Thiên Vũ , cúi đầu lí nhí :”Ca ca.” Vừa gọi vừa vươn tay về trước, muốn ôm Nhạc Thiên Vũ .

“Câm miệng”, Nhạc Thiên Vũ cho Tiêu Lăng một tát,”Người là tiểu súc sinh vô tâm vô phế, ngươi còn coi ta là ca ca ngươi sao?”

Dứt lời, Nhạc Thiên Vũ dùng dây thừng cột hai tay Tiêu Lăng vào giường, xả hạ quần của y, tách hai chân y ra, rồi xả nốt quần mình, nhằm ngay giữa hai chân Tiêu Lăng xuyên vào.

“A, a . . . “, thân thể không dự liệu bất ngờ bị xỏ xuyên qua, Tiêu Lăng đau đến mức kêu to :”Ca ca . . . đừng . . . a . . . đau.”

” Đau sao, ta phải khiến ngươi nhớ kĩ, lần sau còn dám li khai ta hay không!”

Nhạc Thiên Vũ mắt đã đỏ au, tựa như mất hết lý trí, thân thể sáp nhập mãnh liệt. Tiếng la khóc của Tiêu Lăng bị Nhạc Thiên Vũ hôn nghẹn lại ở yết hầu, thân thể mềm mại cùng mẫn cảm bị xát lộng không ngừng. Nhạc Thiên Vũ cúi đầu vào giữa hai chân Tiêu Lăng, âm thanh kêu khóc của y chốc lát biến thành tiếng rên rỉ. Thân thể Tiêu Lăng càng giãy dụa càng như cổ vũ động tác của Nhạc Thiên Vũ chiếm đoạt môi y, tay y, thân thể y . . . Suốt một đêm, Nhạc Thiên Vũ hết lần này lại lần khác tiến vào cùng phát tiết trong cơ thể Tiêu Lăng, cũng khiến cho Tiêu Lăng hết lần này đến lần khác thống khổ cùng tột độ hưng phấn luân phiên nhau . . .

Trời sáng, hai người đều nặng nề ngủ. Nhạc Thiên Vũ thức giấc, vừa cử động đã khiến Tiêu Lăng bừng tỉnh, sợ hãi trốn tránh hấn.

“Làm cái gì vậy, ta là quỷ sao?” Nhạc Thiên Vũ quát hỏi.

“Không phải”, Tiêu Lăng nói,”nhưng nếu bị ca ca tái lộng, Lăng nhi liền biến thành quỷ, không những vậy còn là phế quỷ mất.”

Nhạc Thiên Vũ bị hấn chọc đến bật cười, cười xong lại thở dài nói :

“Lăng nhi, ngươi không cần ca ca , là vì ca ca đánh ngươi, không để ý tới ngươi nên ngươi hận ca ca . . . “

“Lăng nhi không hận cũng không dám hận, cho tới bây giờ chưa từng hận ca ca.” Tiêu Lăng gắng sức lắc đầu.

“Vậy ngươi vì sao lại bỏ đi, còn cầm theo khế ước bán mình của ngươi ? Vì sao thiếu chút nữa ra tay giết mẫu thân ta cùng Văn Thanh ?” Nhạc Thiên Vũ vừa hỏi, vừa giải khai dây thừng trên cổ tay Tiêu Lăng.

“Không, không phải vậy . . . “, Tiêu Lăng nước mắt chảy xuống, trầm mặc trong chốc lát, tiếp lời : ” Lăng nhi vốn là muốn nhìn ca ca một lần rồi mới đi, lại không biết ngươi theo hướng nào trở về thành, ta chờ ở Bắc môn, đợi đến tối, cửa thành đã đóng lại, ta định rời thành nên đi tới Đông môn, rồi chứng kiến ca ca một mực kêu Lăng nhi trở về như vậy, Lăng nhi thật sự là luyến tiếc . . . “, y dừng lại một chút, thút thút khóc,” ca ca, ngươi để Lăng nhi ly khai đi, ta cam đoan với ngươi, ta sẽ không góp sức cho ai khác, cũng sẽ không cùng người khác làm chuyện đó như với ca ca, sẽ tự mình tìm một nơi non xanh nước biếc lưu lại, lòng ta chỉ tưởng niệm mỗi ca ca thôi . . . Ân tình giáo dưỡng của ca ca, Lăng nhi suốt đời không quên,

khế ước bán mình kia ta không mang đi nữa, mãi mãi là nô tài của ca ca, khi nào ca ca cần hỗ trợ, Lăng nhi sẽ đến giúp người.”

“Người đừng mơ tưởng”, Nhạc Thiên Vũ run run tức giận quát, “ta sẽ không cho người đi .”

“Ca ca, Lăng nhi cầu xin người thả Lăng nhi đi.”Tiêu Lăng nhồm dầy, quỳ gối trên giường, hạ thân y loang lổ máu.

“Vì cái gì, vì sao, nói cho ta biết, người rút cuộc vì sao phải đi ?”, Nhạc Thiên Vũ ôm chặt Tiêu Lăng, lau nước mắt cho y, “Người kể cho ca ca chuyện gì đã xảy ra, hãy tin ca ca, ta sẽ không để người chịu ủy khuất nữa đâu .”

“Ca ca . . . “Tiêu Lăng bị thương cú đầu,”Bình tỷ tỷ đã chết.”

“Ai đã chết? Thu Bình sao? Thu Bình đã chết? Nàng chết như thế nào ?”, Nhạc Thiên Vũ kinh ngạc, từ lúc biết Tiêu Lăng bỏ đi hắn chưa từng hồi phủ, vô tâm không phát hiện Thu Bình có chuyện.

“Hai người kia muốn hạ độc ta, Bình tỷ tỷ thay Lăng nhi uống cạn bát dược. . .Ca ca, Lăng nhi thân là một đại nam nhân, lại để một nữ nhân chết thay mình . . . “

“Được, ta đã biết”, Nhạc Thiên Vũ trầm tư một lát, buông Tiêu Lăng ra, “Là lỗi của ta, người đừng suy nghĩ nữa, việc này để ca ca xử lý, người lưu lại đây, đừng rời đi. Ta đã phong tỏa Noãn Các, bọn họ cũng không được vào.”

“Lưu lại chỗ này? Làm vậy được chăng?”

” Có gì không được “, Nhạc Thiên Vũ hừ lạnh, “Từ giờ trở đi, ta nói được là được, trừ phi bọn họ không cần nhi tử, cũng không cần phu quân nữa.”

“Ca ca, người đừng vì Lăng nhi mà làm vậy. . . “

“Im miệng”, Nhạc Thiên Vũ nhìn vết thương toàn thân Tiêu Lăng, nhẹ giọng nói, “Ca ca mới thật sự là đồ hồn đản, ta như thế nào lại đánh người ra nông nổi này.”

“Không có việc gì”, Tiêu Lăng cười cười, “Lăng nhi thân mình rắn chắc, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ tốt thôi.”

Vài tiếng ” rột rột” vang lên, hai người đều sờ sờ bụng, vài ngày không ăn nổi bữa nào tử tế, đều vô cùng đói.

“Ca ca, Lăng nhi đói rồi, cho ta ăn chút gì nhé.”

“Nói thừa, ta chẳng lẽ không đói sao?” . Nhạc Thiên Vũ chợt hỏi : “Đúng rồi, mấy ngày nay người trốn ở chỗ nào?”

“Gần Đông môn, ở chuồng gà phía dưới tiệm cơm.”

“Người ăn gì?”

“Gà ăn cái gì, ta ăn cái đó” Tiêu Lăng cười mặc quần áo, “Ta nếu ở lì không ra, lũ gà đều chết đói.”

“Phụt . . . ” , Nhạc Thiên Vũ sắc nước miếng, đưa tay lau miệng, cười mắng : “Ta nghĩ người có thể ném nhâm chút hương vị phân gà cũng nên .” Hắn đoạt quần áo Tiêu Lăng lại : “Đừng mặc, đều bẩn rách rồi. Đi nào, hai ta đến ôn tuyền tắm rửa, nước suối có thể trị thương, ta sẽ cho người chuẩn bị cơm rượu, chúng ta đến đó ăn.”

Tiêu Lăng quần áo bị hắt quăng đi ầm ục nói : ” Ta không thể ở trần mà ra ngoài a.”

“Không sao, ta công người” , Nhạc Thiên Vũ muốn dùng chăn bao lấy Tiêu Lăng, nói thêm : “Chuyện này ta còn dư khí lực.”

“Nào, đến đây ” , Nhạc Thiên Vũ cúi người ở bên giường.

“Vương gia thân thể ngàn vàng, Tiêu Lăng sao dám . . . “

“Mẹ nó, ít nói nhảm cho ta” , Nhạc Thiên Vũ cười để Tiêu Lăng dựa trên lưng mình, công y lên.

“Ai ui ” , Tiêu Lăng hai chân đang ra, kêu đau.

“Làm sao vậy, đau chỗ nào. . . “

“Người nói xem chỗ nào?” Tiêu Lăng nhớn miệng cười, đỏ mặt.

” Hảo, hảo, chịu đựng một chút, nếu tự đi người sẽ càng đau, bằng không ta kêu hạ nhân dìu người.”

” Thôi bỏ đi, còn chưa đủ dọa người sao ?” Tưởng tượng vừa rồi trước mặt mọi người, y suýt nữa bị lột hết quần áo, Tiêu Lăng liền cảm thấy mặt nóng ran.

” Ca ca đêm qua hưng hân quá mức, như vậy đi, ta mười ngày sẽ không bính người.”

” Mười ngày không thể được, như thế nào cũng phải hai mươi ngày . . . “

” Người muốn ta ghen chết sao, mười lăm ngày . . . “

” Mười chín ngày . . . “

“Mười sáu ngày . . . “

“Mười tám ngày . . . “

“Người là cái đồ tiểu hồn đản, còn chọc bồn vương nóng nảy thì ta một ngày cũng không chờ.”

” Ta sẽ bỏ đi, không bao giờ ... thềm về nữa . . . “

” Ta thách người đấy ! Lần sau còn dám chạy, ta liền đánh gãy chân.”

” Người nói không đánh ta nữa mà . . vừa nghe không bị đánh nữa, ta mới đi ra gặp người .”

” Ta có nói sao?”

” Người không giữ lời a, chủ tử không thể lật lọng đối với nô tài như vậy. . “

” Nô tài như người, đối tốt với người một chút, người sẽ quên luôn mình họ gì . . . Giữ lời cái rắm . . . Ngoan nào, ngã bây giờ , không ngờ người nặng vậy . . . ” , Nhạc Thiên Vũ xốc Tiêu Lăng về phía trước, nâng hai chân y ôm sát hơn.

“Ai ui . . . Ai ui . . . ca ca, nhẹ thôi, đau quá . . . thôi để ta xuống tự đi.” Tiêu Lăng mau nước mắt.

“Im miệng, tới rồi”, Nhạc Thiên Vũ hai tay hướng về phía trước quăng Tiêu Lăng trên vai ném vào ôn tuyền . . . Bọt nước bay lên lưu lại trên khuôn mặt tươi cười của Nhạc Thiên Vũ . . .

21. Chương 21

Nhạc Thiên Vũ phân phó hạ nhân chuẩn bị cơm rượu , cũng xả hạ quần áo, đi vào ôn tuyền. Ngày hè, hơi nước không dày đặc, giữa làn hơi nhàn nhạt, hần kéo Tiêu Lăng ngồi bên mình, ôn nhu hỏi y :

“Lăng nhi, trên người còn đau hay không ?”

“Hoàn hảo, khi mới chạm xuống nước có chút đau, giờ đã khá hơn rồi.”

” Nước suối này rất linh diệu , trong chốc lát người sẽ không đau nữa”. Hần choàng vai Tiêu Lăng, để đầu y tựa trên ngực mình.

Tiêu Lăng thật tự nhiên vươn hai tay ôm thắt lưng hần :

“Ca ca, nước ấm thật là thoải mái”

Da thịt y trong làn nước càng thêm mềm mịn, Nhạc Thiên Vũ khó kiềm chế tâm tình, cúi đầu hôn lên môi Tiêu Lăng, Tiêu Lăng ngó quanh thấy bốn bề vắng lặng, cũng lớn gan đón ý, hưởng ứng hần . “Ân, ân . . . Hai người đầu lưỡi giao triền một hồi, hôn đến khi thiên toàn địa chuyển.

Chợt hạ nhân bừng thức ăn đến, thấy tình cảnh như vậy liền thất kinh, ‘xoảng’ một tiếng, rượu và thức ăn trong tay đều rơi trên mặt đất. Tiêu Lăng nghe thấy cũng sợ tới mức muốn đẩy Nhạc Thiên Vũ ra, nhưng hấn vẫn gắt gao ô m y không chịu buông, triền miên hôn tiếp. Tiêu Lăng muốn tránh cũng tránh không được, vất vả vừa đẩy vừa xấu hổ nói : “Ca ca, có người . . . “

“Người sợ cái gì”, Nhạc Thiên Vũ đáp, “Ta chính là muốn cùng người làm những chuyện này, cần gì phải để ý có người hay không”. Dứt lời, quay đầu về phía hạ nhân đang kinh ngạc đến ngầy người quát một câu : ” Đứng đây làm gì, nhanh đổi đi, còn rút lần nữa, ta cho người nhịn đói mười ngày.”

“Vâng, vâng “, hạ nhân thưa dạ rồi đi. Nhạc Thiên Vũ môi lại lướt trên gương mặt Tiêu Lăng .

“Không, không, ca ca . . . đừng làm vậy . . . có người nhìn . . . “.

Tiêu Lăng mặt đỏ bừng, tránh né Nhạc Thiên Vũ, y gia tăng khí lực trên tay. Nhạc Thiên Vũ tức giận sa sầm mặt :

“Làm gì vậy? Định dùng võ sao? Có muốn ta ném lên trên bờ tường hôn hay không ?” Hấn một tay nâng hông Tiêu Lăng, tựa hồ muốn nhấc y bẻ khỏi mặt nước.

“Đừng mà . . . Ca ca . . . “, Tiêu Lăng sợ hãi , van vãn: “Người chừa cho Lăng nhi chút thể diện, đừng để người khác thấy. Lăng nhi tuy là nô tài, dù vậy tốt xấu gì cũng là thân nam nhân . . . “

“Nhưng người là nam nhân ta yêu, ta không sợ ai biết ta yêu người, người lại sợ bị người khác biết sao?” Nhạc Thiên Vũ nhéo mặt y, ánh mắt chan chứa thâm tình.

“Ca ca, ý của người là . . . ” , lời của hấn khiến lòng Tiêu Lăng có chút rung động.

“Lăng nhi, nói ca ca nghe, người có nguyện ý luôn bên ta, vĩnh viễn không xa rời, hay không ?”

Tiêu Lăng ngầy người, trong lòng thật ấm áp, nhưng nghĩ một chút rồi thấp giọng nói :”Ta vốn là nô tài của người, người nói gì, ta cũng không dám cãi lời . . . Người không muốn ta đi, không phải ta vẫn thuận theo người sao ?” Y cúi đầu, thanh âm có chút run rẩy.

“Người nói vậy là ý gì ?” , Nhạc Thiên Vũ tức giận quát,” Do ta ép buộc nên người mới miễn cưỡng theo ta sao? Người là cái đồ tiểu hồn đản vô tâm vô phế. . . Cút ngay . . . Ta không muốn nhìn mặt người.”

“Ca ca” , Tiêu Lăng giữ chặt tay hấn, luống cuống đáp,” không phải, người biết ý ta không phải vậy mà, Lăng nhi không muốn khiến người khó xử, không muốn vương phủ vì Lăng nhi mà long trời lở đất, Lăng nhi có thể an phận làm nô tài, chỉ cần hai người họ chịu dung nạp ta, Lăng nhi chỉ thăm mong mỗi ngày rời giường, mỗi bữa cơm đều có thể thấy ca ca, cùng ca ca nói chuyện là được, nếu không ta sẽ ngụ ở quán doanh . . . “

“Không cần” , Nhạc Thiên Vũ ôm xiết y vào ngực, ta chỉ muốn duy nhất người, lần này đừng tưởng ai cũng có thể xen vào, ta không tin, Nhạc Thiên Vũ ta lại không có khả năng ở bên người mình yêu thương nhất”

“Ca ca, quên đi”, Tiêu Lăng lắc đầu, “Lăng nhi thật sự không sao, nam nhân không nên tranh chấp cùng nữ nhân, ta tức giận quá mới xung đột với họ, để ta trở về lại làm nô tài, dù bị đánh chết cũng không sao. Nhưng Bình tỷ tỷ, nàng chết thật oan ức , ta giận quá liền . . . “

“Người cứ ở lại đây, không cần trở về, dù là nô tài, người cũng chỉ được phép là nô tài của mình ta, kẻ khác người không cần để ý đến.”

“Ca ca . . . người muốn làm gì?” Tiêu Lăng nhìn thần sắc hấn không giống bình thường, dò hỏi.

Nhạc Thiên Vũ cười, nhìn đồ ăn hạ nhân dâng lên : “Đến đây nào, ăn no trước rồi nói sau.”

Tiêu Lăng đưa tay lấy luôn đùi gà Nhạc Thiên Vũ đang định cầm, cho vào miệng, gặm ngon lành.

“A, tiểu nô tài, dám được dâng chân lân dâng đầu” , Nhạc Thiên Vũ cười nói, “xem ta buổi tối xử người như thế nào . . . “

Tiêu Lăng vừa nghe, cuống quýt đem đùi gà gặm dở nhét vào miệng Nhạc Thiên Vũ : “Người vừa đồng ý hai mươi ngày . . . không phải mỗi cái đùi gà thôi ư, trả lại người.”

“Người từ từ ăn đi”, Nhạc Thiên Vũ trả đũa lại cho y, “Ta nói lời sẽ giữ lời, mấy ngày nay, hảo hảo dưỡng thương, ca ca không đi đâu mà sẽ ở lại đây với người, thương thể của người một ngày chưa lành, ta một ngày cũng sẽ không rời Noãn Các.”

“Ca ca, nhưng còn lão phu nhân và phu nhân. . . “

“Đừng phí lời”, Nhạc Thiên Vũ mặt sầm xuống, “Lại muốn ăn đòn sao?”

“Nô tài không dám, xin vâng lời ca ca a “

Tiêu Lăng không dám nói thêm gì nữa, nhiệt tình chiến đấu cùng đồng đồ ăn. Nhạc Thiên Vũ nhìn y ăn ngon lành, nhấp một ngụm rượu, ôm cổ Tiêu Lăng, dùng môi truyền rượu vào miệng y. Nhấp vào mấy ngụm, Tiêu Lăng có chút say, tửu lượng y vốn không tốt, gương mặt đỏ bừng diễm lệ.

“No rồi sao, nào, đi ngủ thôi”, Nhạc Thiên Vũ ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói.

“Ta . . . “

Thấy y vẫn còn chút lo sợ, Nhạc Thiên Vũ cười cười : “Ngủ, chỉ ngủ thôi, ta thề đấy. Người cứ ngủ, ca ca sẽ giúp người thoa thuốc, nhưng ta chờ không nổi hai mươi ngày đâu.”

“Ca ca . . . “, Tiêu Lăng cảm giác lâng lâng, không biết là say rượu hay là say người.

Hai người mặc quần áo, đi vào ‘ Noãn Trần Cư’. Đây là một phòng ngủ hết sức xa hoa, dễ chịu, cái tên “Noãn Các” cũng bởi vậy mà thành. Đàn hương phảng phất, sau lớp màn rủ xuống là cảnh Tiêu Lăng nằm trên giường không mảnh vải che thân, Nhạc Thiên Vũ đem thuốc trị thương đổ lên toàn thân y, cười nói :

“Lúc hầu hạ phụ thân ta cũng chưa từng tận tình đến mức này, tâm tư đều giành hết cho cái tên tiểu nô tài người a.”

“Hai chuyện này đâu giống nhau”, Tiêu Lăng đáp, “Lão Vương gia đánh người, người đánh ta, Người thượng được cho người, người đương nhiên cũng nên thượng được giúp ta chứ .”

“Ta về sau sẽ không đánh người nữa .”

“Thật sao?”, Tiêu Lăng quay đầu lại nhìn hắn, vẻ mặt hoài nghi, “Ta không tin, mười năm nay, ta bị người đánh nhiều như cơm bữa”.

“”Ta chỉ có thể nói ta sẽ cố không đánh thôi”, Nhạc Thiên Vũ cười to, “Người đã ngốc còn hay cãi lời, đương nhiên phải đánh.”

“Vậy người đừng nói là không đánh ta cho rồi, ta đỡ phải mừng hựt .”

Nhạc Thiên Vũ cẩn thận thoa được xong, nằm xuống cạnh y, nhìn chăm chăm trần phòng, có chút lo lắng nói :

“Lăng nhi, mỗi ngày đều cùng ca ca như thế này, được không?”

“Nếu được thì tốt “, Tiêu Lăng trở mình, “Nhưng còn phu nhân, hài tử của nàng thì sao đây ? Quên đi thôi . . . ta là nô tài, là thân nam nhi, nàng và ta cùng tranh đoạt người, không phải là khiến nàng bị tổn hại sao, Lăng nhi hiểu đây là việc làm đáng hổ thẹn. Nàng tuy muốn giết ta, nhưng ta không hận nàng.”

“Aiii . . .”, Nhạc Thiên Vũ nghe những lời này xong, chỉ có thể khẽ thở dài. Đối với Liễu Văn Thanh, hắn vô cùng có lỗi. Hắn thật sự không thương yêu nàng, người hắn yêu chỉ có mình Tiêu Lăng. Dù nàng là thê tử của hắn, là mẫu thân của con hắn, nhưng hắn tuyệt đối không để Tiêu Lăng chịu bất cứ đe dọa gì. Hắn biết mình sẽ không thể chịu nổi nếu mất y lần nữa, cho nên, bất đắc dĩ, hắn phải chọn đối mặt với sự thống khổ, ai oán cùng sự cản trở của nàng . Hắn tuyệt không sợ đối mặt với nàng, chẳng qua, trong lòng hắn vẫn bị cảm giác day dứt trói buộc, khiến hắn cảm thấy vô cùng khổ sở. Nghĩ đến đây, Nhạc Thiên Vũ liền ôm trọn lấy Tiêu Lăng. Tiêu Lăng cũng ôm hắn, nói thêm một câu : “Ca ca, quên đi . . . “

22. Chương 22

Hơn mười ngày trôi qua, Nhạc Thiên Vũ vì e ngại vết thương của Tiêu Lăng nên cố gắng không động chạm y.

Thời tiết đã sang thu, lá phong liền rời bỏ màu xanh tinh tể, cây cối ít nhiều khô đi. Nhạc Thiên Vũ liền lôi kéo Tiêu Lăng, không làm lúc này còn chờ tới khi nào ? (*)

Trời cao mây trôi lãng đãng.

Sau khi hai người thân mật, Tiêu Lăng lấy khăn che lại thân thể, nói cùng Nhạc Thiên Vũ : “Ca ca, chúng ta không thể mãi ở đây, người khác đàm luận cái gì không quan trọng, nhưng còn lão phu nhân và phu nhân, người xem. . .”

“Đó là chuyện của ta”, Nhạc Thiên Vũ nhú nhú mày, “Người đừng đề cập đến chuyện cũ rích này, có ta ở bên cạnh lại thấy không thoải mái sao ?”

Tiêu Lăng ngậm miệng, xuống giường đi đến bên bàn, châm trà uống nước.

“Ca ca, người khát nước không ? Lăng nhi mang trà cho người !”

“Khát “, Nhạc Thiên Vũ đưa tay tiếp nhận trà Tiêu Lăng đem tới, uống xong, quăng luôn chén trên đất, cười với Tiêu Lăng : “Lên giường nào, làm một lần nữa, ta còn chưa tận hưởng.”

“Nữa sao ?”, Tiêu Lăng cười kéo mảnh khăn che thân xuống, sải bước đến giường, quỳ sát bên người Nhạc Thiên Vũ.

“Ta phải chơi đùa với người, chơi đến khi ta tận hưởng mới thôi !”

Nhạc Thiên Vũ cười xấu xa, bên cạnh xuất ra một ít dầu cao bôi trơn, đổ trên bàn hai tay, một tay cầm lấy bộ vị phía trước Tiêu Lăng, tay kia sáp nhập hai ngón vào thân thể y, “A, a. . .Ách. . .”, theo nhịp tiến xuất của ngón tay phía sau, thanh âm rên rỉ của Tiêu Lăng khó nhịn liền phát ra.

“Kêu to một chút, ca ca muốn nghe người kêu, người không phải sợ, nhịn nhiều coi chừng nghẹn “, Nhạc Thiên Vũ cười, bàn tay phía trước cũng gia tăng tần suất.

“A, Aa. . .A. . .Ca ca. . .Ca ca”, Tiêu Lăng đỏ mặt, cao giọng kêu rên.

“Vương gia” Thành Phi ở ngoài cửa gọi.

Tiêu Lăng ngậm miệng thật nhanh, vội đứng lên tìm y phục.

“Người làm gì vậy ? “, Nhạc Thiên Vũ ngăn y lại, “Ta cho phép người đứng lên sao?”

“Ca. . .”, Tiêu Lăng nài nỉ hần, “Có người đến mà !”

“Lại đây”, Nhạc Thiên Vũ đem Tiêu Lăng ôm vào lòng, hôn y, rồi lớn tiếng quát người ngoài cửa: “Ta không phải lệnh các người đừng đến quấy rầy ta sao, chuyện gì cũng để chút nữa nói sau.”

“Tuân lệnh, Vương gia, thuộc hạ biết sai, nhưng. . .”, Thành Phi bối rối tiếp lời, “là lão phu nhân. . .”

“Ta đã biết, xuống đi.”

Nhạc Thiên Vũ chậm rãi mặc y phục, Tiêu Lăng cũng mặc theo, rồi cầm hài đặt dưới chân hần, Nhạc Thiên Vũ mang xong giày, vuốt tóc Tiêu Lăng :

“Người không cần đi theo, ở chỗ này chờ ta, ta đi một lúc sẽ trở lại.”

“Ca ca. . .Ta. . .”, lời nói của Tiêu Lăng bị Nhạc Thiên Vũ làm gián đoạn bằng một nụ hôn. Một lúc lâu sau, Nhạc Thiên Vũ mới buông tha cho y.

“Lăng nhi, ca ca hỏi người, ở mãi nơi này cùng ca ca, không được đi bất cứ đâu, người thực sự nguyện ý sao?”

“Ta. . .”, Tiêu Lăng gật gật đầu, “Phải, Lăng nhi nguyện ý.”

“Lặp lại ta nghe, là nguyện ý sao?” Ánh mắt Nhạc Thiên Vũ nhìn chăm chăm Tiêu Lăng, hỏi thêm lần nữa.

“Là nguyện ý “, Tiêu Lăng bối rối lặp lại những lời này.

“Vậy là tốt rồi, tiểu hồn dẫn, nhớ kỹ lời nói của ta, nếu người dám đổi ý, ta liền đánh chết người.” Nhạc Thiên Vũ tuy vừa cười vừa nói, nhưng giọng điệu có một tia nghiêm khắc, khiến Tiêu Lăng hơi run.

” Lăng nhi không dám đâu.”

Tiêu Lăng giúp hắn khoác thêm áo, tiến đến ngoài cửa.

Nhạc Thiên Vũ ra ngoài Noãn Các, chỉ thấy mình Khánh Trân từ kiệu bước xuống, đứng đó chờ đợi. Hắn tả nhìn trái nhìn phải không thấy mẫu thân, liền quát hỏi Thành Phi :

“Lão phu nhân đâu?”

“Lão phu nhân bị bệnh”, Khánh Trân vội vàng nói, “Người lệnh ta tới tìm ngài trở về, là ta gạt Thành tướng quân, Vương gia muốn phạt, Khánh Trân xin chịu.”

“Đi thôi”, tạm thời bất luận lời của Khánh Trân là thật hay giả, dù sao hắn cũng muốn hồi phủ, cùng mẫu thân, thê tử hảo nói chuyện một phen.

Nhạc Thiên Vũ trở lại vương phủ, tiến vào phòng Nhạc lão phu nhân, nhìn thấy bà đang ngồi một chỗ, vẻ mặt đầy nộ ý, hắn liền gạt tà áo quỳ gối trên mặt đất : “Nương. . .”

“Chát”, Nhạc lão phu nhân dang tay cho Nhạc Thiên Vũ một tát, Nhạc Thiên Vũ không trốn tránh, Nhạc lão phu nhân trở tay tát thêm một phát, mở miệng mắng :

“Người là đồ súc sinh, người muốn bôi nhọ thanh danh của tổ tông sao ? Người không chỉ khắp nơi khắp chốn kêu gào tên một kẻ nô tài mà còn cùng một nam nhân như nó giữa đường giữa phố. . .Ta. . .Ta. . .như thế nào lại sinh ra nghiệt tử này. . .”, Nhạc lão phu nhân tức giận đến nói không thành câu.

“Nương, người đừng nóng giận, nghe nhi tử thưa lại”, Nhạc Thiên Vũ quỳ dưới đất, chậm rãi nói, ” Nhi tử không dối gạt người, từ lúc Tiêu Lăng còn rất nhỏ, ta đã thích y, còn y luôn coi ta là ân nhân cứu mạng, là chủ tử, vừa kính trọng lại vừa sợ ta. Năm ấy khi Tiêu Lăng mười bốn tuổi, ta ở quân doanh ép y lên giường, y khi đó còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, vì không còn thân nhân, liền xem ta như người thân duy nhất. . .cho nên. . . chuyện hai người chúng ta, xét đến cùng, là lỗi của ta, y không đáng trách. Ngày Tiêu Lăng bỏ đi, nhi tử mới biết được mình không thể mất y. Mất đi Tiêu Lăng, ta chẳng còn thiết cái gì nữa.”

Hắn cúi đầu, biểu tình vài phần đau đớn, “Nương, kỳ thật ta không muốn làm vậy, nhưng lại không khống chế được mình, ta rất yêu y, ta rất muốn mỗi ngày ở bên y, không nhìn thấy y, ta ăn cũng ăn không vô, ngủ cũng ngủ không được, tựa như sinh bệnh, cảm thấy không còn ý nghĩa để sống, những lời này ngay cả Tiêu Lăng ta cũng chưa từng thổ lộ, nương, nhi tử có lỗi với người. . .”

Nhạc lão phu nhân nghe xong, nguôi giận, rơi lệ nói cùng hắn : “Vậy người phải chăng muốn rời bỏ chúng ta, không cần mẫu thân, không cần thê tử, không cần hài tử, không cần vương vị, chỉ cần ở bên một nam nhân như nó là thỏa nguyện?”

“Nương, người đừng khóc “, Nhạc Thiên Vũ đứng lên, đưa khăn tay cho bà lau lệ, “Ta chưa nói sẽ rời bỏ hai người, ta định giống như trước, làm những gì nên làm, còn Lăng nhi, ta sẽ để y ngụ ở Noãn Các, quyết không tái xuất hiện ở trước mặt các người. Không cần đụng mặt với y, người cùng Văn Thanh có lẽ sẽ thoải mái hơn.”

“Thoải mái ư ?”, Nhạc lão phu nhân lau nước mắt nói, “Người muốn vì nương như thế nào thoải mái, người muốn Văn Thanh như thế nào vui vẻ được đây? Nàng cả ngày lấy lệ rửa mặt, ta cũng không biết nên khuyên nhủ ra sao, nương cũng chẳng còn hơi mà quản người, chỉ thương cho Văn Thanh, nàng đang mang hài tử của người a. . .”

“Nương, xin người bảo trọng, Văn Thanh cứ để ta khuyên nhủ”. Nhạc Thiên Vũ trấn an mẫu thân, rồi đi tiếp tới phòng ngủ của Liễu Văn Thanh. Dưới ánh nến mờ mờ, nàng ngồi lặng yên trên giường, nhìn ngọn nến từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Vân Thanh”, Nhạc Thiên Vũ đi tới, ôm thê tử, “Người vẫn ổn chứ?”

“Thiên Vũ”, Liêu Vân Thanh nhào vào lòng Nhạc Thiên Vũ, “Người còn quan tâm tới ta cùng hài tử sao?”

“Ta quan tâm, cho tới bây giờ ta vẫn luôn quan tâm.”

“Vậy người không được ở bên Tiêu Lăng ! “Liêu Vân Thanh ai oán nhìn hấn.

“Thật xin lỗi”, Nhạc Thiên Vũ trầm mặc hồi lâu, rốt cục mở miệng đáp : “Ta không thể. . . Ta làm không được. . .”

“Người. . .”, Liêu Vân Thanh cả giận hét lên : “Người sao lại gạt ta, nếu người yêu thích nam nhân, không muốn nữ nhân, lúc trước vì cái gì còn đi thành thân với ta?”

“Vân Thanh”, Nhạc Thiên Vũ bình tĩnh nói: “Làm người nên thẳng thắn thừa nhận, người còn có nhớ hay không, ở Đông Tuấn, khi chúng ta lần đầu gặp mặt, ta nhìn ra được người có ý với ta, lúc người hỏi ta, có thích người chăng ? Ta đã đáp, ta thích nam nhân. . . Chẳng qua người không tin, còn nghĩ rằng ta chỉ đùa với người thôi.”

Liêu Vân Thanh sau khi nghe xong lời ấy, trong lòng ngẩn ra, cẩn thận hồi tưởng, Nhạc Thiên Vũ quả thật đã nói như vậy, chính là mình khi ấy rất thích hấn, không thật sự chú ý, càng chưa từng nghĩ tới, nàng trong lòng cười khổ, lạnh lùng truy vấn : “Nhưng người dù sao cũng đã thành thân cùng ta, ta là Đông Tuấn quận chúa, người chẳng lẽ muốn ta phải cùng một tên nam nô chia sẻ phu quân? “

“Thật xin lỗi”.

Câu “thật xin lỗi” của Nhạc Thiên Vũ đã hoàn toàn khiến tâm Liêu Vân Thanh tan nát, nàng đứng lên, lạnh nhạt nói : “Nhạc Thiên Vũ , ta hy vọng Tiêu Lăng không trở về đây, ta không quản nổi kẻ này.”

“Người yên tâm, y sẽ không trở về, ta để y ngụ lại Noãn Các.”

“Ngụ lại Noãn Các làm gì?”

Nhạc Thiên Vũ ngập ngừng nói một câu : “Ta muốn thành thân, để y làm nam thiếp.”

“Nam thiếp? Nhạc Thiên Vũ “, Liêu Vân Thanh gào thét, “Người không được làm vậy, người không thể. . .”

“Vì sao ta lại không thể làm vậy? Hoàng Thượng cũng từng sắc phong nam phi, ta vì sao lại không thể cưới nam thiếp ?”

“Không, không. . .Nhạc Thiên Vũ , người không thể đối với ta như vậy”, Liêu Vân Thanh tuôn lệ oán hận.

“Vân Thanh, ta sẽ không bạc đãi người, người là Vương phi nương nương của ta, vĩnh viễn đều như vậy, chỉ cần người còn muốn vị trí này. Hảo hảo tĩnh dưỡng, không cần suy nghĩ những chuyện không vui, ta mỗi ngày sẽ trở về thăm người cùng mẫu thân”

Nhìn thấy Nhạc Thiên Vũ quay người rời đi, Liêu Vân Thanh ngăn hấn lại, bám lấy cánh tay hấn, ngừng đầu tha thiết nói : “Thiên Vũ, người đừng đi, là ta sai. Người cứ để Tiêu Lăng trở về, y nên giữ phận nô tài, chuyện giữa các người, ta sẽ mất nhắm mắt mở, cầu người đừng thành thân với y, đừng đối xử với ta và hài tử như vậy, còn mẫu thân nữa mà . . .”

“Vân Thanh”, Nhạc Thiên Vũ hôn lên trán của nàng, ôn nhu đáp :”Thực xin lỗi, người đã nói, người là Đông Tuấn quận chúa, còn Tiêu Lăng chỉ là một kẻ nô tài, nếu ta để y trở về, các người sớm muộn gì cũng sẽ giết hại y, ta không thể mạo hiểm như vậy. Tiêu Lăng ngụ ở Noãn Các, ta sẽ quản, vô luận ta cho y thân phận gì, y tuyệt đối sẽ không dám bất kính cùng người và mẫu thân, chỉ là về phần người cùng nương, ta không thể yên tâm. . .Thật xin lỗi”.

Nhạc Thiên Vũ nhẹ nhàng rút tay, xoay người rời đi, bàn tay Liêu Vân Thanh còn trơ lại giữa khoảng không, nàng sững sờ ở nơi đó, thật lâu chưa dời bước.

23. Chương 23

Tiêu Lăng sáng sớm tỉnh lại, Nhạc Thiên Vũ đã đi tới quán doanh. Y đi qua ngủ muộn, nhưng không muốn nằm ỳ trên giường, đuổi chân xuống đất, đi quanh quán hai vòng trong Noãn Các, rồi trở lại bãi đất trống ngoài phòng ngủ luyện thương, y luyện đến khi toàn thân mồ hôi liên tục rửa sạch sẽ, ăn cơm, cuối cùng quay về giường chợp mắt. Trong không gian mù mờ, có người nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, Tiêu Lăng thập phần cảnh giác, đoán rằng người tới tuyệt đối không phải Nhạc Thiên Vũ, liền ngồi dậy hỏi :” Ai đó ?” Y chỉ thấy một nữ nhân lẳng lặng đứng thẳng sau bình phong, tấm màn ngăn trở nên không rõ mặt.

“Là ta.” Nữ nhân tới khẽ giọng trả lời.

“Phu nhân”, Tiêu Lăng nghe thấy thanh âm của Liêu Văn Thanh, vội vàng rời khỏi giường, nhìn y phục trên mình có thể coi như chỉnh tề, quy củ, y đứng bên giường, cúi đầu nói : “Tiêu Lăng bái kiến phu nhân.”

” Lăng nhi, vết thương của ngươi đã khá hơn chưa?”

“Tạ ơn phu nhân quan tâm, thân mình Tiêu Lăng đã sớm bình phục.”

” Đúng a”, Liêu Văn Thanh u ám nói :” Có ca ca ngươi chăm sóc tỉ mỉ như vậy, ta hỏi như vậy thật sự là nhiều chuyện.”

“Phu nhân, ta. . .”, Tiêu Lăng nghẹn lời, không biết nên nói cái gì.

” Tiêu Lăng, ngươi hận ta sao?”

” Tiêu Lăng không dám”. Y vẫn như cũ cúi đầu, có chút trốn tránh ánh mắt của nàng.

“Nhưng ta hận ngươi “Liêu Văn Thanh vẫn nhẹ lời,” ta hận sao ngươi không lập tức chết đi, ta sẽ ít phải chịu thêm khổ sở.”

“Phu nhân”, Tiêu Lăng ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lại cúi đầu, nói khẽ : “Thật xin lỗi.”

Liêu Văn Thanh cười : ” Mấy ngày nay ta nghe được quá nhiều câu ‘Thật xin lỗi’, ngươi và ca ca ngươi đều chỉ có thể nói ‘Thật xin lỗi’ với ta thôi sao ?”

” Lăng nhi. . .thật xin lỗi.”Tiêu Lăng quỳ xuống, trong lòng áy náy vô hạn.

” Ta có thể ngồi chứ?” Liêu Văn Thanh hỏi.

Tiêu Lăng lúc này mới ý thức được nàng còn đang đứng, liền đem ghế tới, “Phu nhân mời ngồi.”

“Cám ơn”, Liêu Văn Thanh ngồi xuống, mở lời: “Lăng nhi, ngày hôm qua ca ca ngươi nói cho ta nghe một sự kiện, ta tự thân tới chúc mừng ngươi.”

Chuyện gì vậy ? Tiêu Lăng trong lòng thắc mắc, nhưng chưa lên tiếng, vẫn quỳ gối, ngược mắt nhìn nàng.

“Ca ca ngươi, hần. . .”, Liêu Văn Thanh nhìn mặt Tiêu Lăng : “Hần – muốn – lấy – ngươi – làm – thiếp.”

“Phu nhân nói sao ? Lấy ta làm thiếp ?” , Tiêu Lăng kinh hãi, ” Chuyện này. . .là. . .”

“Sao thế ? Ngươi còn chưa biết ư ?” , Liêu Văn Thanh quan sát kĩ thần sắc Tiêu Lăng, cười tiếp lời : “Nói như vậy, ngươi thật sự không biết, ca ca ngươi còn chưa đem tin tốt lành đó nói cho ngươi à ?”

“Ta. . .Ta. . .” , Tiêu Lăng cứng họng .

“Ngươi không cần sốt ruột, ca ca ngươi muốn để ngươi kinh hỉ đó mà.”

Tiêu Lăng ‘xoạt’ đứng lên, đi tới cửa. . . lại quay về :

“Phu nhân, ta hiện tại không thể đi tìm ca ca, chỉ cần rời chân khỏi cửa, hần sẽ lại đánh ta. Người tìm Tiêu Lăng có chuyện gì cứ việc nói thẳng !”

“Lăng nhi”, Liêu Văn Thanh đứng lên, cúi đầu trước mặt Tiêu Lăng, “Thật xin lỗi ngươi, bởi ta hại chết Thu Bình, bức ngươi phải bỏ đi.”

” Phu nhân không thể làm vậy”, Tiêu Lăng cúi người đỡ nàng, “Lẽ này Tiêu Lăng nhận không nổi”

“Lăng nhi”, Liêu Văn Thanh rưng rưng đứng dậy, nói : ” Ta cũng không thể thỉnh cầu người đừng trở thành nam thiếp của hần sao ?”

” Ta . . . ta chưa nói sẽ thuận theo như vậy, ta có thể vẫn làm nô tài “, Tiêu Lăng bối rối la lên, ” phu nhân, mong người tin Tiêu Lăng, ta tuyệt chưa từng có ý này.”

“Vậy mong người có thể đáp ứng ta, sẽ không thuận theo hần. Ta biết hần quan tâm tới cảm thụ của người, việc người cùng hần trên giường với chuyện trở thành nam thiếp của hần vốn không giống nhau, nếu người thật sự mang danh phận này, cả đời người sẽ không thể làm một nam nhân bình thường nữa, trừ phi người ẩn cư núi rừng, che dấu quá khứ ! Tiêu Lăng, đừng làm vậy, vì người, cũng vì ta cùng hài tử, còn có mẫu thân Thiên Vũ, người nên ngẫm lại !”

” Phu nhân đừng nói nữa, Tiêu Lăng hiểu được. . .chỉ là. . .”

” Chỉ là cái gì ? . . .”

” Ta sợ không lay chuyển được ca ca, ta. . .thật sự rất. . .sợ hần.” Tiêu Lăng sao lại không rõ ý nghĩa hai chữ nam thiếp, nhưng ép y khuyên Nhạc Thiên Vũ thay đổi chủ ý thật quá khó, y không dám chắc.

” Lăng nhi”, Liêu Văn Thanh chợt đổi đề tài, ” Người biết không, có đôi khi, ca ca người chẳng khác gì hài tử, chuyện người khác không thích hần làm, hần càng muốn làm, ví dụ như chuyện hần đòi ở bên người, ta cùng mẫu thân đều không đồng ý, hần liền đối nghịch với chúng ta, nói là muốn hai người các người thoải mái, danh chính ngôn thuận bên nhau, người đối với hần chẳng còn gì mới lạ , có lẽ. . .nói không chừng. . . hần chỉ nảy sinh lạc thú khi yêu đương vụng trộm thôi . . . nhưng vì điều đó người lại phải trả giá rất nhiều, sẽ không còn tôn nghiêm của nam nhân trên đời này nữa. . . Hảo hảo ngẫm lại, như vậy có đáng giá hay không. . .”

Nhìn bóng dáng Liêu Văn Thanh rời đi, thân thể của nàng khi mang thai, thoáng có chút mập ra, tâm Tiêu Lăng vô cùng bất ổn , không biết tư vị này là gì. Y ngồi ở “Noãn Trần Cư “, ngây ngốc nhìn mặt đất, tâm trí một mảng trống rỗng. Khi hạ nhân bưng rượu và thức ăn đến, Tiêu Lăng lúc này mới lấy lại ý thức. Sắc trời đã muộn, y đi đến cạnh bàn ăn, ngồi xuống, rót rượu, uống một ngụm, lại uống thêm một ngụm, trong lòng vô vàn chua xót.

“Bái kiến Vương gia”,

“Miễn lễ , đều lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Nghe tiếng Nhạc Thiên Vũ trở về, Tiêu Lăng đứng dậy, quỳ gối bên cạnh bàn, cúi mặt. Nhạc Thiên Vũ đẩy cửa ra, thấy tình hình trước mắt tuyệt không kinh ngạc, ngồi xuống, cũng chẳng nhìn y, chỉ một mình uống rượu.

Hai người một câu cũng không nói, trong phòng chỉ có thanh âm Nhạc Thiên Vũ dùng bữa, uống rượu, sau một hồi trầm mặc, hạ đĩa xuống bàn, Nhạc Thiên Vũ xoay người, nhìn Tiêu Lăng :

“Lăng nhi, người đứng lên, ăn cơm đi, dù không muốn cũng phải ăn .”

Hần đã sớm nghe Thành Phi báo lại chuyện Liêu Văn Thanh đến đây, nàng sẽ nói gì, hần không cần đoán cũng rõ. Nhìn thái độ Tiêu Lăng trước mặt, trong lòng hần vừa đau xót lại vừa bối rối, khi hần tìm được Tiêu Lăng mang về đây, liền nảy ra chủ ý này, nhưng chưa từng mở lời, bởi bản thân e sợ Tiêu Lăng sẽ nói một chữ ‘ không’, nhưng bộ dáng của y hiện giờ so với lời khước từ kia cũng đâu có gì khác biệt.

“Ca ca. . .ta. . .”Tiêu Lăng vẫn quỳ , không dám đứng dậy.

“Đứng lên, ăn cơm, ta không muốn người chết đói”, Nhạc Thiên Vũ kéo y dậy, ấn y ngồi xuống bên cạnh, Tiêu Lăng cẩn trọng gắp từng miếng, nhìn Nhạc Thiên Vũ uống rượu hết ly này đến ly khác.

“Ca ca, dừng lại đi, uống tiếp sẽ say”, Tiêu Lăng đưa tay giữ lấy bầu rượu.

“Cút”, Nhạc Thiên Vũ nhấc chân đá vào ghế Tiêu Lăng, hần dùng lực không lớn nên chỉ khiến Tiêu Lăng lắc đầu đôi chút.

“Tiểu hồn dẫn, ta biết ngươi không muốn, nhưng nếu ngươi dám trái ý, có tin ta đánh chết ngươi hay không ?” Hắc cười khổ nhấc tay đoạt lại bầu rượu, bóp chặt, bầu rượu ở trong tay hắc vỡ nát, máu, từ đó men theo cánh tay chảy xuống.

“Ca ca, ngươi bị thương rồi. . .”, Tiêu Lăng kéo tay hắc qua, cẩn thận lau sạch miệng vết thương, dùng khăn quấn lên tay Nhạc Thiên Vũ, rồi quỳ trên mặt đất, đầu cúi thấp dưới gối hắc : “Ca ca, ngươi đừng tổn hại chính mình. Kỳ thật, ngươi cần bản không cần hỏi ta có nguyện ý hay không, ngươi muốn thế nào, cứ nói với Lăng nhi, bất kể chuyện gì ta đều nghe lời ngươi.”

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ kéo Tiêu Lăng dậy ngồi đối diện với mình : “Nếu ngươi không muốn, ca ca sẽ không ép buộc nữa.”

“Vậy ca ca còn muốn lấy Lăng nhi không?”

“Ta từ bỏ”, Nhạc Thiên Vũ cười.

“Ta được lựa chọn sao?” Tiêu Lăng làm bộ thờ dài, “Ngươi nha, nếu không biết phân biệt phải trái coi ta như nữ nhân, ép làm thê thiếp, ta tuyệt chẳng cam lòng, nhưng ngươi lại cho ta lựa chọn, ta rất cảm động, chỉ cần đừng đem chuyện của ta ra ngoài dọa người khác, ta một đời nguyện chôn thân chốn này .”

“Được, được. . .”, Nhạc Thiên Vũ cười ha hả, vỗ đùi mình, khiêu khích nói : “Lại đây, ngồi xuống nào.”

“Đi chết đi, ta không phải nữ nhân, ai mà thích ngồi đó chứ, ta không thèm ngồi “, Tiêu Lăng đỏ hồng từ mặt xuống cổ, đứng lên đi ra ngoài.

“Ngươi đi đâu?”

“Đi hóng gió, bằng không ta ngọt ngọt chết mất.”

Tiêu Lăng đứng trong viện, lắng nghe thanh âm rì rào của lá cây, ngọn gió thổi bên người y, lúc lâu sau vẫn không thể giảm bớt dòng nhiệt lưu trong người.

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ từ phía sau ôm lấy Tiêu Lăng, cười nói : “Ngươi đã cao thêm .”

“Ngươi. . .”, Tiêu Lăng giãy khỏi lồng ngực hắc, đột nhiên xoay người, giơ quyền lên, đỏ mặt nói : “Ta. . .Ta thật muốn đánh chết ngươi. . .”

“Ngươi dám sao?” Nhạc Thiên Vũ cười hỏi.

“Ta. . .Ta không dám. . .” Tiêu Lăng vừa tức vừa xấu hổ, đẩy hắc ra, định trở vào phòng.

“Quay lại đây”, Nhạc Thiên Vũ kéo Tiêu Lăng ép xuống ghế dài bên hành lang, “cởi hết đồ, ngươi dám có ý đồ đánh lại ta, xem ta phạt ngươi như thế nào.”

“Không, ta không. . .” Tiêu Lăng giãy dựa đứng lên, lại bị Nhạc Thiên Vũ lần lượt ấn xuống, Tiêu Lăng hai tay phát một chút lực, đẩy được Nhạc Thiên Vũ, đứng dậy chạy nhanh về phòng.

“Tiểu hồn dẫn, ngươi dám chạy, chán sống rồi sao ?” Nhạc Thiên Vũ cười đuổi theo y, lời y lại, ôm chặt không cho đi.

“Vào phòng không được sao, ta sợ lạnh a.”

Trong bóng đêm thuần mỹ, Tiêu Lăng mặc trên người một bộ y phục màu đỏ thắm, y xưa nay chưa từng mặc màu đỏ, sắc màu ấy như hòa cùng sắc nền, hai người vai sóng vai bên nhau ngồi dưới bậc thang ngoài thềm ‘Noãn Trần Cư’, mỗi người cầm một ly rượu.

“Lăng nhi, nếu ngày đó ca ca không tìm được ngươi, ngươi sẽ làm gì?”

“Phiêu du tứ hải”

” Hiện tại ngươi không được đi đâu nữa. . .” Nhạc Thiên Vũ hỏi, “ngươi có hối hận không?”

“Không , nhưng còn thấy có chút không quen thôi”

“Không quen điều gì, là chuyện thành thân với ta sao? Đâu có gì thay đổi so với bình thường.”

“Người đang nghĩ gì vậy?”, Tiêu Lăng uống rượu, hỏi hần.

“Người mặc y phục màu đỏ thật đẹp”, Nhạc Thiên Vũ đổ một chút rượu trên cần cổ trắng mịn như ngọc của Tiêu Lăng, dùng môi liếm rượu ấy, rồi thấp giọng đáp.

Tiêu Lăng cười đẩy hần ra, mặt đỏ bừng : “Ta cầu người, tha ta đi, đừng giết ta như vậy .”

“Chỉ có hai người chúng ta, người sợ cái gì, sao lại là giết ta, nói đi, giải thích một câu cho ca ca nghe .”

“Không nói. . .”Tiêu Lăng lắc đầu.

“Nói đi, nói a”, Nhạc Thiên Vũ ôm y, thấp giọng cười khê, “Lăng nhi, ca ca yêu người. . .yêu người. . .yêu người. . .yêu người”

Nghe được tiếng ‘yêu’ cất lên, Tiêu Lăng vui sướng như bay trên mây, y ôm chặt Nhạc Thiên Vũ, thở dồn dập, ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng đáp : ” Bây giờ ta chỉ nói một câu thôi, về sau không bao giờ . . . lặp lại . .Thiếp(1). . .Tiêu Lăng cũng yêu Thiên Vũ ca ca. . .”

Chú thích :

(1) : Lăng nhi dùng cách xưng hô của ‘vợ bé’ ^^

24. Chương 24

Liêu Văn Thanh ngồi bên cạnh bàn, tựa cằm, ngẩn ngơ nhìn mặt đất. Nhạc Thiên Vũ đã thành thân cùng Tiêu Lăng, đây là sỉ nhục lớn nhất đối với nàng, hài tử trong bụng đã biết động , nhưng kẻ làm phụ thân kia lại chẳng màng, mãi mê quần quýt cùng nam nhân khác.

“Tiêu Lăng, Tiêu Lăng . . . người vì cái gì phải làm vậy, người có thể từ chối , người có thể cơ mà “, Liêu Văn Thanh thì thảo, oán hận trong lòng ngày càng tràn ngập.

Khánh Trân đi đến, thưa :

“Phu nhân, người mà phu nhân muốn tìm.”

Liêu Văn Thanh xua tay bảo nàng tạm dừng lời, đợi đến khi trong phòng chỉ còn hai người, mới để nàng tiếp tục nói.

“Phu nhân”, Khánh Trân nói, ” Nam nhân ngày ấy chúng ta nhìn thấy ở Thanh Vận tự tên gọi Mạc Đồng, là nhạc công Phiêu Nam Các, dạy đàn cho tiểu quan .”

“Thật vậy ư?”, Liêu Văn Thanh ngập ngừng, “vậy người hãy an bài, ta muốn gặp hần.”

“Gặp hần? Người dự định làm gì?”Khánh Trân vô cùng khó hiểu, mặt cũng có chút đỏ ửng.

“Nha đầu chết tiệt kia”, Liêu Văn Thanh cười mắng, “Người nghĩ đi đâu vậy, ta muốn gặp hần là có lí do riêng.”

“Vậy. . . gặp ở nơi nào?”

“Thanh Vận tự”, Liêu Văn Thanh cười nói, “Không nơi nào thích hợp hơn ở đó.”

“Vâng, nô tỳ sẽ đi an bài.”

Thời tiết tươi sáng, ngàn dặm mây trắng lững lờ trôi, Mạc Đồng được hòa thượng Thanh Vận tự mời tới, rồi đưa vào gian phòng ngày ấy y cùng Nhạc Thiên Vũ gặp mặt. Chuyện Nhạc Thiên Vũ vì tìm kiếm Tiêu Lăng mà gây lên sóng gió khắp thành Tây quận từng có một thời gian bị mọi người lén lút nghị luận là

hành vi khác thường, dù quan binh một mực giải thích hấn làm vậy để triệu hồi Tiêu tướng quân đã lập nhiều công trạng, nhưng Mạc Đồng đôi khi cảm thấy chuyện không phải vậy, trong lòng có vài phần mất mát, thời gian qua đi, y cũng dần nguôi ngoai.

Mạc Đồng đẩy cửa, bắt gặp một thai phụ, khí chất tôn quý, dung mạo tuyệt đẹp, bình thản ngồi trong phòng, y sững sốt một chút, nhẹ mở lời :

“Thật xin lỗi, là ta đi nhầm phòng”

“Mạc Đồng !”

Nghe nữ nhân kia cất tiếng, y sững người, “Người biết ta sao?”

“Đương nhiên”, Liêu Văn Thanh cười, “mời người vào đây, ta ở chỗ này mục đích là chờ người.”

“Nhưng, ta. . . không quen phu nhân a” Mạc Đồng chần chờ không dám bước vào. Khánh Trân liền ra ngoài, giữ cửa.

“Mạc công tử, mời “, Liêu Văn Thanh đưa tay thỉnh Mạc Đồng ngồi xuống, cười nói : ” Mạc công tử không cần kinh ngạc, ta là Liêu Văn Thanh, phu nhân của Tây quận Vương gia Nhạc Thiên Vũ”

“Phu nhân. . . . !” Mạc Đồng cả kinh đứng lên.

“Ngồi xuống đi, không cần câu nệ lễ tiết.”

“Phu nhân, người . . . tìm Mạc Đồng đến có chuyện gì ?”

“Người quen Thiên Vũ đúng không?” Liêu Văn Thanh hỏi.

“Chỉ gặp qua hai lần, có thể gọi là quen chăng ?”

“Hắn thích người sao?”

Liêu Văn Thanh nói trắng ra, làm Mạc Đồng có chút bối rối, y đứng dậy, khom mình đáp :”Phu nhân, Mạc Đồng chỉ là một thảo dân, gánh không nổi hoài nghi của phu nhân, người có chuyện gì cần phân phó xin cứ nói, đừng ngại.”

Đáng khen cho một tuyệt sắc nam tử sinh trưởng giữa chốn phong trần, thật thông minh ! Liêu Văn Thanh trong lòng cười thầm, vẻ mặt vẫn bình thản, đáp : “Nếu Mạc công tử thẳng thắn như vậy, ta cũng không cần quanh co làm gì, chuyện giữa Nhạc Thiên Vũ cùng Tiêu Lăng đại tướng quân, người đã từng nghe nói?”

“Chưa từng ! “, Mạc Đồng lắc đầu.

“Vậy ta đây kể cho người”, Liêu Văn Thanh nói, “Thiên Vũ nạp Tiêu Lăng làm nam thiếp, hai người họ hiện đang kẻ vai áp má trong Noãn Các.”

Mạc Đồng trong lòng rối bời, nhưng vẫn lạnh nhạt nói: “Chuyện này có gì liên quan tới thảo dân?”

“Đối với người không liên quan, nhưng đối với ta thì có, ta không muốn tên nam thiếp đó cận kề bên phu quân mình, cho nên ta muốn tìm một người lôi kéo phu quân ta rời khỏi Noãn Các.”

“Người muốn tìm. . . là ta sao?” Mạc Đồng rốt cục hiểu được dụng ý của nàng, y lắc đầu đáp: “Thật xin lỗi, ta không làm được !”

“Vì sao?” Liêu Văn Thanh cười hỏi.

“Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, sự việc này, ta đã từng chứng kiến rất nhiều.”

“Ta sẽ không ép người làm không công, người có thể đưa ra hết thấy điều kiện, chỉ cần trong khả năng của mình, ta sẽ đáp ứng.”

“Dù vậy ta cũng không thể làm!” Mạc Đồng đứng lên, “Phu nhân, nếu không còn chuyện gì khác, tại hạ nên cáo từ .”

Nhìn y quả quyết xoay người rời đi, Liêu Văn Thanh sắc mặt sa sầm, quát :

“Mạc công tử, người đứng lại cho ta, người phải biết rằng, ta không phải đến cầu xin người làm chuyện đó mà đến là để lệnh cho người đi làm! Nếu người không đi, ta sẽ giết toàn bộ người của Phiêu Nam Các, một vài tiểu quan đồ đệ của mình, người có lẽ sẽ không quan tâm, nhưng chủ nhân Phiêu Nam Các là đại ca của người, người cũng không để ý sao? Không có sự che chở của hần, người có thể sống trong sạch cho đến bây giờ được ư? Đừng quên, ta là Đông Tuấn quận chúa, Tây quận Vương phi, việc nhỏ ấy, ta chỉ muốn là có thể . . . “

“Người.”, Mạc Đồng dừng bước, quay đầu lại , trên mặt kìm nén phần nộ.

“Người không nên hận ta, ta còn không biết chung quy ai mới là kẻ đáng hận”. Liêu Văn Thanh tiếp lời :

“Làm chuyện này người có ba ưu đãi

Thứ nhất, người có thể cùng Thiên Vũ bên nhau một thời gian, ta biết người thích hần, hần kỳ thật cũng thích người, xét về mặt tình cảm, người có thể thỏa nguyện đôi phần.

Thứ hai, người có thể nhận được số ngân lượng đáng kể, đủ cho người cả đời hưởng thụ.

Thứ ba, bằng hữu của người sẽ không bị dồn vào chỗ chết.”

” Thứ tư”, Mạc Đồng nói tiếp, “người có thể mượn tay ta trả thù Tiêu Lăng”.

Hần cười cười : “Phu nhân không sợ ta cũng ngụ luôn ở Noãn Các sao?”

“Sao phải sợ”, Liêu Văn Thanh cười nói: “Ta chỉ sợ người không vào nổi thôi, nếu như vậy, Tiêu Lăng kia sẽ không biết thể nếm mùi ân hận khi trái ý ta.”

Nàng đem một tập ngân phiếu đặt lên bàn : “Cầm đi, chỗ này đều là của người, sau khi thành sự, ta sẽ còn hậu tạ. . .”

Mạc Đồng nhìn tập ngân phiếu, nhận lấy, đại khái thoáng qua, ngân phiếu trong tay ước chừng phải trên vạn lượng hoàng kim, y đem ngân phiếu cất đi, cười nói :

“Được rồi, ta làm, nhưng sự có thành hay không ta cũng không dám đảm bảo.”

“Người nhất định thành công, luận tướng mạo người tuyệt không thua kém Tiêu Lăng, luận phong tình, hần chắc chắn không so được với người, chỉ cần người muốn làm, người nhất định có thể làm được, hưởng chi, các người cũng là lưỡng tình tương duyệt a.”

“Lưỡng tình tương duyệt. . .”, Mạc Đồng nở một nụ cười, hờn nhẹ, chấp tay nói “Cáo từ”, xoay người ra khỏi cửa.

Bước từng bước li khai Thanh Vận tự, Mạc Đồng nhìn về Noãn Các xa xa, ánh mặt trời chói lòa tầm mắt, trong lòng dâng lên nhiều tư vị hỗn độn.

25. Chương 25

Bên thân khẽ lay động, Tiêu Lăng ngái ngủ mở mắt, phát hiện Nhạc Thiên Vũ đang định rời giường, liền ôm lấy thắt lưng hần.

” Ca ca , ngủ tiếp đi mà, trời còn chưa sáng.”

“Không được đâu”, Nhạc Thiên Vũ gỡ tay y xuống, “Hôm nay quân doanh có nhiều chuyện, ta phải qua xử lý”, hần vuốt ve gương mặt Tiêu Lăng, cười “Hay người đi cùng ta .”

“Ta không đi, ta sợ bị người khác hỏi chuyện chúng ta.”

Nhạc Thiên Vũ một bên mặc quần áo một bên cười nói : “Là người tự mình không chịu đi, không phải là ta giam giữ người đấy nhé”

“Ta muốn một mình ra ngoài chơi”, Tiêu Lăng mở to mắt, ngồi dậy.

“Không được”, Nhạc Thiên Vũ đáp, “Ngoại trừ đi cùng ta, còn đâu cũng không được đi, cãi lời, ta liền đánh gãy chân ngươi.”

“Vậy mà ngươi còn nói không giam giữ ta !”

“Tiểu nô tài”, Nhạc Thiên Vũ hôn y một chút, thấp giọng cười nói, “Ngươi có muốn ta xích ngươi trên giường, cho ngươi ăn uống bài tiết luôn trong phòng hay không ?”

“Ta. . . ta không thềm đi nữa. . . Ta. . . ngủ”, Tiêu Lăng biết hẳn nói được thì làm được, không dám đùa dai, ngã đầu nằm xuống giường, dùng chăn che kín mặt.

Nhạc Thiên Vũ rời khỏi Noãn Các, cười ngựa đi tới quân doanh, thả hạ liên dăng cho hắn một phong mật hàm từ kinh thành truyền tới, nội dung là Bắc Chinh Vương Hàn Thế Xương đang tập kết quân đội, không biết có âm mưu gì, vô cùng lưu ý tới hành trình của đoàn xe vận chuyển trà Ô Hãn quốc.

“Ô Hãn quốc ?” Nhạc Thiên Vũ nghĩ thầm, “Không phải cống phẩm Ô Hãn quốc thực chất là mấy viên trân châu sao? Chẳng lẽ có gì quan hệ đến Hàn Thế Xương ? Nếu không nhờ Hàn Minh Châu, Lăng nhi thiếu chút nữa không còn mạng trở về, chính mình còn chưa tính toán với hắn chuyện đó, hắn lại được thể lấn tới. Vừa sát phạt xong bè lũ Diêu Thành Kỳ, Hàn Thế Xương không đâu lại xuất hiện, thật đáng ghét.” Nghĩ rồi đem mật hàm vò nát, ném vào chậu than.

“Buông , buông ra, ta không phải gian tế”, một trận ồn ào từ ngoài cửa truyền tới.

“Sao vậy, ầm ĩ cái gì?” Nhạc Thiên Vũ lớn tiếng quát.

“Vương gia”, quân binh đi vào tâu, “Bên cạnh quân doanh tóm được một kẻ lén lút đi tới đi lui, xem chừng không giống người đảng hoàng, hỏi y là từ đâu tới, y cũng không chịu nói rõ.”

“Đưa kẻ đó tiến vào”, Nhạc Thiên Vũ khoát tay, quân binh liền áp giải một nam tử khoảng đôi mươi vào.

Nhạc Thiên Vũ nhìn thoáng qua y, nở nụ cười, dáng vẻ y khỏe mạnh, gương mặt sáng sủa, làn da màu mạch, đôi mắt tinh anh, trong sáng.

“Buông ra, ta là người đường hoàng, các ngươi bắt ta làm gì.”

“Thành thật khai ra, đây là Tây quận Vương gia của chúng ta.”

“Vương gia thì sao, Vương gia cũng không được lạm sát kẻ vô tội a, ta không có làm chuyện gì xấu.” Nam tử này bị quân binh xiết chặt cánh tay vẫn cố giãy dụa .

Nhạc Thiên Vũ lại phát tay, lệnh quân binh lui xuống .

“Ngươi tên gì?” Nhạc Thiên Vũ hỏi.

“Lí Hạc Hiên.”

“Bao nhiêu tuổi ?”

“Mười chín.” Lí Hạc Hiên xoa nắn cổ tay đau nhức.

” Người vùng nào?”

” Nam Hoài.”

” Nam Hoài ?”, Nhạc Thiên Vũ lại hỏi, “Từ xa như vậy đến Tây quận làm gì?”

“Tìm người”, Lí Hạc Hiên đáp, “Di ngôn của mẫu thân trước khi qua đời nói ta đi tìm một người cậu, hắn tên gọi Triệu Cường Kiệt, tìm trong thành đã lâu cũng chưa thấy, có người nói hắn phục vụ trong quân doanh này, ta liền tìm đến đây, vừa tới cửa đã bị bắt, cầu, cào!” Lí Hạc Hiên vẻ mặt bất đắc dĩ kể.

“Triệu Cường Kiệt”, Nhạc Thiên Vũ gọi to, “Người đâu, nơi này có kẻ tên gọi Triệu Cường Kiệt không?”

” Thừa có”, quân binh ngoài cửa tiến vào lên tiếng, “Hồi bẩm Vương gia, nguyên lai Triệu lão đầu chăm nom ngựa hình như kêu là Triệu Cường Kiệt, đã chết năm ngoái.”

“Aii . . ., cậu ta cũng đã chết rồi sao?”, Lí Hạc Hiên thở dài.

“Người còn nơi khác để đi không?”

“Không có”, Lí Hạc Hiên bộ dáng trẻ con nhìn về Nhạc Thiên Vũ, “Vương gia, người nói ta biết làm sao bây giờ?”

“Ồ lại đây chăm nom ngựa.”

“Thật sao? “, Lí Hạc Hiên vô cùng cao hứng, “Vương gia sẽ thu nhận ta sao?”

Nhạc Thiên Vũ cười đáp: “Làm việc cho tốt, ta không dưỡng kẻ biếng nhác.”

“Được, được, tạ ơn Vương gia.” Lí Hạc Hiên liên tục nói lời cảm tạ, sau đó đi theo quân binh, trước khi rời khỏi cửa, y chợt quay đầu lại hưởng về Nhạc Thiên Vũ nở một nụ cười, trên khuôn mặt nhợt nhạt lộ ra hai má lúm đồng tiền xinh xinh.

“Tiểu tử này, bộ dạng đỉnh đặc, anh tuấn, người ta đều nói khí hậu Nam Hoài tốt đẹp, xem ra đúng là không tồi, một ngày nào đó ta sẽ mang Lăng nhi tới du ngoạn.” Nhạc Thiên Vũ cười cười, bước ra đại sảnh, giục ngựa ly khai quân doanh. Còn khá sớm, hắn một mình tản bộ trên đường, đi dạo chừng hai canh giờ, thấy sắc trời tối dần, định dắt ngựa trở về Noãn Các, chợt có tiếng đàn truyền tới, Nhạc Thiên Vũ theo đó mà đi. Ẩn ẩn trên mộc lầu, sau phiến cửa sổ, tuyệt mỹ nam tử hơi hơi cúi đầu, chuyên tâm đánh đàn.

“Là hần?”

Khúc nhạc kết thúc, Nhạc Thiên Vũ cao giọng cười hỏi: “Hắc hắc, Mạc Đồng, nguyên lai người cư ngụ ở đây sao?”

“Là người?”, Mạc Đồng đứng lên, cúi xuống nhìn hần, trong lòng kinh ngạc, là vui sướng, ngỡ ngàng, hay sợ hãi, nhất thời khó phân biệt, mặc dù y đã tính toán từ lâu nhưng không ngờ lại gặp Nhạc Thiên Vũ ở nơi này.

” Ta lên đó “, Nhạc Thiên Vũ cột ngựa rồi đi tới, Mạc Đồng mở hé cửa, hần lập tức tiến vào, nhìn y đứng bên giường bộ dáng thập phần cứng nhắc, bèn trêu đùa: “Aii Mạc Đồng, sao ta dùng chân chỗ nào cũng gặp người a, đúng là thuận tiện cho ta . . .”

“Vương gia, người dùng thế, cách vách có người.” Mạc Đồng đỏ mặt thấp giọng cầu hần.

Nhạc Thiên Vũ cười, đóng cửa lại, đi tới áp Mạc Đồng trên giường hôn môi một hồi, đưa tay thâm nhập khó hạ y dùng sức vỗ về chơi đùa, Mạc Đồng làm như lo lắng người bên ngoài nghe được, cắn môi không lên tiếng, vừa vặn cũng để che giấu thanh âm rên rỉ. . .

Nhạc Thiên Vũ vui đùa trong chốc lát, rồi đứng dậy giữ tay áo, chỉnh trang y phục.

“Hôm nay tiếc là không được, trời đã muộn, ta phải về.”

“Về đâu? Noãn Các?”, Mạc Đồng cũng chỉnh đốn lại hạ y, “Tiêu tướng quân đang đợi người?”

“Đúng”, Nhạc Thiên Vũ thẳng thắn đáp, “Lăng nhi đang đợi, ta không muốn y sốt ruột, một mình y nơi đó rất cô độc.”

“Vương gia thương y thật lòng, phải vậy không?” Mạc Đồng thản nhiên hỏi, dẫu không được một tia ghen tuông trong đáy mắt.

Nhạc Thiên Vũ làm bộ như không thấy, cũng chẳng đáp lại, nhìn người qua lại ngoài song cửa, cười nói: “Hôm nào ta sẽ sắp xếp nơi khác cho người cư ngụ, người ở đây chắc không thỏa mái.”

“Ta cảm thấy chỗ này rất tốt, nếu chuyển đi nơi khác Vương gia sẽ càng không biết kiêng dè. . .”

“Ở chỗ này ta cũng sẽ không kiêng dè a”, Nhạc Thiên Vũ hôn nhẹ Mạc Đồng, “Ta phải đi rồi, hôm khác nhất định sẽ khiến người thống khoái.”

Mạc Đồng nhìn bóng dáng Nhạc Thiên Vũ rời đi, trong lòng đột nhiên dâng lên ý niệm: “Nguyên lai hẳn thực sự yêu thương nam nhân đó, biết làm sao mới có thể khiến hẳn yêu ta như yêu Tiêu Lăng đây ? ” Ý nghĩ trong đầu ấy làm Mạc Đồng có chút sợ hãi cùng kích động.

Nhạc Thiên Vũ về đến trước cổng Noãn Các, thấy Tiêu Lăng đang đi tới đi lui.

“Ca ca, người đã về “, Tiêu Lăng nhìn hẳn xuống ngựa, cao hứng chạy tới.

“Người sao lại đứng đây?” Nhạc Thiên Vũ sầm mặt xuống, “Ta cho người ra ngoài ư?”

“Không . . . ta ”, Tiêu Lăng thoáng giận dỗi , ” ta vì phiền muộn , đành ở cổng chờ ca ca, thuận tiện mới bước ra . . . ”

“Nếu thấy phiền muộn thì nhanh cút đi cho ta”, Nhạc Thiên Vũ đứng bên cổng, “Về sau đừng bước vào nữa.”

Tiêu Lăng cúi đầu, theo sau hẳn, “Ca ca, hôm nay nhiều việc bề bộn không ? Lăng nhi có giúp gì được chăng ?”

Nhạc Thiên Vũ không đoái hoài đến y, vào đến Noãn Trần Cư liền quát:

” Quỳ xuống.”

“Ca ca.” , Tiêu Lăng ngẩn người, quỳ gối trên mặt đất.

Nhạc Thiên Vũ nắm roi, Tiêu Lăng kéo thấp quần xuống đất, Nhạc Thiên Vũ đá vào người y, Tiêu Lăng hạ thấp thân trên, thấy Nhạc Thiên Vũ phất roi, toàn thân Tiêu Lăng co ro lại, “Ca ca. . . đừng đánh đau. . . không phải ta . . . muốn bỏ đi đâu.”

Nhạc Thiên Vũ ném roi, ôm lấy Tiêu Lăng trên mặt đất, cười nhẹ: ” Lăng nhi thật ngoan, ca ca đùa người thôi, ca ca không phải nói không đánh người nữa sao?” Hẳn đặt Tiêu Lăng lên giường, thoát hết quần áo y, thở gấp, hôn qua loa trên thân y, Tiêu Lăng liền rên rỉ, nhưng tâm tưởng bất chợt dâng lên một cổ bi ai, nhủ thầm : “Ca ca, trong lòng người, Lăng nhi đến tột cùng là gì?”

26. Chương 26

Liên tiếp vài ngày, Nhạc Thiên Vũ đều như ‘vô tình’ dạo qua dưới cửa sổ nơi Mạc Đồng ngụ, nhưng đều không thấy cửa sổ mở, cũng không nghe thấy y đàn. Ngày hôm đó, hẳn nhàn rỗi vô sự, liền đi tới mộc lâu, cửa đóng, thùng thùng gõ cửa cũng không có người đáp. Thấy đại nương hàng xóm đi ra mức nước, Nhạc Thiên Vũ liền hỏi:

“Đại thẩm, người trong phòng này đi đâu ?”

Đại nương kia liếc xéo hẳn : “Y là người Phiêu Nam Các, người tới đó mà tìm, y nếu ở đây, chúng ta còn có thể yên tĩnh như thế này sao ?”

“Vậy ư?” Nhạc Thiên Vũ cười hỏi, “Có rất nhiều người đến tìm y sao?”

“Từng có nhưng gần đây thì rất ít, bình thường sau khi có người đến tìm , y hay trốn khỏi nhà.”

“Đi đâu?”

“Người không biết sao? Một nam nhân trưởng thành như vậy mà phải hỏi ư ?” Đại nương trừng mắt với hẳn, rồi đi.

Nam tử trẻ tuổi phòng bên đi tới, nịnh nọt cười nói, “Ngài là Vương gia?”

“Đúng, ta là Nhạc Thiên Vũ .”

“Lão nương kia không biết ngài mới nói xằng bậy, ngài đừng để trong lòng, Mạc Đồng đâu có nơi nào để đi, có trốn cũng chỉ trốn tới Phiêu Nam Các mà thôi, ở đây y có người quen thân thể không tồi.”

“Cảm tạ”, Nhạc Thiên Vũ nhắc tay cho hắn một thỏi bạc, lại tới Phiêu Nam Các.

Ban ngày Phiêu Nam Các không náo nhiệt như buổi tối, đại môn hiu quạnh. Nhạc Thiên Vũ bước qua cửa, nghe thấy bên trong có tiếng quát mắng ồn ào, còn có thanh âm tựa như tiếng khóc, hắn đá văng cánh cửa, mở miệng mắng người :

“Con bà nó , kẻ nào . . .”.

Người nọ vừa thấy Nhạc Thiên Vũ, liền cúi đầu khom lưng đứng dậy : “Vương gia, hôm nay còn sớm , ngài như thế nào có thời gian rảnh đến đây ?”

“Trời sáng thì ta không thể đến sao, đâu phải ai cũng như cú đêm”, Nhạc Thiên Vũ nói thêm : ” Chuyện gì vậy ? Hay ta đến ban ngày liền cản trở người làm ăn ?”

“Không, không phải ý này, chỉ là bốn quán có một tiểu quan đêm qua hầu hạ khách nhân không tốt, nên phải phạt.”

“Thật không? Ta xem xem”, Nhạc Thiên Vũ cười đi vào hậu viện, thấy một loạt tiểu quan đứng xúm quanh một thiếu niên nam tử da trắng như tuyết, lỗ thể quỳ rạp ở giữa. Mông y nâng cao, hai chân buộc phải tách ra, mật động cùng đùi đều là vết máu, một gã dùng roi mây nhúng nước quất vào mông y, mỗi roi giáng xuống đều khiến y phải thay đổi góc độ quỳ, để cho tất cả tiểu quan có thể chứng kiến rãnh mạch y chịu trừng phạt như thế nào. Gương mặt thiếu niên vì tội cùng đau đớn cùng xấu hổ mà đỏ thẫm như màu sắc trên miệng vết thương, nhưng diện mục y thực thanh tú hiếm thấy. Nhạc Thiên Vũ vui vẻ thưởng thức một hồi, chợt cảm thấy thiếu niên kia nhìn rất quen mắt, y bị đánh không còn mặt mũi nào như vậy cũng thật đáng thương, liền đi tới lên tiếng :

“Thôi bỏ qua đi, đừng đánh nữa , cũng đâu phải là tội nghiêm trọng.”

“Bái kiến Vương gia “, gã tay sai nhìn thấy hắn, cúi đầu hành lễ, đáp: ” Vân Tùng này rất không hiểu tốt xấu, đêm qua Trần đại quan nhân coi trọng y, y cư nhiên dám phản kháng, bọn ta đành phải đem y cột vào giường thị hầu Trần đại quan nhân. Trần đại quan nhân còn chưa tận hứng nên lệnh cho ta tối hôm nay đưa y đến quý phủ, y lại sống chết không chịu đi, còn muốn chạy trốn”. Gã nổi giận dùng đũa đập Vân Tùng một cước : “Đồ dê tiện, đánh chết cho y bỏ cái suy nghĩ này đi, đã vào Phiêu Nam Các thì đừng nghĩ rời được khỏi đây.”

“Ta không phải đồ dê tiện”, Vân Tùng ngẩng đầu nhìn gã.

“Người không phải đồ dê tiện”, gã tay sai nhe răng cười, “Ta nhìn xem ngươi có phải hay không. . . Đem nhuyển hương ngưng ngọc lộ đến đây cho ta”.

Hạ nhân liền mang đến một bình sứ nhỏ, gã mở miệng bình, hương khí phiêu thần kỳ dị từ đó tỏa ra. Gã sai người đề tứ chi Vân Tùng, ép y uống vào, Vân Tùng liều mạng giãy dụa cũng tránh không thoát, kịch liệt lắc đầu không uống, nhưng sao có thể kháng cự lại nhiều người như vậy.

“Dừng tay”, Nhạc Thiên Vũ biết sự lợi hại xuân dược này, đoạt lấy cái bình, ném sang một bên, đẩy nhóm tay sai dạt ra, cởi áo choàng khoác lên người Vân Tùng, ôm lấy y, quay đầu lại nói, “Nhấn với Trần Nhất Chương, đây là người của ta, để hắn bỏ ý định chiếm đoạt, về sau cũng không được thế.”

“Vâng, y đã là người Vương gia nhìn trúng . . .”

Nhạc Thiên Vũ ôm Vân Tùng vào phòng của y, đó là một gian phòng thực đơn sơ, không khác hơn phòng chứa củi ở Vương phủ là mấy. Nhạc Thiên Vũ đặt Vân Tùng trên giường, xuất ra kim sáng được (thuốc trị thương) tùy thân mang theo, thoa lên thân y. Thiếu niên thân thể gầy gò, trắng nõn, toát lên một loại sức quyến rũ nhu nhược làm người khác trong lòng nảy sinh thương tiếc.

“Người gọi Vân Tùng sao ? Ta nhớ ra rồi “, Nhạc Thiên Vũ nói, “Lần trước ta cùng Đông Tuấn Vương gia đến, là người hầu hạ hần.”

“Đúng, ta cũng nhớ rõ người, người là Tây quận Vương gia Nhạc Thiên Vũ , người khi đó không muốn ta, liền nhường ta cho cái tên cầm thú kia.”

“Đến lượt ta đối với người cũng vậy thôi “, Nhạc Thiên Vũ cười nói: “Người dám gọi thẳng tên ta như vậy, thật lớn gan.”

Vân Tùng ảm đạm cười, “Một gã tiểu quan, nói làm gì chuyện lớn gan hay không , trên người bất quá cũng chỉ còn lại một cái mệnh.”

“Người không giống như người của Tây quận , da dẻ rất mềm mịn .”

“Ta cũng không biết ta là người nơi đâu, vượt qua vạn dặm hồ đồ sa chân chốn này.”

“Người nghỉ ngơi đi”, Nhạc Thiên Vũ vỗ về y, “Ta cũng không phải tới tìm người”

“Từ từ”, Vân Tùng bắt được tay hần, “Vương gia, ta van cầu người, mang ta ra ngoài được chăng, ta có thể làm trâu làm ngựa, cũng không muốn mang thân làm cái nghề này.”

“Ta sao?” Nhạc Thiên Vũ cúi đầu, nhìn thấy y hai mắt đầm lệ, ngẫm nghĩ rồi đáp: “Cũng được, ta sẽ mang người rời đi, người muốn làm bạn cùng Lăng nhi không?”

“Lăng nhi, người muốn nói Tiêu Lăng?”

“Người biết y sao?”

“Không. . . Không. . .”, Vân Tùng vội nói, “Chỉ là ngày đó nghe tin người chiến thắng trở về cùng Tây quận đại tướng Tiêu Lăng, sao không biết qua cho được.”

“Làm thư đồng của ta, người cùng Lăng nhi tuổi tác không sai biệt lắm, bình thường trò chuyện cùng y cũng tốt, đi nào . . .” Nhạc Thiên Vũ sốt sắng, “Chờ chút, ta đi nói cùng tú bà để người rời khỏi đây tới Noãn Các.”

“Noãn Các? Vương gia không phải ở tại Tây quận vương phủ sao?”

“Ta đã sớm không ở vương phủ, chỉ thỉnh thoảng về đó thôi”, Nhạc Thiên Vũ cười, “Vừa thấy đã biết người chẳng có ‘ tư cách’ làm tiểu quan a, chuyện ta cùng Lăng nhi, ước chừng toàn bộ Tây quận mọi người đều biết, chỉ là không kẻ nào dám đề cập, người lại hỏi vậy, là thật sự không biết sao ?”

“Người cùng Tiêu Lăng?”

“Ta thích nam nhân”, Nhạc Thiên Vũ cười đáp, “Nói cách khác, ta thích Tiêu Lăng.”

Vân Tùng hừ một tiếng, “Y chẳng khác ta, cũng là tiểu quan, còn người nữa, cũng chỉ là tiểu quan mà thôi.”

“Tiểu tử người cay nghiệt như vậy, ta có lẽ không nên thu nhận người.”

“Đừng, đừng”, Vân Tùng nói, “Ta chịu nhiều khuất nhục liền thành thói quen , người ở đây đều như vậy, ta xem như đỡ nhất, sau này ta sẽ chú ý, không ăn nói kiểu đó nữa .”

“Người nằm nghỉ đi, gấp lại sau.”

Nhìn Nhạc Thiên Vũ đi ra ngoài, khép cửa lại, Vân Tùng cười ai oán: “Nhạc Thiên Vũ, Tiêu Lăng, ta rốt cục cũng có cơ hội gặp các người ! Phụ thân, Vân Tế giờ đã có thể báo thù cho người, người trên trời có linh thiêng hãy phù hộ ta, giúp ta tự tay tiêu diệt kẻ thù Diêu gia.”

27. Chương 27

Nhạc Thiên Vũ tìm được các chủ là Khâu Trung Thiện, đem ngân phiếu đưa cho hắn :

” Ta muốn mang Vân Tùng rời khỏi đây, người xem bạc có đủ hay không ?”

Khâu Trung Thiện nào dám không chấp thuận, thu bạc, đem khế ước bán mình của Vân Tùng đưa cho Nhạc Thiên Vũ. Nhạc Thiên Vũ thu xếp ổn thỏa, lại nói cùng Khâu Trung Thiện :

“Ta tới nơi này không phải vì Vân Tùng, bởi thấy y đáng thương mới chuộc y về bầu bạn cùng Lăng nhi. Ta ban ngày đến đây là để tìm Mạc Đồng , hắn hiện đang ở đâu?”

“Vương gia, Mạc Đồng là huynh đệ của ta, vốn là người trong sạch, Vương gia có thể hay không giơ cao đánh khẽ. . .”

“Dừng ! Chớ nhiều chuyện “, Nhạc Thiên Vũ cười ngắt lời hắn,”Ta vốn không định gây phiền toái cho người, người cũng đừng không biết tốt xấu. Nhạc Thiên Vũ ta ở Tây quận không thích làm mưa làm gió, nhưng chuyện Mạc Đồng, người tốt nhất đừng can thiệp, bằng không, ta liền đập đổ Phiêu Nam Các, người cũng đừng nghĩ còn có thể kiếm nơi khác tái gây dựng.”

“Vương gia. . .”, Khâu Trung Thiện còn muốn nói thêm, Nhạc Thiên Vũ bắt đầu nhíu mày .

“Đại ca, đừng nói nữa”, Mạc Đồng từ trong phòng đi tới,”Vương gia, ta đi với người.”

“Vậy được”, Nhạc Thiên Vũ kéo tay Mạc Đồng, nói cùng Khâu Trung Thiện :”Mau cho ta một gian phòng ngủ.”

“Các người. . . cứ tùy tiện mà chọn, ban ngày phòng ốc đều không có người.” Khâu Trung Thiện thập phần bất đắc dĩ.

Nhạc Thiên Vũ đưa Mạc Đồng tới một gian phòng thượng hạng, đóng cửa lại, đẩy y ngã trên giường. . . Mỗi gian phòng đều có cao bồi trơn, mặc dù mở đầu được Nhạc Thiên Vũ chuẩn bị chu đáo, Mạc Đồng vẫn không thể chịu nổi cảm giác đau đớn, khoái cảm tiêu hồn xen lẫn tra tấn dằn vặt, y quỳ gối trên giường, nắm tay dày xéo khăn trải giường thành một mớ hỗn loạn, môi cắn chặt đến bật máu, Mạc Đồng vốn chưa từng trải qua huấn luyện thành thực như tiểu quan, nhịn không được phải van cầu : “Ấn. . . Ách. . . cầu người. . . nhẹ chút. . . cầu người mà . . đau quá. . .”

Nhạc Thiên Vũ cười, thở dốc : “Lần đầu tiên. . . chung quy sẽ đau . . . chậm rãi về sau. . . thành thói quen. . .” Hắn nắm chặt hông Mạc Đồng, động tác vẫn không một chút chậm lại. Hạ thân cương cứng của Mạc Đồng bị hắn nắm trong tay tùy ý vuốt ve, Mạc Đồng chưa từng trải qua kích thích như vậy, rên rỉ bắn trong tay hắn, dục vọng của Nhạc Thiên Vũ cũng đồng thời đạt tới đỉnh.

“Thật thoải mái”, Nhạc Thiên Vũ thắt lại lưng quần, nhìn Mạc Đồng cuộn mình trên giường, mắt nhắm lè , hình ảnh dâm mỹ không khỏi khiến người khác động tâm : Đường cong nhu hòa, đôi chân thon dài, da thịt trắng nõn, cặp mông mịn màng. Nhạc Thiên Vũ ngồi trên giường ôm lấy y, đỡ y nằm xuống gối, cười nói : “Mạc Đồng, đừng khóc, ta không chịu nổi khi nhìn người khóc, người vừa khóc, lòng ta liền tan nát.”

Mạc Đồng xấu hổ, nhiệt hỏa dâng cao, vô cớ ôm lấy Nhạc Thiên Vũ : ,”Vương gia, ta còn có thể được gặp người nữa sao?”

” Nhanh như vậy đã nghiện rồi ư, vừa rồi còn kêu chịu không nổi !”, Nhạc Thiên Vũ hôn nhẹ lên khuôn mặt y, ” Ta mua cho người một tòa nhà, người hãy dọn đến đó.”

” Ta nào dám để Vương gia tiêu tốn như vậy”, Mạc Đồng ngừng một chút, làm như lấy thêm dũng khí, nói : ” Ngài. . . là Vương gia, ta chỉ là một nhạc công, đợi hôm nào Vương gia cùng Tiêu tướng quân tâm tình thoải mái, thì cứ truyền ta tới . . . Noãn Các. . . đánh đàn hầu các người là được.”

Nhạc Thiên Vũ cười, môi đưa sát bên tai Mạc Đồng : “Mạc Đồng, ta thực thích người, bởi vì người thật sự rất đẹp, người muốn cái gì, ta đều có thể thỏa mãn, nhưng nếu có chủ ý đối phó Lăng nhi, khiến y tổn thương, ta sẽ lấy mạng của người.”

“Người. . .”, Mạc Đồng ngẩng đầu, nhìn thấy thần tình Nhạc Thiên Vũ tựa tiểu phi tiểu, có chút hoảng sợ, vội vàng nói : “Ta hiểu.”

“Hiểu được là tốt rồi”, Nhạc Thiên Vũ hôn lên môi y, “Người là một báu vật, ta thực thích thương người, nhưng lần sau trước khi lên giường, đừng quên tẩy rửa chính mình, rồi thoa cao cho tốt, đến lúc đó, ta sẽ chẳng còn nhăn nheo như hôm nay đâu, mấy ngày nay người không cần ra ngoài, sẽ có người đưa người đến nơi ở mới.”

“Được. . .”

Mạc Đồng ngơ ngác nhìn Nhạc Thiên Vũ đẩy cửa rời đi, nhất thời thất thần, qua một hồi lâu, nghe thấy tiếng gọi của Khâu Trung Thiện, mới vội vã mặc quần áo.

Nhạc Thiên Vũ trở lại Noãn Các, thấy Tiêu Lăng liền hào hứng lên tiếng :

“Lăng nhi, ta đã tìm được một người đến làm bạn cùng người.”

“Người nào a”, Tiêu Lăng thực hưng phấn.

” Hắn là tiểu quan Phiêu Nam Các , ta thấy hắn đáng thương liền giúp hắn chuộc thân.”

” Ca ca. . .”, Tiêu Lăng ngần ra, y biết Phiêu Nam Các là chốn nào, cũng không rõ Nhạc Thiên Vũ vì sao lại đến đó, trong lòng phiền muộn, hít thở có đôi chút khó khăn.

Nhạc Thiên Vũ đưa tay ôm Tiêu Lăng vào ngực : ” Lăng nhi, người không nên suy nghĩ vẩn vơ, có người, ca ca sẽ không cần thêm bất cứ kẻ nào khác. Ta chỉ là tìm hắn về giúp người giải sầu, người nếu không đồng ý, ta liền cho hắn chút tiền, đuổi hắn đi là được.”

” Nhưng. . . ta đâu cần. . . ” , trước mặt hạ nhân , Tiêu Lăng đẩy hắn ra.

Nhạc Thiên Vũ trong lòng tức giận, kéo Tiêu Lăng lại, lớn tiếng quát : “Người đẩy ta? Ta là gì của người? Người là gì đối với ta ?”

“Ta. . .”

“Nói a?” Nhạc Thiên Vũ cao giọng quát.

“Người. . .” , Tiêu Lăng nhìn thủ vệ hai bên tả hữu, đáp : “Người là ca ca ta” , dứt lời, bỏ lại Nhạc Thiên Vũ rời đi .

“Người đứng lại đó cho ta.” Nhạc Thiên Vũ đuổi theo y, mạnh tay kéo y lại, Tiêu Lăng không đề phòng liền ngã gục trên mặt đất, Nhạc Thiên Vũ xốc y lên, thô bạo lôi đến đình nghỉ mát ở hoa viên, đẩy Tiêu Lăng ngã nhào xuống đất, một cái tát giáng lên mặt khiến Tiêu Lăng vô tình đập mạnh vào bàn đá, quần áo cũng liền bị hắn xé bỏ.

“Ca ca” , Tiêu Lăng biết hắn chuyện gì đều có thể làm, vội xoay người, quỳ trên mặt đất, cầu hắn: “Tiêu Lăng không dám , ca ca tha Lăng nhi.”

Nhạc Thiên Vũ vung tay giáng thêm một cái tát, ép sát Tiêu Lăng, lột quần y xuống, cặp mông trắng nõn thoáng chốc lộ ra. Nhìn ánh mắt của hắn thấy hạ nhân đều hướng đến nơi này, Tiêu Lăng bật khóc, giãy dụa kéo quần lên, rồi quỳ xuống nắm góc áo Nhạc Thiên Vũ : “Ca ca, thiếp không dám , muốn đánh muốn phạt, chúng ta vào phòng xử được không ?”

“Đứng lên” , Nhạc Thiên Vũ ngừng tay, đợi Tiêu Lăng vừa đứng dậy liền ôm lấy y, mãnh liệt hôn. Tiêu Lăng tuy xấu hổ, nhưng là không dám cãi lời hắn một lần nữa, đành phải thuận theo, nước mắt lã lã.

“Ca ca, xin người để cho Lăng nhi chút thể diện, vào trong phòng được không ? Rồi người muốn thế nào cũng tùy người.” Tiêu Lăng khóc cầu hắn.

“Được, chính người nói vậy nhé !”

Nhạc Thiên Vũ kéo Tiêu Lăng vào Noãn Trần Cư, bắt y thoát hết quần áo rồi cười nói :

“Tiêu nô tài, xem ta chính chết người thế nào !”

Hắn cầm xuân được của Phiêu Nam Các đi tới, ép Tiêu Lăng uống vào. . .

Ánh trăng lặn khuất sau tầng mây, Tiêu Lăng lỏa thể nằm trên mặt đất lạnh như băng, nhìn Nhạc Thiên Vũ ngủ say trên giường cùng đồng ô vật hỗn độn đầy dưới đất, nhớ lại tiếng kêu khóc rên rỉ cùng khẩn cầu vừa rồi của chính y, toàn thân đỏ bừng vì hổ thẹn, lệ quang tích tụ trong hốc mắt, nghĩ đến ngay cả ánh trăng kia cũng chẳng muốn chứng kiến một kẻ như y .

“Lăng nhi” , Nhạc Thiên Vũ trong mộng nói mơ,” Trở lại đi. . . vì sao . . . không để ý tới . . . ca ca ? Chuyện như vậy. . . khiến người . . . không dám . . . gặp người khác sao ? . . . Ta . . . đến bây giờ . . . đều . . . thừa nhận. . . ta . . . yêu . . . người. . . Ca ca . . . nếu thả người đi . . . người. . . còn muốn. . . quay về sao ? “

“Ca ca. . .”Tiêu Lăng nuốt lệ đứng lên, bước tới giường, nằm xuống bên cạnh Nhạc Thiên Vũ, ôm lấy hắn, trong lòng thầm nhủ : “Ca ca, Lăng nhi sẽ không bỏ đi nữa, ta sẽ không bao giờ rời người.”

28. Chương 28

Lá trên cành dần khô héo, đất trời bị lạc điệp nhuộm vàng, sắc màu ấy cũng bao trùm cảnh trí Noãn Các, Nhạc Thiên Vũ cùng Tiêu Lăng ôm nhau nằm trong chăn ấm áp, cho nhau từng nụ hôn nồng nhiệt, cảm thấy hạ thể Tiêu Lăng đứng lên, Nhạc Thiên Vũ liền áp trên người y, bất chợt nghe hạ nhân báo lại : “Vương gia, ngoài cửa có một người tên Vân Tùng tới tìm ngài.”

“Ai? Vân Tùng, nga, là hắn ? Sao bây giờ mới tới tìm ta a”. Vân Tùng đã hơn một tháng không có tin tức , lúc này lại tới Noãn Các tìm hắn.

“Ca ca, đứng lên đi”, Tiêu Lăng vươn tay sang giá áo bên cạnh lấy y phục.

“Cứ cho hắn chờ”, Nhạc Thiên Vũ vẫn ôm chặt y.

“Đứng lên đi, ta có chút mệt mỏi”.

“Nhưng ta thao người, vĩnh viễn cũng không thấy mệt”

“Đi chết đi”, khuôn mặt tuần tú của Tiêu Lăng đỏ bừng.

Nhạc Thiên Vũ cười tiếp nhận y phục Tiêu Lăng đưa tới, mặc vào, sai người đưa Vân Tùng đến hoa viên.

“Bái kiến Vương gia, bái kiến Tiêu tướng quân “, Vân Tùng bộ dáng lễ độ, nhu thuận.

“Không cần gọi ta là tướng quân”, Tiêu Lăng vội nói, “gọi Tiêu Lăng cũng được.”

“Nô tài không dám”.

Tiêu Lăng cười : “Ta chỉ là nô tài, câu này ta cũng thường nói, người muốn nói thì nói cùng Vương gia, ngàn vạn lần đừng nói với ta, ta nghe không được tự nhiên.”

Vân Tùng giật mình ngẩng đầu nhìn y, nụ cười của Tiêu Lăng tựa như nắng ấm giữa trời quang, trong sáng mà dễ chịu, một chút cũng nhìn không ra khí chất nữ nhân, trong lòng không khỏi thở dài, một nam tử danh chấn tứ phương như vậy vì sao lại cam chịu ở dưới thân kẻ khác, làm thiếp cho người, đối với kẻ nam nhân mà nói chính là nhục nhã cực đại, nhưng nghĩ lại, y là kẻ tự tay bắn chết phụ thân mình, hận ý ngập tràn lại bừng lên, vì không muốn hai người kia phát hiện, hắn cúi thấp đầu tựa như khiêm nhường.

“Hai người các người cứ thoải mái tán gẫu, ta còn có việc, buổi tối mới trở về, không cần chờ ta dùng bữa.”Nhạc Thiên Vũ đứng lên đi khuất, mặc hai người lưu lại hoa viên.

“Sang bên này đi, ở đây có nắng ấm.” Tiêu Lăng cảm thấy Vân Tùng ăn mặc có chút đơn bạc, liền hắn gọi đến ngồi bên người.

“Mời ngồi”, Tiêu Lăng ngồi xuống trước, nhìn bộ dáng Vân Tùng câu nệ, ngẩng đầu cười nói : “Hắn đi rồi, Noãn Các còn thừa lại một tên nô tài không có chủ tử, người đừng quá khách khí” .

Lời này hiển nhiên chọc cười Vân Tùng : “Người nói chuyện thật thú vị.”

“Có khát không , dùng chút trà ấm”, Tiêu Lăng đưa mắt nhìn bình trà trên bàn.

“Ân, ta muốn uống.”

Tiêu Lăng đưa tay rót trà.

“Để ta tự mình làm”, Vân Tùng cũng đưa tay ra.

“Không cần, để ta”, Tiêu Lăng nói : “Đều là nô tài, chưa nói tới ai hầu hạ ai, chỉ riêng chuyện người phải ở chỗ này cùng ta, ta đã thấy thật có lỗi, đây vốn không phải ý của ta, người cứ trụ lại mấy ngày, nếu quen liền ở luôn cũng được, còn nếu không thích nghỉ, ta sẽ nói với hắn, cho người rời đi.”

“Được”, Vân Tùng uống nước, khẽ gật đầu.

“Người. . . ” , Vân Tùng buông chén xuống ngập ngừng hỏi, “Người là . . . Vương gia?”

“Nam thiếp”, Tiêu Lăng mặt ửng đỏ, thở dài đáp, “Hắn muốn vậy, ta cũng không có cách, nếu không nghe theo, hắn liền đánh ta.”

“Người không phải đại tướng quân sao ? Vô công người cao như vậy, tại sao phải sợ hắn?”

“Ta. . . aiz. . . Ta đánh không lại hắn, cũng không dám”, Tiêu Lăng gãi gãi đầu, “Đừng nói chuyện ta nữa, một nam thiếp đâu có gì đáng nói. Người thì sao? Vốn người từ đâu tới ? Vân Tùng là tên thật của người?”

“Phụ mẫu ta đều đã khuất” , Vân Tùng đáp, “Đây là tên ta, ta họ Vân.”

“Họ Vân? Thật hiếm thấy “.

“Làm tiểu quan, liền vũ nhục tính danh phụ mẫu.” Vân Tùng tự giễu đáp.

“Đều chỉ là quá khứ”, Tiêu Lăng nói, “Đừng quá để ý , ta và người giống nhau, ca ca đối với ta cũng như người thôi...”

“Lời này là sao?”

“Bây giờ dù nói người cũng không rõ, về sau có cơ hội biết được, đến lúc đó sẽ hiểu người hiện tại so với ta còn tốt hơn nhiều”, Tiêu Lăng đứng lên : “Đi nào, ta đưa người dạo quanh, đến một nơi rất rộng, phong cảnh khá đẹp, hậu viện hợp với Yến Giang, vào mùa mưa có dòng nước vô cùng ấm áp.”

“Được”, Vân Tùng đi theo Tiêu Lăng, nhìn Tiêu Lăng quay lưng, liền đưa tay lấy ám khí tẩm độc giấu trong người, đó là một vật rất nhỏ, giấu trong đai lưng, căn bản không ai phát hiện.

“Đi nào, nhanh lên a.”, Tiêu Lăng đột nhiên quay đầu lại, bàn tay Vân Tùng tiến gần sát lưng Tiêu Lăng đành khựng lại một chỗ, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Sao vậy, không thoải mái ở đâu ?” Tiêu Lăng thân thiết hỏi.

“Là, ta. . . vừa vặn có vết thương, đi không được nhanh.”

“Ra thế”, Tiêu Lăng đáp : “Ta sẽ đi chậm một chút, nếu người thấy khó chịu, chúng ta vào phòng tán gẫu cũng được, ta rất thích nói chuyện phiếm cùng người, thật ra, ngày ngày chôn chân ở đây, ta cũng buồn muốn chết.”

“Vậy sao người không lên ra ngoài? Hắn đâu thể biết được !”

“Nhưng hắn mà biết , ta liền thảm , hắn không đánh chết ta không xong, ta từ nhỏ đã hay bị hắn đánh, mỗi khi nhớ tới, cả người liền thấy đau.”

“Thế. . . hắn đối xử với người như vậy, người vì sao còn không li khai hắn?”

Tiêu Lăng nhìn trời, bất đắc dĩ cười : “Ta- không – ly khai- hẳn, từ bỏ hẳn, tâm của ta so với bị đánh còn đau hơn rất nhiều, ta đã thử qua, nhưng làm không được.”

Trong một biệt cư ngoại ô Tây quận, Nhạc Thiên Vũ ôm Mạc Đồng nằm trên giường, cả hai trên người không có lấy một mảnh y vật che thân, tuy nói trời dần dần chuyển lạnh, nhưng một lát sau, nhiệt khí trước khi hoan ái liền khiến cái lạnh phải tản đi.

“Vương gia”, Mạc Đồng ôm hắn khẽ hỏi: “Ta thật sự so ra vẫn kém Tiêu Lăng sao?”

Nhạc Thiên Vũ đẩy y ra, mặc quần áo, lạnh lùng nói : “Khi ta đến, ngươi không được đề cập tới Lăng nhi, còn nhắc lại ta sẽ không đến nữa.”

“Vương gia áy náy ?”

“Ta? Nực cười, ta sao phải áy náy! “, Nhạc Thiên Vũ nói thêm: “Tối nào đó ta cho cả hai người cùng hầu hạ ta, ngươi liền có thể so sánh trực tiếp.”

“Ta vốn không thành vấn đề”, Mạc Đồng dùng chăn ngượng ngùng che thân, “Chỉ là không biết Lăng nhi của Vương gia có nguyện ý hay không?”

“Ngươi thật không hổ danh đi ra từ kỹ viện “, Nhạc Thiên Vũ cười, “May rằng Khâu Trung Thiện đã đảm bảo ngươi vẫn còn trong sạch”

“Chỉ cần Vương gia hài lòng là được”

“Ta rất hài lòng, ngươi thật sự không tồi, ngộ tính rất cao.”

“Tạ ơn Vương gia khách lệ”, Mạc Đồng chợt nhớ ra gì đó: “Vương gia, có một chuyện ta muốn nói với ngươi một tiếng”.

“Chuyện gì?”

“Vân Tùng tới chỗ ngươi ?”

“Đúng, ta để hắn ở bên Lăng nhi “

“Ngươi nên cẩn thận hắn một chút”

“Vì sao?”

“Cũng khó nói”, Mạc Đồng đáp, “Ta luôn cảm thấy hắn ẩn dấu rất nhiều tâm sự, hơn nữa, hắn có thể biết võ công”

“Võ công? Sao có thể ?”

“Ngươi cẩn thận vẫn tốt hơn, chuyện nên nói ta đều đã cho ngươi biết, ngươi không phải còn có chuyện phải đi sao?”

“Cám ơn, ta sẽ cẩn thận “, hắn đem chăn bao lấy Mạc Đồng, “Buổi sớm đừng để nhiễm lạnh. , ta quá hai ngày lại đến”.

Nhạc Thiên Vũ rời khỏi biệt cư của Mạc Đồng, thúc ngựa đi tới quân doanh, vừa qua đại môn liền nhìn thấy một thiếu niên toàn thân đầm mồ hôi đang chất củi khô lên xe, hướng chuồng ngựa bên kia đi đến.

“Lí. . . cái gì nhỉ ?”

Nhạc Thiên Vũ dừng ngựa bên người thiếu niên, thiếu niên nghiêng mặt ngược đầu nhìn lên: “Vương gia, ngài còn nhớ rõ ta sao, ta gọi là Lí Hạc Hiên, từ Nam Hoài tới.”

“Ta không quên được ngươi !”, Nhạc Thiên Vũ cười hỏi: “Làm việc thế nào?”

“Vẫn đều đều, rất tốt .”

“Ta lát nữa sẽ tới xem ngựa, chăm không tốt, ta liền phạt ngươi quân côn.”

“Được, ngài cứ đến, ta chờ ngài.”

Mặt trời xuống núi, Nhạc Thiên Vũ đi tới chuồng, xa xa đã thấy Lí Hạc Hiên ngửa mặt nằm trên rơm rạ lót chuồng say ngủ, hần đến gần hơn, ngắm nhìn ánh tà dương chiếu lên gương mặt Lí Hạc Hiên, làn da mầu mạch mang theo nét nhu thuận ngày thường hiếm gặp.

Hắn đưa tay gỡ một cọng rơm trên mặt y xuống .

“Ai a?”, Lí Hạc Hiên bừng tỉnh, nhìn Nhạc Thiên Vũ đến, nhảy dựng lên pha chút nén giận : “Vương gia, ngài sao bây giờ mới tới a? Ta chờ đến nổi ngủ quên luôn.”

Ánh mắt thuần mỹ của y làm Nhạc Thiên Vũ trong lòng xao động: Lí Hạc Hiên này cảm giác hao hao như Lăng nhi.

29. Chương 29

Nhạc Thiên Vũ trở lại Noãn Các, nhìn Tiêu Lăng cùng Vân Tùng ở bên nhau thật sự náo nhiệt, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm vui vẻ.

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ tiến tới cười nói: “Các người đang đàm luận chuyện gì cao hứng vậy ?”

“Vương gia”, Vân Tùng thu hồi ý cười, khom người đứng lên.

Nhớ tới lời khuyên của Mạc Đồng, Nhạc Thiên Vũ hơi nhăn mày, cao thấp đánh giá Vân Tùng, rồi cười cười : “Tùng nhi, người tạm đi xuống, ta muốn cùng Lăng nhi nói chuyện.”Vân Tùng có chút sợ hãi khi thấy Nhạc Thiên Vũ, hiện giờ tựa như nghe được lệnh ân xá, nhanh chân rời đi. Tiêu Lăng nhìn Vân Tùng đi xa liền hỏi: “Ca ca sao lại nhìn hắn như vậy?”, Y từ nhỏ đến lớn đều ở bên Nhạc Thiên Vũ , thập phần hiểu biết ánh mắt ra vẻ vô sự nhưng trong lòng chất chứa hiềm nghi kia.

“Cẩn thận Vân Tùng một chút”, Nhạc Thiên Vũ thấp giọng nói, “Ta sẽ điều tra chi tiết hắn.”

“Hắn. . . có vấn đề gì sao?”

“Bây giờ còn chưa biết, chờ ta điều tra rõ đã”, rồi kéo tay Tiêu Lăng : “Lăng nhi có muốn cùng ca ca đến hậu sơn thưởng ngoạn không?”

“Hậu sơn?”, Tiêu Lăng cười, “Thật hay, ta cũng định đi.”

Hai người liền đi tới Đoạn Vân Sơn phía sau Noãn Các, có một con đường nhỏ thông lên đỉnh núi.

“Ca ca, người dám cùng Lăng nhi đưa xem ai đến đỉnh trước không?”

“Đua với người? Nghĩ kĩ chưa a?”

“Ta so với người trẻ hơn mười tuổi, người nhất định không thắng được ta.”

“Hảo, ta sẽ cho người thua tâm phục khẩu phục”, Nhạc Thiên Vũ nói xong liền khởi vận khinh công, Tiêu Lăng cũng không yếu thế, vận công đua theo.

Thoáng chốc lên đến đỉnh núi, hai người cơ hồ đồng thời cùng chạm chân, đều một đến mức thở dốc. Dưới chân núi là dòng trường giang cuộn cuộn, thấp thoáng mấy chiếc thuyền nhỏ trôi nổi phiêu động. Đợi đến khi ổn định nhịp thở, Tiêu Lăng liền nắm tay Nhạc Thiên Vũ đến bên vách đá:

“Ca ca, nơi này phong cảnh thật đẹp, lúc người đi vắng, có thể để ta một mình lên đây không?”

“Không thể”, Nhạc Thiên Vũ cười , “Đừng thừa dịp tâm tình ta thoải mái mà được đằng chân lân đằng đầu.”

“Ta. . . ở chỗ này đã gần một năm”, Tiêu Lăng cúi đầu, không dám nhìn hắn, thì thào nói: “Ta. . . bỏ đi duy nhất một lần, người liền muốn giám thị ta cả đời sao?”

Nhạc Thiên Vũ phật ý, hất tay Tiêu Lăng ra, quay mặt nhìn về hướng chớp núi.

” Lăng nhi đang hỏi mà, người nói đi”, Tiêu Lăng run giọng tiếp lời: “Ca ca, Lăng nhi sẽ không trốn chạy, người để ta xuất môn được không? Ta đi đâu đều nói cho người, người muốn ta khi nào trở về, ta sẽ nhất mực tuân thủ, nếu chậm, người liền đánh ta, được không?”

Nhạc Thiên Vũ quay phắt đầu lại, thần tình nồng đậm giận dữ: ” Tường viện nơi đây ngăn người được sao? Muốn đi đâu tùy người. Ta sợ người bỏ đi sao ? Người muốn đi liền đi luôn đi. Người nghĩ người còn hiểm lạ với ai ! “

“Ca ca. . . ” Tiêu Lăng sụp xuống đất, vùi đầu khóc.

Nhạc Thiên Vũ không để ý đến y, quay người hướng xuống chân núi.

“Ca ca”, Tiêu Lăng khóc gọi hân: “Người cho Lăng nhi ra ngoài được không? Ta thà làm nô tài còn hơn làm thê thiếp cả đời chịu giam hãm.”

“Người không muốn, nhưng có hàng vạn kẻ muốn!” Nhạc Thiên Vũ nói xong, một mạch hạ sơn.

Tiêu Lăng đơn độc ngồi đấy, đêm đen buông xuống, y đành trở về Noãn Trần Cư, vừa đẩy cửa liền thấy Nhạc Thiên Vũ thân trên xích lõa, sầm mặt ngồi bên giường. Tiêu Lăng không dám bước vào, đứng ở cửa vô lực nói: “Ca ca, ta cầu người, người đừng đánh ta, cũng đừng hạ nhục ta, ta vừa rồi biết mình đã sai, ta không mong vậy nữa, ta sẽ mãi ở chỗ này đợi người, đợi đến lúc chết, chỉ cần người vui là được.”

“Ta thả người đi, người đi đi, không cần bám riết lấy ta hờn giận này nọ. Ta đã hiểu suy nghĩ của người.”

“Không phải vậy. . . “, Tiêu Lăng đi đến trước mặt Nhạc Thiên Vũ, quỳ xuống: “Ca ca, kẻ sai là ta, người cứ tha cho ta cho hả giận được không ? ” , nói xong liền đưa tay tới quần Nhạc Thiên Vũ .

“Cút ngay”, Nhạc Thiên Vũ không thèm nhìn tới y, khoác thêm áo, bước ra ngoài, ‘thình’ một tiếng sập cửa lại.

Liên tiếp hơn mười ngày, Nhạc Thiên Vũ đều không quay về Noãn Các. Vân Tùng chứng kiến Tiêu Lăng mỗi ngày chờ đợi, lại mỗi ngày thất vọng, cả người tiều tụy rõ rệt, rất không đành lòng, mặt khác cũng âm thầm cảm thấy may mắn, tinh thần Tiêu Lăng sa sút như thế, thật sự là cơ hội tốt để hất ra tay.

“Tiêu Lăng”, Vân Tùng cầm một khối điểm tâm đưa y, “Ăn một chút gì đi, nhìn người một mực bỏ ăn, bộ dáng gầy đi rất nhiều so với lần đầu ta gặp người.”

“Cám ơn”, Tiêu Lăng tiếp nhận điểm tâm, đưa tới bên môi, rồi khựng lại, cười khổ một tiếng: “Vân Tùng, người vì cái gì muốn giết ta?”

“Người. . . người nói gì vậy?” Vân Tùng giật mình.

“Người rút cuộc là ai?”, Tiêu Lăng nhìn chăm chăm vào hân, đem điểm tâm nghiền nát ném trên mặt đất, một con chim nhỏ hạ xuống mổ mấy phát, liền lăn ra chết.

Nhìn sắc mặt Vân Tùng chuyển từ đỏ hồng sang trắng bệch, Tiêu Lăng lên tiếng: “Người không muốn nói, ta cũng không ép , người là ai đối với ta không quan trọng, người đi đi, đừng để ta lại thấy người. Nếu ca ca ta biết người làm như vậy, người sẽ chết rất thảm.”

“Nhạc Thiên Vũ ?”, Vân Tùng cười nói: “Người có biết hân hiện tại khoái hoạt ở nơi nào không?”

“Người. . . nói khoái hoạt. . . là có ý tứ gì?”

” Ngày hân chuộc ta khỏi Phiêu Nam Các, hết thấy người ở đó đều nghe được thanh âm hoan hảo của hân cùng Mạc Đồng. Người biết Mạc Đồng không? Đó là một nam nhân rất đẹp, Nhạc Thiên Vũ không phải thích nam nhân sao? Tính ra, bọn họ ở bên nhau cũng đã vài ngày , người một chút cũng không biết sao?” Vân Tùng nhìn nét mặt kinh ngạc mà đau thương của Tiêu Lăng, bên môi mang theo một tia cười khinh miệt .

“Hân ở đâu? Nói cho ta biết”, Tiêu Lăng cao giọng hô to, “Hân ở đâu?”

“Ngọc Lương Trai, ngoại ô Tây quận “.

Tiêu Lăng nghe xong, chạy ra khỏi Noãn Các, kỵ mã thẳng tiến ngoại ô Tây quận.

Tới bên ngoài ‘ Ngọc Lương Trai’, Tiêu Lăng liền thấy bảo mã của Nhạc Thiên Vũ cột trước đại môn. Y vòng qua cửa sau, nhảy vào bên trong, đi được vài bước, chợt từ gian phòng trước mặt truyền ra vô số thanh âm mà dù chết y cũng không muốn nghe thấy. . .

“A. . . A. . . Ách. . . Vương gia. . . Mau chút. . . Ta chịu không nổi “

“Mạc Đồng. . . Người thật đẹp. . . Ta yêu người chết mất. . . thật thích a. . . “

Giọng nói quen thuộc cứ như vậy vang lên, ở bên tai Tiêu Lăng không khác nào tiếng sấm . Y ngậy người một lát, đưa tay đẩy cửa. Nhạc Thiên Vũ thấy Tiêu Lăng đứng ở cửa liền thất kinh, một lúc lâu sau cũng không có phản ứng, Mạc Đồng động tác nhanh hơn liền lấy chăn che khuất chính mình, thúc thúc Nhạc Thiên Vũ: “Vương gia, Vương gia. . . “

“Người. . . “Tiêu Lăng không nhìn tới Mạc Đồng mà giận dữ trừng mắt với Nhạc Thiên Vũ, xoay người tung một cước, hai phiến cửa gỗ lập tức văng ra tạo thành một khoảng không.

Vừa thấy Tiêu Lăng quay lưng chạy đi, Nhạc Thiên Vũ kinh hãi gọi theo: “Lăng nhi, Lăng nhi”. Nhạc Thiên Vũ thiếu chút nữa lảo đảo chạy khỏi cửa, chân tay luống cuống mặc lại quần áo, kỵ mã bám gót Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng đầu óc trống rỗng, nương theo ngựa về tới Noãn Các, đi vào Noãn Trần Cư mới ý thức được, chính mình như thế nào lại trở lại đây ? Vừa quay lưng muốn bỏ đi, Nhạc Thiên Vũ đã đuổi kịp tiến vào, hân ôm lấy Tiêu Lăng cả người đang phát run: “Lăng nhi, Lăng nhi. . . Ca ca không bao giờ ... làm vậy nữa . . . Người tha thứ cho ca ca. . . tha thứ cho ca ca. . . “

“Người cú ngay”, Tiêu Lăng đẩy hân ra, một quyền đánh tới. Nhạc Thiên Vũ té ngã trên mặt đất, huyết tinh từ khoe miệng chảy xuống. Giờ khắc này, hai người đều ngậy ngậy, Tiêu Lăng nhìn nắm tay của mình. Nhạc Thiên Vũ lau đi vết máu trên khoe môi, quát : “Người dám đánh ta sao?”, nói rồi đứng dậy, lửa giận trong mắt càng ngày càng thịnh.

Tiêu Lăng chưa từng nghĩ chính mình lại động thủ với hân, bất quá trong lòng y không hề e sợ, quay đầu bước nhanh về hướng đại môn Noãn Các.

“Người đâu, ngăn hân lại!”

Thủ vệ nghe lệnh Nhạc Thiên Vũ, cầm binh khí nhắm tới Tiêu Lăng, nhưng những họ vốn không phải là đối thủ của Tiêu Lăng, trong lòng uất hận, Tiêu Lăng xuống tay cũng không cần nhắc nặng nhẹ.

Nhạc Thiên Vũ không muốn động thủ cùng y, nhìn Tiêu Lăng càng đánh càng rời xa, liền chạy tới, ngăn phía trước Tiêu Lăng. Tiêu Lăng một chưởng đánh ra, Nhạc Thiên Vũ cũng không né, nội lực Tiêu Lăng ngưng tụ trên chưởng, bất giác sợ hãi thương Nhạc Thiên Vũ, gấp gáp thu tay lại khiến chính mình nhận lấy nội thương. Nhạc Thiên Vũ tiến đến, tức tốc điểm huyết đạo của y. Tiêu Lăng ngã xuống đất, trợn mắt nhìn hân, tức giận không nói lên lời.

“Lấy thạch tảo (khóa đá) mang tới Noãn Trần Cư cho ta.”

“Tuân mệnh”.

Nhạc Thiên Vũ vác thốc Tiêu Lăng lên, mang vào Noãn Trần Cư, quăng mạnh xuống nền. Bên giường đã bày sẵn thạch tảo mấy trăm cân do thủ vệ đưa đến, thạch tảo vốn là những khối đá thô được nối cùng thiết liên (xích sắt).

“Buông ra!”Tiêu Lăng gầm lên.

“Tiểu nô tài, người dám đánh ta”, Nhạc Thiên Vũ đá lên người Tiêu Lăng mấy phát rồi lột sạch y phục trên thân y, dùng thiết liên kháp lên cổ cùng tứ chi Tiêu Lăng, khóa vào bên giường.

Tiêu Lăng ánh mắt tựa như nhũ huyết, nghẹn ngào nói: “Nhạc Thiên Vũ, người là đồ hồn đản, thả ta ra.”

“Ta sẽ không thả, người đã gả cho ta, dù ta có thể nào, người đều phải nhận. Chừng nào người biết phục tùng, chừng đó ta sẽ giải huyết đạo cho người”, Nhạc Thiên Vũ có chút ngập ngừng tiếp lời: “Ta. . . chỉ là có chút tùy hứng. . . chỉ một lần thôi, về sau ta sẽ không. . . như vậy nữa.”

“Nhạc Thiên Vũ, người là đồ khốn khiếp!”

“Người còn dám mắng ta”, Nhạc Thiên Vũ thoát quần, lật sấp Tiêu Lăng đặt trên thạch tảo, tách chân y sang hai bên. . . Tiêu Lăng hứng chịu từng đợt trườu tống của Nhạc Thiên Vũ, huyết đạo đã bị phong, chỉ có thể một mực lắc đầu: “Buông ra, hỗn đản, người buông ra”. Tiêu Lăng dùng đầu đập vào thạch tảo, huyết tinh chảy xuống hai gò má.

“Lăng nhi, Lăng nhi. . . người đừng vậy. . . Ta liền buông người ra. . . ta buông người ra ngay đây”, Nhạc Thiên Vũ giải huyết cho Tiêu Lăng.

“Còn thạch tảo, mau gỡ bỏ cho ta!”

“Ta không thể tháo xuống, làm vậy người chắc chắn sẽ bỏ ta mà đi”. Nhạc Thiên Vũ vòng tay ôm lấy Tiêu Lăng, dỗ dành y: “Lăng nhi, ta chẳng phải đã nói về sau sẽ không như vậy nữa, người đừng giận được không?”

“Cút”, Tiêu Lăng hất hấn văng ra, xoay tay cho hấn một quyền. Một quyền này lập tức chọc giận Nhạc Thiên Vũ, hấn đưa tay ghì chặt mặt Tiêu Lăng, mắng: “Tiểu hỗn đản, ta cho người chút thể diện, người cũng không cần sao? Ta thượng người khác thì sao? Ta đường đường là Tây quận Vương gia, bao người đón đợi. Ta thật lòng yêu người mới giữ người bên mình, người còn không biết tốt xấu dám đánh ta, hành vi phạm thượng này có đánh chết người cũng đáng”

“Người yêu ta, người còn nói người yêu ta? Người cao hứng liền thượng ta, mất hứng liền đánh ta, ta ở trong lòng người là cái gì, là cái gì?” Tiêu Lăng đem nước mắt nuốt vào trong, lớn tiếng thét: “Người nói rất đúng, là ta phạm thượng, người lăng nhục ta, ta chỉ có thể chịu, người đánh chết ta, ta cũng không thể nói được gì! Ta, Tiêu Lăng, không phải thê tử của người, không phải nam thiếp của người, ta bất quá chỉ là nô tài của người, là một con chó mà Tây quận Vương gia người thu dưỡng. Người còn tưởng người yêu ta. . . Nhạc Thiên Vũ. . . người không phải người. . . người là đồ súc sinh. . . Người buông ta ra. . . Buông ra.”

“Đúng, người chính là nô tài của ta, nếu ta không nhìn đến người, người đã sớm đã chết con mẹ nó rồi”, Nhạc Thiên Vũ đầu óc hỗn loạn, nói năng chẳng còn cân nhắc, “Ta lăng nhục người thì sao? Ta không cho, người sẽ không được phép làm, thứ gì ta cho, người cũng đừng mơ tưởng chối bỏ!”

“Người đâu”, Nhạc Thiên Vũ quát thủ vệ trước cửa: “Tìm Mạc Đồng đến cho ta, bốn vương phải nạp hấn làm thiếp.”

30. Chương 30

Tiếng cổ nhạc vang lên bên ngoài phòng. Ngay sau hôm ấy, Nhạc Thiên Vũ liền thành thân cùng Mạc Đồng, đưa hấn vào ở trong Noãn Các. Tâm Tiêu Lăng như bị từng dao khứa vào, vết thương không chảy máu lại khiến y đau đến chết lặng.

“Thiếp thân Mạc Đồng bái kiến Vương gia”, Mạc Đồng quỳ xuống hành lễ cùng Nhạc Thiên Vũ trước mặt hết thầy gia nhân, Nhạc Thiên Vũ thần nhiên kéo Mạc Đồng đứng dậy, mang vào phòng ngủ.

Đêm đó, Nhạc Thiên Vũ không thượng Mạc Đồng. Tâm tình của hấn vô cùng phiền muộn, thậm chí ngay cả dục vọng cũng tiêu thất, dù Mạc Đồng xuất ra đủ loại chiêu thức mời gọi cũng không khơi gợi được chút nào hưng phấn của hấn.

“Vương gia. . . “

“Ngủ đi, ta mệt”, Nhạc Thiên Vũ trở mình tựa như sắp ngủ.

Mạc Đồng tuy trong lòng khó chịu, nhưng không tiếp tục quấy rầy hấn thêm. . .

Sáng sớm.

“Thình thình”, tiếng ai đó gõ cửa Noãn Trần Cư.

“Ai a?”

“Ta, Mạc Đồng”.

“Đợi chút”, Tiêu Lăng cố hết sức kéo chăn từ trên giường xuống, một chiếc quần quanh hông, một chiếc quần thành khổ hạ, “Vào đi!”

Mạc Đồng mang theo thức ăn cùng rượu bước vào, tình cảnh trước mặt làm cho hấn lắp bắp kinh hãi, một thiếu niên bộ dáng vô cùng thô lỗ đang bị xích trong phòng, dựa vào gương mặt tuấn mỹ có thể đoán ngay thiếu niên đó là Tiêu Lăng.

“Mời ngồi”, Tiêu Lăng nhìn quanh bốn phía, “Người tùy tiện tìm chỗ vậy.”

“Ta ngồi cùng người”, Mạc Đồng đặt khay đồ ăn vào tay Tiêu Lăng, ngồi xuống phía đối diện, trang phục màu đỏ rực rỡ trên người hấn như mũi nhọn đâm vào tâm Tiêu Lăng

“Ăn cơm hay uống rượu?”

“Cám ơn, ta uống rượu”, Tiêu Lăng cầm lấy bầu rượu, uống một hơi cạn sạch.

” Uống rượu nên có chừng mực.”

“Không sao, ta dù say cũng không thể đi đâu, chỉ có thể nằm một chỗ.”

“Người uống rồi có muốn. . .”, Mạc Đồng thiện ý cười, “. . . đi vệ sinh?”

“Cám ơn, giờ thì chưa, khi nào muốn sẽ cho người hay”. Tiêu Lăng cũng cười.

“Thực xin lỗi, Tiêu Lăng”, Mạc Đồng nói, “Ta không có ý làm người tổn thương, hấn cũng đã cảnh cáo ta, ta không được phép thương tổn người.”

“Không phải lỗi của người, ta biết hấn là dạng người gì, chẳng qua, hấn giờ đây còn bại hoại hơn so với ta nghĩ rất nhiều.”

Mạc Đồng yếu ớt nói : “Kỳ thật hấn rất yêu người.”

“Yêu ta?” Tiêu Lăng nâng ‘vòng trang sức’ trên tay mình : “Cái này gọi là yêu ? Hấn là muốn giam hãm ta, xích ta như xích một con chó.”

“Không, hấn muốn giữ lấy người, đó cũng là một loại yêu, chỉ là suy nghĩ của hấn quá bá đạo, bởi hấn là Vương gia.”

“Cũng không phải”, Tiêu Lăng lắc lắc đầu, ” Hấn nếu yêu ta, người đã chẳng xuất hiện ở nơi này “

“Đây là bởi hấn nhất thời hờn giận”, Mạc Đồng nói, “Trên mặt hấn có thương tích, là người làm đúng không?”

“Phải”

“Vậy người có nghĩ sẽ đánh ta?” Mạc Đồng cười hỏi.

“Không, ta tuyệt chưa từng nghĩ đến, đây không phải là lỗi của người”

”Aiz “, Mạc Đồng thở dài, “Người nếu muốn đánh ta, biết đâu chừng ta còn có cơ hội sống chung với người, tiếc là người còn chưa từng nghĩ. . . “

“Ta cần người một chuyện”, Tiêu Lăng nói.

“Chuyện gì?”

“Nói hấn tháo bỏ xiềng xích, thả ta ra.”

Mạc Đồng cười : “Điều đó không thể được, ta còn muốn sống a, hơn nữa, ta không nghĩ chọc giận hần thêm, nếu người đi, ta sẽ phải bồi hần cả đời mất !”

Tiêu Lăng nhìn hần một lát : “Vậy người giúp ta chiếu cố hần, chỉ cần người đáp ứng chuyện này, ta lập tức sẽ biến mất.”

“Hần sẽ thả người, chỉ cần chính người cố gắng.”

“Cố gắng ra sao?”

“Tha thứ hần, chỉ cần người ở mặt ngoài làm như đã tha thứ cho hần, hần sẽ thả người.”

“Ta làm không được. Hần đánh ta, vũ nhục ta như thế nào, ta cũng không để ý, nhưng chuyện này. . . ” ,
Tiêu Lăng nhìn hỉ phục trên người Mạc Đồng : “. . . là không thể”

“Dù cho hần trong lòng yêu nhất là người ? “, Mạc Đồng ngập ngừng tiếp lời : “Nói thật, ta rất ước ao ở địa vị của người, ta luôn nghĩ hần hiện giờ vẫn phi thường yêu người”.

“”Đừng nói đến từ ‘yêu’ nữa, lòng ta rất đau.”Tiêu Lăng yên lặng cúi đầu.

‘Oanh’ một tiếng, cửa bị đá văng ra. Nhạc Thiên Vũ cầm roi đi tới, ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Lăng khiến hần khó kiềm được lửa giận.

“Người ra ngoài”, Nhạc Thiên Vũ đuổi Mạc Đồng khỏi phòng rồi một phen xả chần trên người Tiêu Lăng xuống. Tiêu Lăng không nói được lời nào, đứng dậy tựa vào khối thạch tỏa, xiết chặt tay. Nhạc Thiên Vũ đá y khụy xuống, một roi quất lên thân Tiêu Lăng, Tiêu Lăng đau đến nổi mồ hôi lạnh chảy ròng, gắng gượng kìm hãm nước mắt, trừng trừng nhìn hần.

Nhạc Thiên Vũ ngừng hạ thủ, ném roi qua một bên, quát : “Nói ! Nói người đã sai, ta sẽ tha cho người.”

Tiêu Lăng nhích xa hần, ôm chặt thạch tỏa.

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ ngồi dưới đất, đem Tiêu Lăng ôm vào trong ngực, ôn nhu dỗ dành y : “Tha thứ cho ca ca đi, ca ca chỉ vì thấy hần đẹp nên nhất thời đi thượng hần, hay là thế này, ta sẽ bắt Mạc Đồng làm hạ nhân cho người, hần tuyệt không dám từ chối đâu, còn Vân Tùng đã đào tẩu, ta liền truy hần trở về cho người trút giận, ai khiến hần lắm miệng như vậy.”

“Buông !”.

Nhạc Thiên Vũ dỗ dành Tiêu Lăng một ngày, nhưng vô luận hần nói cái gì, Tiêu Lăng đều lạnh lùng đáp lại một câu : ‘Buông !’

Nhạc Thiên Vũ sắp mất hết nhẫn nại, chợt ngoài cửa có người hồi báo : “Vương gia, phu nhân phải sinh .”

“Sinh ?” Nhạc Thiên Vũ cùng Tiêu Lăng đều đầu quay lại.

“Ca ca mau đi đi, “, Tiêu Lăng thúc hần, cười nhẹ : “Người không thể không có hài tử”

31. Chương 31

Nhạc Thiên Vũ cấp tốc quay về Tây quận vương phủ. Trong phủ hiện giờ là một mảnh hỗn loạn, hạ nhân từ trong phòng chạy ra, đi tới đi lui. Nhạc Thiên Vũ đến trước cửa phòng, cất tiếng :” Mẫu thân, Văn Thanh bên trong ra sao ? “

“Thiên Vũ”, Liêu Văn Thanh gọi tên của hần, chợt “Oa” một tiếng, thanh âm nỉ non báo hiệu thể gian đã đón thêm một tiểu sinh mệnh .

“Một bé trai !”, bà mẹ cao húng hô to, Nhạc lão phu nhân đi tới ôm lấy hài tử, nhìn Nhạc Thiên Vũ tươi cười rạng rỡ nói :”Thiên Vũ, người được làm cha rồi, người đã có nhi tử, Nhạc gia chúng ta đã có người nối dõi .”

“Đúng, nương à, ta được làm cha rồi “, Nhạc Thiên Vũ vạn phần kích động tiếp nhận tiểu hài tử mong manh, ôm vào trong ngực cẩn thận đu đưa.

” Người nhanh đến cạnh Văn Thanh đi, để nàng nhìn hài tử một chút.”

“Đúng, đúng”.

Nhạc Thiên Vũ ôm hài tử đi vào trong phòng, Liêu Văn Thanh thực suy yếu, bất quá khi nhìn đến phụ quân đang ôm hài tử, trong lòng liền vạn phần vui sướng : “Thiên Vũ, vì hài tử, ngươi trở về đây đi.”

“Được, ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt”, Nhạc Thiên Vũ mập mờ ưng thuận, nói thế nào, hẳn hiện tại thật không nên kích động thể tử vừa sinh xong.

Nhạc Thiên Vũ đem hài tử đặt trên giường Liêu Văn Thanh, đi ra ngoài phân phó cho Thành Phi đôi ba chuyện, sau đó quay trở lại bên thê tử.

Một tháng trôi qua nhanh, Liêu Văn Thanh đã có thể ôm hài tử ở đi lại trong phòng ngủ. Nhạc Thiên Vũ đặt tên cho tiểu hài tử là Nhạc Long Uy, mỗi ngày cùng thê nhi một nhà hoà thuận vui vẻ, Nhạc lão phu nhân thân thể vốn có bệnh nhẹ, nay thấy nhi tử trở về, sức khỏe cũng khá lên rất nhiều.

Lại nói tại Noãn Trần Cư, Tiêu Lăng đang thu mình trong hai tấm chăn tìm chút hơi ấm. Cổ cùng tay chân của y đều phải mang thiết liên (xích sắt) không thể mặc quần áo, chỉ có thể miễn cưỡng dùng chăn che thân.

Nghe tin Nhạc Thiên Vũ đã có một tiểu nam hài, Tiêu Lăng trong lòng rất vui vẻ, ngày ngày đều uống rượu. Tối hôm nay, Tiêu Lăng đã ngà ngà say, tiễn Mạc Đồng hay đến trò chuyện bên người rồi mơ mơ màng màng tiến vào giấc mộng. Đêm đã khuya, đại môn Noãn Trần Cư chợt nhẹ nhàng khai mở, một hắc y nhân lặng lẽ tiến vào, lưỡi dao sắc bén dưới ánh trăng tỏa ra hàn khí mãnh liệt, Tiêu Lăng giật mình tỉnh giấc .

“Ngươi là ai?”

“Là ta ! “

“Vân Tùng ?”, Tiêu Lăng nhận ra thanh âm của hắn, quát hỏi:”Ngươi vẫn muốn giết ta ? Rốt cuộc là vì sao ?”

“Ta chịu đựng khuất nhục nhiều như vậy là mong có thể giết ngươi cùng Nhạc Thiên Vũ, báo thù cho Diêu gia.”

“Diêu gia”, Tiêu Lăng cả kinh:” Ngươi là nhi tử của Diêu Thành Kỳ ?”

“Đúng, ta chính là nhi tử của Diêu Thành Kỳ, Diêu Vân Tế.”

Lời này vừa nói ra, bên ngoài Noãn Trần Cư đột nhiên bùng bùng đuốc sáng, mười mấy quân binh võ trang kĩ lưỡng nhanh chóng tiến vào, bao vây Vân Tùng ở giữa phòng.

Thành Phi quát to:” Bắt hắn !”

Vân Tùng thoáng ngẩn người, xuất kiếm hướng phía ngoài phóng ra, nhưng võ công của hắn vốn không xuất chúng như phụ thân Diêu Thành Kỳ, được mấy hiệp liền bị đánh rơi kiếm, chịu cho quân binh bắt sống .

Thành Phi đặt đao kề trên cổ Vân Tùng :”Diêu Vân Tế, Vương gia đã nói, nếu ngươi dám tới thích sát Tiêu Lăng, bắt được liền lập tức tử hình, chịu chết đi.”

Vân Tùng nghe xong, nhắm mắt lại, chợt nghe tiếng “Đinh đương” bên tai, một đao chưa kịp hạ đã bị bầu rượu của Tiêu Lăng hất văng khỏi tay Thành Phi.

“Chậm đã”, Tiêu Lăng lên tiếng :”Thả hắn đi.”

“Tiêu Lăng”, Thành Phi nói,”Đây là mệnh lệnh của Vương gia .”

“Ta nói ngươi thả hắn”, Tiêu Lăng quát:”Ca ca ta đâu có nói ngươi được quyền kháng lệnh ta ! Noãn Các này, một nửa do ta làm chủ, ngươi dám trái lời, ta quyết không tha cho ngươi.”

“Tuân lệnh, Tiêu tướng quân”, Thành Phi bất đắc dĩ buông Vân Tùng ra.

“Diêu Vân Tể, người đi đi”, Tiêu Lăng tiếp lời, “Đừng để thù hận phá hủy bản thân, không nói đến võ công, chỉ luận về tâm kế, người cần bản đầu không nổi với ca ca ta. Không phải chúng ta muốn sát hại phụ thân người, hấn khởi binh tạo phản, ca ca ta là phụng mệnh chinh phạt.”

“Cha ta không tạo phản”, Vân Tùng lớn tiếng phản ứng :” tạo phản là ý định của Liêu Huy, nhưng khi mọi chuyện vỡ lở hấn liền làm con rùa rút đầu, cha ta tính tình cương liệt lại cực kỳ tự phụ, nếu làm liên quyết làm tới cùng, ông cũng quá mức nhân nghĩa, đến chết cũng chưa nói ra Liêu Huy. Giết người cùng Nhạc Thiên Vũ chưa phải là tất cả, ta càng muốn phải giết được Liêu Huy. Tiếc thay hấn so với Nhạc Thiên Vũ còn cẩn thận gấp vạn lần, hấn tuy rằng không biết ta, cũng đã rất khó tiếp cận, ngay cả lúc thương ta ở Phiêu Nam Các, hấn trước tiên liền rà soát một lượt thân thể ta.

Ta thật muốn giết người cùng Nhạc Thiên Vũ , cha ta dù sao cũng là trực tiếp chết bởi tay các người, nhưng . . . Tiêu Lăng, ta đã từng có cơ hội hạ thủ lại chẳng thể xuống tay, bởi ta cảm thấy giết các người không bằng nói cho các người chân tướng, ta hận người cùng Nhạc Thiên Vũ, nhưng ta cũng tin vào lực lượng của Tây quận cùng uy danh hai người các người. Liêu Huy sớm muộn cũng tạo phản, các người nếu có cơ hội hãy thay Diêu gia ta báo thù rửa oan.”

Vân Tùng dứt lời, xuất ra ám khí mang theo bên người lướt qua cổ, khoe môi lập tức tràn ra một ngụm máu đen, tiếp đó toàn thân ngã xuống đất.

“Diêu Vân Tể !!!”, Tiêu Lăng hô to, lòng thập phần nuối tiếc, thở dài nói :”Thành Phi, hồi báo cùng Vương gia là Vân Tùng đã chết, lời hấn nói về Liêu Vương vừa rồi đều là hồ ngôn loạn ngữ, không được nghe theo cũng không cho phép lan truyền ra ngoài, bằng không, Vương gia ắt chém đầu các người. . . còn nữa, hãy an táng tử tế cho hấn.”

“Tuân lệnh”, Thành Phi sai người nâng thi thể Vân Tùng ra ngoài. Kẻ đã chết, kẻ rời đi, Tiêu Lăng gương mặt nhìn thấy Mạc Đồng đang hướng y khẽ cười, còn gơ ngón cái về phía y tán thưởng. Tiêu Lăng lắc lắc ‘vòng trang sức’ trên tay, bất đắc dĩ cười cười :”Cảm ơn người. Thôi giúp ta đóng cửa vào, ta thật lạnh.”

Trong vương phủ, Nhạc Thiên Vũ đang đùa cùng nhi tử, Liêu Văn Thanh đột nhiên lên tiếng :”Thiên Vũ, ta muốn mang Uy nhi đến Đông quận một thời gian, nường vì không muốn ly khai Uy nhi nên cũng cùng đi với chúng ta, Tây quận quá khô hanh, không tốt bằng khí hậu Đông Tuấn, chờ Uy nhi lớn một chút, chúng ta sẽ trở về.”

Nhạc Thiên Vũ không có trả lời ngay, ngẫm nghĩ một lát sau mới cười nói :”Văn Thanh, nường muốn gì cứ nói thẳng, ta không thích nữ nhân quá hàm súc.”

“Ta. . . không muốn nhi tử có một di nương (mẹ hai) không ra di nương, mà nghĩa phụ cũng chẳng ra nghĩa phụ .”

“Người nói Tiêu Lăng?”

“Còn có thể là ai khác, chẳng lẽ nói Mạc Đồng, ta còn nghĩ người đối với Tiêu Lăng có bao nhiêu . . . “

“Im miệng”, Nhạc Thiên Vũ lạnh lùng nói, “Người muốn đi cứ đi, còn nhi tử. . . “, giọng hấn có chút rung động,”. . . nhi tử là của người, ta đời này không có tư cách quản người, cũng không thể đoạt con của người, người muốn, liền dẫn nó đi đi.”

“Người. . . “, Liêu Văn Thanh bị thương không ngớt, rơi lệ nói:”Người vì Tiêu Lăng ngay cả nhi tử cũng không cần?”

“Thực xin lỗi”.

“Hảo, ta đi, ta sẽ mang Uy nhi đi”, Liêu Văn Thanh ngay lập tức ôm lấy hài tử hướng đại môn cất bước.

“Văn Thanh, người đi đâu vậy ?”, Nhạc lão phu nhân đến xem tôn tử (cháu) liền chứng kiến hết thấy.

“Nường”, Liêu Văn Thanh khóc lóc đáp :” Hấn thà gắn với Tiêu Lăng còn hơn ở bên ta cùng Uy nhi, ta còn lưu lại đây làm gì ! Ta phải về Đông Tuấn !”

“Thiên Vũ, Thiên Vũ, người nói một tiếng đi, đó là con của người, Tiêu Lăng bắt quá chỉ là một tên nam thiếp . . .”, Nhạc lão phu nhân khẩn thiết mong nhi tử mình hồi tâm chuyển ý.

“Nương. . . đừng ép ta”. Nhạc Thiên Vũ hốc mắt đỏ au, quay đầu đi, để lại một câu : “Thực xin lỗi, ta không thể thuận theo người.”

“Nhạc Thiên Vũ, ta hận người, người cả đời này đều mơ tưởng gặp lại nhi tử của người”, Liêu Văn Thanh nước mắt đã cạn, ôm hài tử chạy như điên ra khỏi vương phủ. Khánh Trân đã sớm chuẩn bị xe ngựa, bảo tiêu nàng mang từ Đông Tuấn đến cũng đều sẵn sàng sau xe, Liêu Văn Thanh bước lên, Vương phủ dần khuất bóng cũng không quay đầu lại.

“Thiên Vũ, Thiên Vũ”, Nhạc lão phu nhân nói : ” Người nhanh đuổi theo khuyên Văn Thanh cùng hài tử trở về, chờ cả hai đi xa sẽ không kịp mất.”

” Nương, thực xin lỗi, ta không thể.”

Nhìn đến nhi tử một mực cố chấp, nghĩ đến mình vĩnh viễn mất đi tôn tử, Nhạc lão phu nhân trước mắt tối sầm, ngã trên mặt đất, tắt thở.

“Nương. . . Nương. . . ” , Nhạc Thiên Vũ ôm lấy thân thể mẫu thân, lớn tiếng khóc.

32. Chương 32

Nhạc Thiên Vũ an táng mẫu thân.

Nhìn tiền giấy phi tán đầy trời, Nhạc Thiên Vũ trong lòng vô vàn thống khổ, trong một đêm, cửa nát nhà tan, cùng một lúc mất đi hai người ruột thịt là nhi tử cùng mẫu thân, mà hết thấy đều vì Tiêu Lăng. Bất quá hắn thực không hối hận, bởi người chết đi có là hắn chẳng nữa, hắn vẫn không thể để Tiêu Lăng rời khỏi mình, thế nhưng lúc này. . .hắn thật sự không có dũng khí đối mặt với sự lạnh lùng, phản kháng của Tiêu Lăng. Nhạc Thiên Vũ đưa tiễn tất cả khách nhân phúng viếng, một mình uống rượu rồi đi tới quán doanh, ánh mắt thất thần, người ngoài bái yết cùng quan tâm giả tạo, hắn căn bản không có tâm tư để ý tới, trong lòng tự hỏi, hắn ba mươi tuổi, chưa bao giờ trải qua cảm giác bàng hoàng bất lực như vậy, hết thấy hắn có được nháy mắt đã theo khe hở của dòng thời gian tan biến, nếu mất đi Tiêu Lăng, hắn không biết chính mình liệu có phát điên hay không ?

Bầu trời tối đen , mưa to theo màn đêm hạ xuống, ngay tại phía trước là chuồng ngựa, Lí Hạc Hiên chạy đến trước mặt Nhạc Thiên Vũ :

“Vương gia, ngài có khỏe không ? Ngài không sao chứ ? Vương gia đừng như vậy, người đã chết không thể sống lại, hãy nén bi thương mà thuận theo tự nhiên.”

“Lăng nhi, người hãy tha thứ cho ca ca, ca ca không bao giờ ... như vậy nữa” , Nhạc Thiên Vũ nhìn thiếu niên trước mắt, trong lòng lại nhớ về khuôn mặt tươi cười của Tiêu Lăng.

“Ai là Lăng nhi a ? “, Lí Hạc Hiên quơ quơ tay trước mắt hắn, “Vương gia, người không có việc gì thật chứ ? Ta là Lí Hạc Hiên, không phải Lăng nhi.”

“Lăng nhi. . . trời mưa, bên ngoài thực lạnh. . . ” , Nhạc Thiên Vũ kéo Lí Hạc Hiên ôm ghì vào trong lòng ngực.

“Vương gia, Vương gia. . . Ngài làm cái gì vậy ?”, Lí Hạc Hiên mặt đỏ bừng, dùng sức đẩy hắn ra.

“Người không để ý tới ta, vì cái gì ? Vì cái gì người không để ý tới ta? Ta cái gì đều có thể không cần, ta chỉ cần người, sao người vẫn không để ý tới ta, không muốn để ý tới ta. . . Vì cái gì. . . ” Nhạc Thiên Vũ đột nhiên ngang ngược ôm lấy Lí Hạc Hiên, tấp vào chuồng ngựa, đặt hắn lên một cụm rơm rạ phân tán trên đất, tùy tay dần thêm mấy mảng cỏ, rồi ấn Lí Hạc Hiên nằm úp sấp, thoát quần của y.

“Vương gia. . . Vương gia. . . Người muốn làm gì. . . Đứng. . . Vương gia. . . Không. . . A. . . Đau. . .
“

Một tiếng sấm vang lên, tiếng kêu khóc của Lí Hạc Hiên cùng tiếng quát tháo thô suyển của Nhạc Thiên Vũ hoàn toàn bị bao phủ.

Trời sáng, thanh âm xôn xao của bảy ngựa mới có vài phần an ổn. Nhạc Thiên Vũ nương theo ánh mặt trời, nhìn đến Lí Hạc Hiên trần như nhộng đang ôm quần áo, ghé vào bên cạnh hẩn lạng lẽ khóc.

“Lí Hạc Hiên ? “, Nhạc Thiên Vũ có chút kinh hãi.

“Là ta ! Ta không phải Lăng nhi.”, Lí Hạc Hiên lau lệ nói, “Người là nhận sai người, ta thật kém may mắn, người. . . người không được nói cho người khác. . . sự tình mất mặt này”

“Được. . . ta thực xin lỗi”, Nhạc Thiên Vũ mặc nhanh quần áo, “Ta sẽ không nói với bất kì ai, người muốn ta bồi thường người như thế nào ?”

“Bồi thường ? Đây là người nói đấy nhé ! “, Lí Hạc Hiên đáp mau : “Ta muốn gặp Lăng nhi , ta phải nhìn xem là ai đem ta hại thành như vậy ! Ta có thực sự giống hẩn không ?”

Nhạc Thiên Vũ nghe lời bông đùa của y liền nở nụ cười : “Đi nào, ta sẽ cho người thấy hẩn, bất quá người phải giúp ta một chuyện, hãy khuyên nhủ hẩn tha thứ ta, người cũng đừng đề cập đến chuyện đêm qua. “

“Dễ thôi mà”.

Nhạc Thiên Vũ đưa Lí Hạc Hiên về Noãn Các. Mặc Đồng nhìn thấy y, trong lòng cũng có phần trầm xuống, nhưng ngẫm nghĩ đôi chút liền khôi phục như bình thường, đi tới bên người Nhạc Thiên Vũ, hầu hạ hẩn nghỉ ngơi .

Lí Hạc Hiên tới trước cửa Noãn Trần Cư , lên tiếng :

“Tiêu Lăng, người có ở trong không? Ta vào được chứ?”

“Ai vậy ? ” , Tiêu Lăng nghe được thanh âm xa lạ nhưng vẫn đáp : “Người vào đi”.

Lí Hạc Hiên bước vào, chốt then cửa rồi đi đến đối diện với Tiêu Lăng, nhìn tình trạng bi thảm của y, liền thấp giọng thở dài : “Hai người các người sao đều thảm như vậy a ? Ta vốn cảm thấy cả hai đều là những bậc anh hùng cái thế, nguyên lai cũng như nhi nữ thường tình!”

“Người rốt cuộc là ai? Vào đây bằng cách nào?” Lời nói của hẩn khiến Tiêu Lăng có phần mờ mịt.

“Ta tên gọi là Lí Hạc Hiên, bị người liên lụy mới tới đây” , Lí Hạc Hiên nhìn Tiêu Lăng vẫn chưa hết kinh ngạc, liền nói thêm : “Người đừng hỏi nữa, ta không phải người xấu, không có ý định hại người, cũng không muốn hại Nhạc Thiên Vũ. Ta chỉ hỏi một câu, người có muốn rời khỏi đây không ?”

“Vô nghĩa, nếu người lâm vào tình cảnh này, người còn không muốn thoát khỏi sao?”, Tiêu Lăng trừng mắt với hẩn, tuy hai người lần đầu tiên gặp mặt nhưng đều có cảm giác thân quen như bằng hữu.

“Ta giúp người”

“Người ?”, Tiêu Lăng hoài nghi, “Người lấy cái gì giúp ta, người vì cái gì giúp ta ?”

“Người. . . đừng để ý việc ấy, ta là có hai điều kiện đối với người.”

“Điều kiện gì ?”

“Thứ nhất, người đi rồi cũng đừng trở lại. Thứ hai, người thiếu ta một ơn huệ, về sau vạn nhất hai ta gặp lại giữa chốn đao thương, người phải tha ta một mạng.”

“Vậy là ý tứ gì?”Tiêu Lăng càng cảm thấy kỳ quái .

“Hiện tại không phải thời điểm giải thích, ta sẽ tìm mọi cách để cứu người, chìa khóa vòng xích ở đâu ?”

“Trên người hẩn.”

“Được, chuyện này giao cho ta”. Lí Hạc Hiên đi tới cửa, quay đầu lại cười hỏi : “Tiêu Lăng, làm tướng quân hay làm nam thiếp thích hơn ? “

” Người đi con bà nó cho ta “, Tiêu Lăng đỏ mặt quát, “Cút”.

Mạc Đồng từ phòng Nhạc Thiên Vũ đi ra, bắt gặp Lí Hạc Hiên liền cúi đầu tiếp tục cất bước.

“Từ từ”, Lí Hạc Hiên gọi hần lại, “Người là Mạc Đồng ?”

“Đúng, người có chuyện gì sao?”

“Giúp ta một việc”.

Mạc Đồng cười : “Chúng ta vừa mới gặp mặt, người thật không thấy ngại ?”

“Đều là nam nhân, cho dù là nam nhân dưới thân Vương gia, cũng vẫn là nam nhân”, Lí Hạc Hiên đáp, “Giúp ta thả Tiêu Lăng, người thấy thế nào ?”

“Ta không phải chưa từng nghĩ tới, nhưng ta không có năng lực đó.”

“Chìa khóa ở trên Vương gia, mỹ nam tử đẹp tựa thiên tiên như người nếu muốn lấy không phải chỉ cần đưa tay là bắt được sao?”

“Ta cũng không dám”, Mạc Đồng đáp, “Người cho Vương gia là đứa ngốc sao? Bị hần phát hiện thì mệnh ta cũng chẳng còn”

“Ta có biện pháp !”

“Biện pháp gì?”

Lí Hạc Hiên thấp giọng nói một câu, Mạc Đồng nghe xong cười cười : “Việc này không phải vẫn kéo ta cùng vào sao?”

“Hần trong lòng có người”, Lí Hạc Hiên nói, “Người ở bên hần, thủ đoạn một khóc hai nháo ba thất cổ của nữ nhân, người có hứng thú thử dùng không?”

“Nói không chừng sẽ cần dùng a.” (Hai em này thật lắm trò =.=’)

“Thật sao?” Lí Hạc Hiên cười hỏi.

“Ân”, Mạc Đồng vỗ vỗ vai hần, cười nói : “Ta cũng kính nể Tiêu Lăng, không nỡ để y mãi phải chịu cảnh này, vậy làm theo biện pháp của người đi. Bất quá chuyện này người sẽ phải chịu thiệt thòi, phần mạo hiểm là trách nhiệm của người, đến lúc bị đánh cũng đừng liên lụy đến ta.”

“Không có việc gì, chỉ cần người khẳng định dốc hết sức.”

“Ta chấp nhận”.

Lí Hạc Hiên đi vào phòng Nhạc Thiên Vũ.

Nhạc Thiên Vũ chưa ngủ, lên tiếng: “Người đến gặp Lăng nhi có vui không? Lăng nhi nói gì?”. Không biết vì sao, Nhạc Thiên Vũ thực thích nam hài tử đơn thuần này, nói đúng ra, với Mạc Đồng, hần là thích y bởi thân thể tuyệt mỹ cùng tính tình dịu ngoan, còn với Lí Hạc Hiên, lại yêu thích giống như đệ đệ.

Lí Hạc Hiên đỏ mặt , ngồi bên giường đáp : “Vương gia, ta thực thích người, người lấy ta đi.”

“Không phải đâu”, Nhạc Thiên Vũ nở nụ cười, đem Lí Hạc Hiên ôm vào giường, “Người thích ta vì lẽ gì ? Ta nơi nơi đều lưu tình (trăng hoa), tâm ngoan thủ lạt (thủ đoạn độc ác), mà ta đối Tiêu Lăng như thế nào, người không phát hiện thấy sao?”

“Thiếp thân nguyện ý chấp thuận.”

“Thật không, vậy còn chờ gì nữa ?”. Nhạc Thiên Vũ nói xong, một mạch thoát hết y phục của Lí Hạc Hiên.

“Đừng vậy”, Lí Hạc Hiên né tránh hẳn, “Ngày hôm qua mới vừa làm, người chịu được nhưng ta còn chưa hồi phục, chọn một ngày tốt lấy ta về đã.”

“Ân, ta chỉ băn khoăn Lãng nhi . . . “

“Không cần suy nghĩ”, Lí Hạc Hiên nói, “Tiêu Lăng biết người vì hẳn ngay cả mẹ ruột đều . . . hẳn chắc chắn sẽ tha thứ cho người, chẳng qua cần thêm chút thời gian.”

“Thôi, quên đi”, Nhạc Thiên Vũ nói : “Khi ta thu dưỡng Mạc Đồng, tâm của Lãng nhi đã chịu nhiều tổn thương, ta cũng rất hối hận , chuyện với người. . . coi như kết thúc tại đây.”

“Vương gia”, Lí Hạc Hiên vẻ mặt đau khổ, “Người hãy thu dưỡng ta đi, chuyện này chỉ cần hai ta biết, ta sẽ gạt Tiêu Lăng, về sau hầu hạ hẳn thật chu đáo, còn có. . . “

“Còn gì ?”

Lí Hạc Hiên ở bên tai Nhạc Thiên Vũ nói hai câu, Nhạc Thiên Vũ liền vô cùng vui vẻ : “Chủ ý này không tồi, ta sẽ thử xem, đừng đợi thêm nữa, liền buổi tối hôm nay tiến hành.”

Màn đêm buông xuống, Mạc Đồng cùng Lí Hạc Hiên đi tới bên giường Nhạc Thiên Vũ, tự thoát hết y phục của mình, ba người ở trên giường triền miên, Lí Hạc Hiên hôn phía trên, Mạc Đồng hôn ở dưới, tiếng rên rỉ cùng thở dốc của cả ba liên tiếp vang lên.

Nhạc Thiên Vũ hưng phấn vô hạn, để hai người đều quỳ sát bên giường, tự hẳn đi lấy cao tron. Nhìn hẳn đi xa một chút, Lí Hạc Hiên nhỏ giọng nói : “Người cuốn lấy hẳn, ta trộm chìa khóa.”

“Được, hai ngày nay trời mưa, Yến Giang nước dâng cao, ta đã chuẩn bị thuyền tốt, người cầm chìa khóa nhanh chóng thả Tiêu Lăng là được”

Nhạc Thiên Vũ xoay người lại : “Các người nói thầm cái gì vậy?”

Mạc Đồng đứng dậy ôm lấy cổ hẳn, quyến rũ cười nói : “Vương gia, để người biết sẽ không còn thú vị , chúng ta chơi đùa thêm một lát, rồi liền dùng cái kia.”

“Hảo”, Nhạc Thiên Vũ hôn lên cánh môi Mạc Đồng : “Ta sẽ hỗ trợ các người”.

Lí Hạc Hiên một tay xoa nắn hạ thân Mạc Đồng, tay kia lần xuống đồng quần áo tìm chìa khóa. Một cái chìa khóa nho nhỏ rất cục đã tìm ra, y liền nhẹ nhàng chọc chọc bên chân Mạc Đồng rồi ôm bụng : “Không tốt, ta muốn đi cầu.”

Nhạc Thiên Vũ cười mắng : “Nhanh đi mau, tẩy rửa sạch rồi hãy trở về, tự mình khó làm thì cứ tìm hạ nhân giúp.”

“Được, ta sẽ nhanh trở về”.

Lí Hạc Hiên mặc qua loa quần áo, ngay cả hài đều không kịp xỏ, cầm chìa khóa chạy đến Noãn Trần Cư.

“Các người lấy được chìa khóa bằng cách nào ? “, Tiêu Lăng hỏi.

Lí Hạc Hiên vừa mở khóa vừa đáp : “Đừng nói nữa, ra tay quang minh chính đại không được, nên đành dùng sắc dụ dỗ hẳn, ta phải chịu hi sinh một chút, còn cùng Mạc Đồng bày trận, người ngàn vạn lần không thể quên chuyện đã đáp ứng với ta.”

“Người. . . “, Tiêu Lăng nhìn trang phục Lí Hạc Hiên, giận đáp :” Hẳn. . . các người. . . a” , Tiêu Lăng mạnh mẽ nắm chặt tay .

“Nói nhỏ chút, dấm chua (ghen) người về sau tái ăn, đi nhanh đi. Chậm thêm nữa thì cả ba chúng ta đều biết hậu quả.”

“Vậy còn người?”

“Người vừa đi, ta cũng sẽ trốn”, Lí Hạc Hiên đáp, “Hắn trong lòng chỉ lo chuyện của người, có lẽ sẽ không đếm xỉa tới ta”, dừng một chút nói thêm: “Kỳ thật, Nhạc Thiên Vũ thật sự là người đáng để yêu, nhưng hắn quá nhiều tật xấu, người thành nam thiếp của hắn ắt hẳn đã chịu nhiều khổ sở.”

Tiêu Lăng cúi xích, mặc quần áo chỉnh tề, cầm thương, ôm quyền hướng về Lí Hạc Hiên: “Hảo huynh đệ, chúng ta sau này gặp lại”

“Cửa sau có thuyền, đi mau, cũng đừng quên chuyện hứa hẹn với ta.”

“Quên không được.” Tiêu Lăng phóng nhanh về cửa sau.

Nhạc Thiên Vũ thấy Lí Hạc Hiên một lúc lâu chưa về, chân theo bản năng đạp xuống, đụng phải quần áo chính mình. “Không xong rồi”, hắn lập tức đứng dậy, lật quần áo, dang tay giáng cho Mạc Đồng một tát: “Các người dám gạt ta.”

“Vương gia bớt giận, Mạc Đồng không dám”. Mạc Đồng lập tức quỳ gối cúi đầu, thấp thoáng có chút sợ hãi.

“Ta quay lại sẽ xử lý người sau”. Nhạc Thiên Vũ hét lớn: “Người đâu, mau tới cửa sau bắt Tiêu Lăng trở về cho ta.”

Hắn mặc quần áo, dẫn người chạy tới cửa sau Noãn Các, Yến Giang nước chảy xiết, dưới ánh trăng, chỉ thấy một chiếc thuyền nhỏ lắc lư trôi dạt hướng xa xa, người giong cây đuốc trên thuyền là Tiêu Lăng.

“Lăng nhi, trở về đi”.

“Ca ca”, Tiêu Lăng rơi lệ hô to: “Người nếu còn ghi nhớ tình nghĩa giữa chúng ta thì đừng làm khó Mạc đại ca cùng Lí Hạc Hiên.”

“Ta sẽ không làm khó bọn họ, Lăng nhi, trở về, ca ca sẽ không quản thúc người, cũng không đánh người nữa, ta sẽ đem Mạc Đồng cùng Lí Hạc Hiên đưa khỏi đây, sông nước nguy hiểm, người mau trở lại.”

“Ta không thể. . .”, Tiêu Lăng lắc đầu, lau khô nước mắt, cởi áo lộ ra bờ vai nhỏ, đem cây đuốc áp vào nơ ấn đầu vai, chịu đựng đau thương, la lớn: “Nhạc Thiên Vũ, từ giờ trở đi, Tiêu Lăng không còn là nô tài của người!”

“Lăng nhi. . .” Nhạc Thiên Vũ kìm không được rơi lệ, ‘phịch’ một tiếng quỳ gối nơi bờ sông.

33. Chương 33

Nhạc Thiên Vũ quỳ ở bờ sông suốt một đêm, cuối cùng đành trở lại Noãn Trần Cư, hắn đẩy cửa nhưng không dám đi vào, Tiêu Lăng đi rồi, thực sự đi rồi, không bao giờ ... trở lại nữa, hắn thật sự mất đi Lăng Nhi, Nhạc Thiên Vũ quay đầu lại liền nhìn thấy Mạc Đồng đứng phía sau.

“Vương gia, Mạc Đồng tội đáng chết vạn lần, người cứ trút giận xuống ta”

Nhạc Thiên Vũ cười đáp: “Đi theo ta”. Hắn đưa Mạc Đồng tới gian phòng khác, xuất ra một tệp ngân phiếu, đẩy tới trước mặt Mạc Đồng: “Nhận lấy, ta bồi thường cho người, thật xin lỗi, ta không thể để người lại bên người.”

“Tiêu Lăng đi rồi, Lí Hạc Hiên cũng đi rồi, Vương gia giờ đây. . . cũng chẳng còn ai”, Mạc Đồng nói, “Vương gia không muốn có người ở bên sao?”

Nhạc Thiên Vũ lắc đầu: “Không, ta chỉ muốn một mình chờ đợi, đợi ngày nào đó Lăng nhi trở về.”

“Nếu hắn cả đời không trở lại?”

“Chuyện này không liên quan tới người.”

“Vậy được rồi”, Mạc Đồng đưa tay cầm ngân phiếu, cười nói: “Mạc Đồng không phải trình tiết liệt nữ, tiền có nhiều một chút cũng tốt, ta trụ lại ở Ngọc Lương trai, Vương gia ngày nào đó thấy buồn cứ đến, ta sẽ hầu hạ Vương gia chu đáo.”

“Mạc Đồng”, Nhạc Thiên Vũ ôm y, “Đa tạ người theo ta nhiều ngày như vậy, người rất đẹp, thật sự rất đẹp.”

“Nhưng ở trong lòng Vương gia, đẹp tới đâu cũng không thể so cùng Tiêu Lăng”. Mạc Đồng cũng ôm chặt Nhạc Thiên Vũ: “Vương gia, người hiện tại lưu lại ta, còn chưa muộn a.”

“Người đi đi”, Nhạc Thiên Vũ đẩy y ra rồi đáp: “Đi mau, vui vẻ sống những ngày tháng của người.”

“Được, đa tạ Vương gia, Mạc Đồng không thể quên được Vương gia, cũng thỉnh Vương gia chớ quên Mạc Đồng”. Mạc Đồng kiềm chế dòng nhiệt lệ trong mắt, hôn lên môi Nhạc Thiên Vũ, ôn nhu nói: “Nhạc Thiên Vũ, ta yêu người”, dứt lời, xoay người mà đi.

Nhạc Thiên Vũ một mình trở lại Noãn Trần Cư, lần này thật sự chỉ còn hẩn đơn độc, hẩn nhìn thiết liên trên mặt đất cùng y sam đã cũ của Tiêu Lăng treo trên giá, nước mắt lặng yên chảy xuống, dưới vòng sắt chốt hé ra một trang thư, hẩn liền nhặt lên xem, bên trên viết:

“Ca ca, lúc Vân Tùng sắp chết có nói Liêu Huy mới là phản tặc, vô luận thật giả, thỉnh ca ca tăng cường đề phòng, Tiêu Lăng lần này ra đi, không biết lưu lạc thiên nhai nơi nào, ca ca bảo trọng, Lăng nhi rơi lệ bái biệt người.”

“Lăng nhi, người thực không cần ca ca sao? Trở về đi, ca ca sai lầm rồi, ta không bao giờ như vậy nữa”. Một đêm ấy, Nhạc Thiên Vũ mãi khóc như một hài tử. . .

“Vương gia, Vương gia. . . có quân lệnh khẩn cấp”

Nhạc Thiên Vũ mơ mơ màng màng nghe được ngoài cửa có người gọi hẩn, lên tiếng: “Quân lệnh. . . gì?”, hẩn lịch kịch đứng lên, sát mặt cùng dụi mắt, mở cửa, nghiêm nghị nói với Thành Phi: “Đừng gấp, quân lệnh khẩn cấp ra sao? Người truyền lệnh ở đâu?”

“Ồ. . . ở quân doanh”.

“Được, ta đi thôi”, Nhạc Thiên Vũ phi ngựa nhanh chóng tới quân doanh, người truyền lệnh là công chúa Lí Tĩnh.

“Công chúa”, Nhạc Thiên Vũ hành lễ, “Thần tham kiến công chúa, rốt cuộc là đại sự gì làm cho công chúa gác lại trăm công nghìn việc tự mình đến đây?”

“Nếu không phải phụ vương sớm có dự đoán, phái ta rời kinh du ngoạn, ta căn bản chẳng thể gặp được Tây quận Vương gia người nữa.”

“Sao lại thế?”, Nhạc Thiên Vũ nhìn bộ dáng kích động của nàng, liền sai người ta mang cho nàng ly nước, “Công chúa đừng gấp, có chuyện chậm rãi nói.”

“Liêu Huy cùng Hàn Thế Xương tạo phản!”

“Sao? Liêu Huy tạo phản?”, Nhạc Thiên Vũ kinh hô, “Chuyện này. . . chẳng lẽ là sự thật?”. Hẩn đột nhiên nhớ tới thư tín Tiêu Lăng lưu lại.

“Đương nhiên là thật”, công chúa vội la lên: “Bọn chúng phát binh rất nhanh đã tràn quét tới kinh thành, toàn bộ quân sĩ ven kinh thành đều đang dốc sức cản chúng.”

“Danh nghĩa của chúng là gì?”, Nhạc Thiên Vũ hỏi, “Chúng không thể vô cớ mà khai binh”

“Chúng tuyên bố phụ hoàng ta ngu ngốc vô năng, không để ý tới chuyện sinh nhai của bách tính. . . Thuận tụy là nói hươu nói vượn. . . còn có”, công chúa nói thêm: “Ô Hân Quốc cũng sẽ tham dự, bọn họ cùng Liêu Huy sớm có âm mưu, trần châu tiến cống là ngụy trang của ước định đồng loạt phát binh tạo phản.”

“Nhưng trần châu không phải đưa đến kinh thành sao?”

“Trân châu ấy đưa đến kinh thành nhằm truyền tin cho nội ứng trong cung, bất quá kẻ này lại ở phủ Bắc Chinh vương Hàn Thế Xương.”

“Kẻ kia là ai?”, Nhạc Thiên Vũ hỏi.

“Nguyên lai là thái giám tổng quản đại nội, Diệp Tự Phi.”

“Diệp Tự Phi không phải vài năm trước bắt ngờ chết sao?”

“Không chính xác, là phụ hoàng ta phát hiện hắc mưu đồ phản loạn, ban cho hắc cái chết”, công chúa tiếp lời: “Ô Hãn Quốc quốc vương cùng Diệp Tự Phi sớm có giao tình, đại sự này, hắc chỉ tin tưởng một mình Diệp Tự Phi, mật hiệu của hắc cũng chỉ có Diệp Tự Phi thông thạo”

“Vậy người nói kẻ trong vương phủ Hàn Thế Xương là ...?”

“Nhi nữ của Diệp Tự Phi, Diệp Minh Châu, hiện tại là Minh Châu quận chúa Hàn Minh Châu, phần thân thế này của hắc gần đây mới bị ta phụ hoàng điều tra ra, không ai có thể tưởng tượng được trước khi Diệp Tự Phi vào cung còn có một đứa con, bởi thế ngoại trừ Diệp Tự Phi, nàng là người thứ hai biết mật hiệu.”

“Là nàng ấy sao. . . Chuyện này khiến ta nhớ tới một việc. . . “, Nhạc Thiên Vũ trầm ngâm, “Tổng quản thái giám không thể ra khỏi cung, quốc vương Ô Hãn Quốc chỉ còn cách thông qua tiến cống để đưa trân châu vào đại nội, kế sách của Hoàng Thượng liền khiến bọn chúng nhiều như vậy năm cũng không biết Diệp Tự Phi đã chết. Bất quá Hàn Minh Châu đã thay thế Diệp Tự Phi, trân châu bị đánh tráo rồi đưa đến Bắc Chinh vương phủ, người đánh tráo chính là Đông Tuấn Vương gia Liêu Huy. Nhưng người đưa vật ấy đến Bắc Chinh vương phủ, là . . . Lãng nhi”

“Đúng, chính là Tiêu Lãng”, công chúa khẳng định, ” Bởi lẽ đó phụ hoàng ta có phần lo lắng người cũng tham gia tạo phản, nhưng Người nói Người tin tưởng người, Tiêu Lãng hắc là đã mắc mưu của chúng”.

“Sau này, chúng ta ắt phải cùng Nam Hoài vương liên kết”, Nhạc Thiên Vũ tiếp lời: ” Hoàng Thượng đã phái người tới Nam Hoài chưa?”

“Đã phái, nhưng còn chưa rõ ý tứ của Nam Hoài vương Lí Đồ Chí , nghe nói Liêu Huy cũng muốn mượn sức của ông ta.”

“Ta sẽ phái thêm người đi Nam Hoài”.

“Tiêu Lãng đâu?” Công chúa đưa mắt tìm xung quanh, “Hắc đâu? Không phải ngày ngày hắc và người đều ở cùng một chỗ sao? Ta chưa thấy hắc”

“Hắc đi rồi”.

“Đi rồi?”, Công chúa hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Không biết”, Nhạc Thiên Vũ đáp xong, quay đi triệu tập tướng sĩ Tây quận, hô to: “Các huynh đệ, lại có trận đánh.”

34. Chương 34

Mấy ngày trôi qua, Nhạc Thiên Vũ tâm tình lo lắng, chiến sự phía trước vô cùng căng thẳng, hướng tiến quân của Ô Hãn Quốc vẫn mịt mờ, mà người hắc phái đến Nam Hoài chậm chạp tới giờ còn chưa về, có nên phát binh hay không, khi nào thì phát binh, phát binh hướng nào, Hoàng Thượng hắc không thể không cứu, kẻ thù bên ngoài lại không thể không đề phòng. Trong lòng Nhạc Thiên Vũ còn có một tia nghi hoặc, Ô Hãn Quốc tiến binh vào trung thổ là sự thật hay chỉ là tin đồn, phải chăng đó là âm mưu của Liêu Huy cùng Hàn Thế Xương? Hết thấy đều là nghi vấn.

“Thật khó a”, Nhạc Thiên Vũ ngồi trong trường, hết thấy mọi chuyện đều không ngừng xáo trộn suy nghĩ của hắc.

“Tây quận Vương gia”, công chúa tiến vào, sốt ruột nói: “Người còn không mau phát binh, người rốt cuộc có muốn cứu ta phụ hoàng hay không? Hay người cũng . . .”

“Công chúa”, Nhạc Thiên Vũ vội đáp: “Ta cứu, ta có thể không cứu sao? Nếu có thể ta sẽ cho người xem cả tim mình, Nhạc Thiên Vũ ta chưa bao giờ có dã tâm quân lâm thiên hạ, dù ta có lòng lang dạ sói, coi sinh tử của bản thân chỉ là chuyện nhỏ, nhưng khiến thiên hạ đại loạn, sinh linh đồ thán, máu chảy thành sông. . . “, hấn khoát tay,”Nhấn tâm của ta còn chưa đủ.”

“Ta hiểu, phụ hoàng ta cũng nói như người”, công chúa thở dài,”Nhưng dã tâm ấy Liêu Huy cùng Hàn Thế Xương đều có, mà Liêu Huy, văn phong điềm đạm, thật không nghĩ hấn lại gây ra chuyện như vậy.”

“Ta cũng chưa từng nghĩ tới”, Nhạc Thiên Vũ lắc đầu, hấn có phần lo lắng cho Liêu Văn Thanh, cũng có chút lo lắng cho nhi tử của mình, chỉ mong Văn Thanh có thể bảo vệ tốt Uy nhi khỏi bị liên lụy. . .

“Vương gia”, Thành Phi hấn hấn chạy vào,”Thuộc hạ từ Nam Hoài đã trở lại.”

“Lão vương kia nói gì?”, Nhạc Thiên Vũ cùng công chúa vội hỏi.

“Nam Hoài Vương tỏ ý tuổi già sức yếu, chuyện tác loạn phạm thượng ông ta sẽ không làm, chẳng màng hư vinh lợi lộc, chỉ mong cùng nghĩa tử duy nhất của ông ta nhàn nhã, sống một cuộc đời yên lặng bình ổn.”

“Người cảm thấy ông ta nói là thật chăng?”

Thành Phi đáp :” Thưa, không giống giả.”

“Àn, vậy là tốt rồi, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

” Nga, đúng rồi”, Thành Phi tới gần cửa chợt nói thêm : ” Ngài đoán ta ở Nam Hoài vương phủ đã thấy ai?”

” Ai vậy?”, Nhạc Thiên Vũ hỏi.

” Lí Hạc Hiên.”

” Người nói sao?”, Nhạc Thiên Vũ cả kinh không ít, ” Là ai?”

Thành Phi nhắc lại : ” Lí Hạc Hiên.”

“Y. . . Y ở đó làm gì?”

“Thuộc hạ không rõ, bởi vội vàng trở về nên chưa kịp hỏi, bất quá nhìn qua, địa vị y không thể là hạ nhân. . . “

” Không phải hạ nhân?”, Nhạc Thiên Vũ nghi hoặc: ” Y là . . . “. Đầu óc hấn nháy mắt càng thêm hỗn loạn, bất quá Lí Hạc Hiên là ai trước mắt cũng không phải chuyện trọng yếu nhất, đành đáp : ” Thôi quên đi, y là ai không cần quan tâm.”

“Nếu Nam Hoài không tham chiến, chuyện này cũng tốt hơn một phần”, Nhạc Thiên Vũ hạ mệnh :”Thành Phi, bốn vương lệnh cho người, mang mười vạn quân xuất phát, mặc kệ Ô Hấn Quốc xuất binh hay không, kẻ địch là ai, người cũng phải tận lực bảo vệ biên cảnh, không thể để chúng tiến vào trung thổ dù chỉ một bước.”

“Tuân lệnh” Thành Phi lĩnh mệnh dời đi.

Công chúa bần khoản : “Vương gia, vậy còn người?”

“Ta mang mười vạn quân còn lại đi đánh Liêu Huy cùng Hàn Thế Xương, việc này không nên chậm trễ, nhất định phải nhanh chóng phát binh, còn chậm chỉ sợ thân binh hoàng gia không trụ nổi.”

Giờ lành ngày kế, hai mươi vạn đại quân chia làm hai đường, từ từ xuất phát.

Nhạc Thiên Vũ mang theo mười vạn quân ngày mừng bảy tháng một âm lịch thần tốc di chuyển cả ngày lẫn đêm, dùng tốc độ nhanh nhất hướng về hoàng thành, dọc đường đi chứng kiến xác người ngổn ngang khắp chốn, khói lửa tràn ngập, nạn dân trôi giạt nơi nơi, gia đình li tán, nơi chốn đều im ắng dấu vết chiến loạn. Nhạc Thiên Vũ càng thấy càng căm giận, hấn vốn nghĩ bản thân đã đủ hỗn đản, dù chuyện ý thể

hiếp người, đốt nhà, sát nhân, cướp bóc hẳn không phải chưa từng chứng kiến, nhưng Liêu Huy cùng Hàn Thế Xương quả thực là cầm thú cũng không bằng, vì lòng lang dạ thú của mình mà không màng đến sinh linh đồ thần, chúng tàn sát bao người như vậy, long ý kia rốt cuộc có đáng giá bằng từng ấy sinh mạng hay không ? Nhạc Thiên Vũ tức giận muốn gào thét, trong bữa cơm cùng quân binh liền phát lệnh : “Ăn nhanh lên, ăn nhanh rồi chạy cho ta, trước trưa mai, nhất định phải đuổi tới hoàng thành.”

Tây quận tướng sĩ tiến binh thần tốc, quả nhiên trưa ngày hôm sau đã tới bên ngoài hoàng thành, ở đó đang xảy ra một hồi hỗn chiến. Liêu Huy không nghĩ tới quân binh của Nhạc Thiên Vũ nhanh như vậy đã tới, lực lượng của hắn cùng Hàn Thế Xương nhân số nhiều hơn thủ binh hoàng thành và mười vạn quân Nhạc Thiên Vũ mang theo, bất quá trải qua mấy ngày chiến đấu kịch liệt, lại không nắm được thực chất về Nhạc Thiên Vũ, đành tạm thời lui binh, hai đội quân cách xa nhau mười dặm, đều tự xây dựng cơ sở tạm thời .

Qua mấy ngày nghỉ ngơi hồi phục, hai bên đều không xuất binh trước.

Đêm hôm đó, trăng sáng sao thưa, bầu trời đêm phiêu phiêu vài bông tuyết, một con khoái mã từ doanh trại Liêu Huy hướng tới chiến doanh Tây quận .

Nhạc Thiên Vũ đang ở trong quân trường khép mắt nghỉ ngơi, chợt có người báo lại :”Vương gia, Minh Châu quận chúa cầu kiến.”

Nhạc Thiên Vũ cười : “Thỉnh!”

Hàn Minh Châu một thân hắc y, khăn thiết tiến vào, cười yếu ớt mở lời :”Tây quận Vương gia vẫn hảo ?”

Nhạc Thiên Vũ chấp tay thi lễ, cười đáp: ” Đa tạ quận chúa quan tâm, Nhạc Thiên Vũ ta vẫn còn sống.”

“Vương gia”, Hàn Minh Châu nói: ” Vương gia là người thông minh, ta cũng không rảnh nhiều lời, người có hai mươi vạn tinh binh, quả thật rất có thực lực, nhưng Ô Hãn Quốc chắc hẳn khiến người phải phân đi ít nhất một nửa binh lực, bằng không với tính tình của người, người đã sớm công kích, quyết không để chúng ta kịp thở.”

” Ân, đúng vậy”, Nhạc Thiên Vũ gật đầu cười, ” Các người đều thực hiểu ta, bởi vậy, ta không thể không suy tính tường tận đầu đuôi.”

” Chúng ta thỏa thuận điều kiện được không ?”Hàn Minh Châu lại mở lời.

” Có thể, nói đi, điều kiện gì ?”

” Người về phe chúng ta tiến đánh hoàng thành, đại sự một khi thành, chúng ta sẽ ủng hộ người làm vương.”

” Ngu ngốc”, Nhạc Thiên Vũ cười to, ” Đây là mơ mộng hão huyền của người sao? Hay Liêu Huy cùng Hàn Thế Xương đều tán thành?”

” Chuyện này người không cần để tâm, người hãy cho ta biết, người đồng ý hay không là đủ !”

“Ta vẫn không yên tâm.”

“Chúng ta đánh hạ hoàng thành, giết lão hoàng đế, người làm tân hoàng đế, ta sẽ giải quyết Liêu Huy cùng Hàn Thế Xương.”

“Vậy còn người?”Nhạc Thiên Vũ cười hỏi.

“Ta sao?” Hàn Minh Châu cười nói : “Ta làm Hoàng hậu nương nương của người được chẳng?”

“Người. . .”, Nhạc Thiên Vũ nhún mày rồi cười hỏi: “Người thích ta ?”

” Đúng, ta thích người, nếu không thích người, ta sao có thể thả Tiêu Lăng ? Ta hoàn toàn vì người mà làm, nói cho cùng, ta không muốn để người hận ta, hơn nữa Tiêu Lăng thực đơn thuần, ta không sợ y, bất quá. . .”, Hàn Minh Châu cười cười, ” thật ra, ta càng thích thủ đoạn của người, người lợi dụng y để đuổi nữ nhân người không yêu đi đúng không ?”

“Người ám chỉ Lăng nhi?”

“Trừ bỏ y còn ai khác ? Liêu Văn Thanh nói người yêu Tiêu Lăng, người thật sự yêu một người nam nhân, một tên nô tài sao?”, Hàn Minh Châu nói thêm : “Nhất định người đã làm gì có lỗi với nàng, nàng có gì lại

kể cho Liêu Huy như vậy? Những tưởng nàng sẽ tìm lí do tốt hơn để bản thân có một đường lui, aiz. . . “, Hàn Minh Châu thở dài, ” Một nữ nhân đáng thương .”

Nhạc Thiên Vũ cười nói : “Người. . . thật sự không tin?”

“Không tin”, nàng đi đến trước mặt Nhạc Thiên Vũ, hơi thở ngát hương như lan, mị nhãn như tơ : “Vương gia, ta so với Liêu Văn Thanh thế nào ?”

“Chưa từng so qua “, Nhạc Thiên Vũ từng bước lùi về phía sau, cười đáp : “Ta sẽ hảo hảo so sánh một lần, xong rồi sẽ nói cho người.”

” Tiêu Lăng đâu?”,Hàn Minh Châu hỏi, ” Ta từng cứu y một mạng a.”

” Thật không khéo, y không ở đây, không thể báo được ân của người.”

“Không cần y báo ân, là ta muốn tạ ơn y đã mang trần châu tới Bắc Chinh vương phủ, đó là thứ rất trọng yếu đối với ta.”

“Trần châu cùng quân đội không giống nhau” , Nhạc Thiên Vũ cười nói, “Trần châu tốt có thể đưa tới, quân đội chết mới có thể tiến vào.”

Hàn Minh Châu nghe ra ý định kiên cường trong giọng đùa của hắn, liền thật lòng nói :”Nhạc Thiên Vũ , Hoàng Thượng giết phụ thân ta, đề ra một tội danh ‘có lễ có’, đơn giản chỉ vì ông cùng quốc vương Ô Hãn Quốc là bạn cũ ! Ta nhất định phải báo thù cho phụ thân, vì chuyện này ta có thể trả giá hết thấy, cho dù là sinh mệnh bản thân hay sinh mệnh bất kì kẻ nào khác.”, nàng nhìn Nhạc Thiên Vũ trước sau chỉ cười, liền lạnh lùng nói tiếp : “Thê tử cùng nhi tử của người đều ở trong quân đội chúng ta, người có muốn trông thấy bọn họ chăng? Nhi tử của người thật sự thực đáng yêu, cũng rất ngoan.”

“Tùy người”, Nhạc Thiên Vũ miễn cưỡng đáp : ” Ta không cần nữ nhân cùng thẳng nhai con kia, ai muốn dưỡng cứ dưỡng.”

Hàn Minh Châu sắc mặt âm trầm : “Nhạc Thiên Vũ , nếu người không bằng lòng, ta đành đi thôi, chúng ta. . . tái ngộ phân cao thấp trên chiến trường.”

“Tiễn khách”, Nhạc Thiên Vũ sai người tiễn chân nàng. Phó tướng Khương Minh liền hỏi : “Vương gia, sao không giết nàng ta ?”

Nhạc Thiên Vũ cười lạnh : ” Hai phe giao chiến không chém sứ giả, hơn nữa, nữ nhân này đối với Liêu Huy cùng Hàn Thế Xương mà nói, là con dao hai lưỡi không chừng.”

Ngừng cười, hai hàng lông mày của Nhạc Thiên Vũ lại cau chặt, nhi tử cùng Văn Thanh chung quy vẫn là tảng đá triu nặng trong lòng hắn.

35. Chương 35

Hai bên giao chiến kéo dài từ mùa đông cho đến mùa xuân năm thứ hai, tình hình chiến sự càng lúc càng dị thường ác liệt, song phương đều tử thương vô số.

Trong quân doanh, Liêu Huy cùng Hàn Minh Châu đang bàn chuyện, Liêu Huy đến giờ đã mất kiên nhẫn: “Quận chúa, Ô Hãn Quốc tốt cùng khi nào mới có thể xuất binh ?”

“Nhanh thôi, qua đợt mưa đầu xuân, người có thể gặp được viện quân Ô Hãn Quốc “, Hàn Minh Châu cười nhạt, “Nhưng cái giá bọn họ muốn là Tây quận, việc này người cần cẩn trọng suy xét.”

“Chỉ cần có thể thắng trận này, một Tây quận đâu là gì!”. Liêu Huy thâm độc nói thêm: “Ta thật muốn chính tay xả thịt Nhạc Thiên Vũ, bằng cách nào hắn có thể ngoan cường chống chọi tới vậy ? Chúng ta lực lượng rõ ràng hơn hắn rất nhiều.”

” Nhạc Thiên Vũ không có dã tâm mới đến lượt người tạo phản!”

“Người. . .”, Liêu Huy thập phần bất mãn.

Hàn Minh Châu cười: “Vương gia đừng tức giận, chỉ cần Ô Hân Quốc xuất binh, Nhạc Thiên Vũ với một nửa đội quân tuyệt đối sẽ không trụ nổi.”

“Bọn họ có bao nhiêu quân?”

“Ít nhất là hai mươi vạn thiết kỵ.”

“Thật ư?”

“Đương nhiên là thật”

” Phụ vương người có biết không?”

“Hắn cái gì cũng không biết”, Hàn Minh Châu sầm mặt, “Hợp tác với người là ta, không phải hắn, hắn chẳng qua là quân cờ để chúng ta lợi dụng thôi.”

“Hắn chính là dưỡng phụ của người đấy”, Liêu Huy cười cười, “Người làm vậy thật không hợp đạo hiếu a.”

“Lão súc sinh ấy, ta sớm muộn cũng sẽ khiến hắn chết không chỗ chôn thân”, Hàn Minh Châu trên mặt tràn đầy hận ý.

“Người vì cái gì lại hận hắn như vậy?” Liêu Huy cười hỏi.

“Không phải chuyện người có thể xen vào!”

Hàn Minh Châu là dưỡng nữ của Hàn Thế Xương, song thực chất ngầm là tiểu thiếp của hắn, phòng ngủ Hàn Thế Xương có một mật thất, chính là nơi hắn tra tấn khi nhục Hàn Minh Châu mỗi ngày, nàng gọi hắn một tiếng phụ vương, hai tiếng phụ thân bất quá là vì thỏa mãn thú tính của Hàn Thế Xương cùng che mắt thiên hạ. Những tháng ngày chiến trận, ngược lại chính là khoảng thời gian nàng phi thường thoải mái, ít nhất Hàn Thế Xương ngại quân tử sẽ không dám trước mặt nhiều người như vậy trắng trợn cưỡng đoạt nhi nữ của mình.

“Quận chúa”, ngoài cửa chợt có người lên tiếng, “Vương gia muốn gặp người để thương lượng chút tình hình chiến đấu.”

“Được, ta sẽ tới!”. Hàn Minh Châu bất động thanh sắc đáp.

Liêu Huy cười hỏi: “Ta không phải cũng nên qua đó chứ?”

“Không cần”, Hàn Minh Châu nói, “Ta lát nữa sẽ trở lại tiếp tục đàm luận cùng người.”

“Phụ vương”, Hàn Minh Châu đối với Hàn Thế Xương đang nằm trên giường thi lễ.

“Đến đây đi, phụ vương thật tịch mịch, có đôi điều muốn cùng người hàn huyên.”

“Thưa vâng”, Hàn Minh Châu đi đến bên giường, Hàn Thế Xương liền kéo nàng nằm xuống bên người, thoát sạch y phục của nàng, dùng khăn chặn miệng nàng lại. . .

Qua một lúc, Hàn Minh Châu bước ra khỏi trướng, một mình đứng dưới làn gió đêm se lạnh. Liêu Văn Thanh từ sau chợt đi tới: “Minh Châu quận chúa, trời có điểm lạnh, nên nhanh trở về.”

“Ta đã biết, đa tạ”, Hàn Minh Châu đáp, “Người không phải trông coi nhi tử sao?”

“Này nhi đã ngủ.”

“Văn Thanh tử, ta mong người hãy rời khỏi đây. Nếu chúng ta thua, toàn bộ đều phải chết, người vì cái gì phải liên lụy nhi tử của chính mình?”

“Bất luận thắng hay thua, ta chỉ muốn Nhạc Thiên Vũ biết thế nào là thống khổ”, Liêu Văn Thanh đáp, “Minh Châu, chúng ta sẽ thất bại sao? Người không phải từng nói. . .”

“Chưa đến thời điểm cuối cùng, ai cũng không thể biết trước, cho dù chúng ta nắm chắc ưu thế cũng không nhất định sẽ là người thắng.”

” Ta có hiểu biết đôi chút về Nhạc Thiên Vũ, hẳn là một người thực thông minh, cũng thực phi thường giả dối, thâm hiểm.”

“Hắn đối với ai đều như vậy sao?”

“Đúng, trừ bỏ duy nhất. . . Tiêu Lăng.”

Hàn Minh Châu cười nhẹ : “Người vẫn nghĩ hắn bởi vì Tiêu Lăng nhỏ nhoi kia mới bỏ mặc người ?”

Liêu Văn Thanh có chút sâu não : “Nói vậy, người cảm thấy ta gạt người sao? Người đoán chừng cũng thích hắn, với dung mạo tuyệt đại mỹ nhân của người, người đã thấy hắn từng động tâm bao giờ chưa ? Nhạc Thiên Vũ thích chính là nam nhân, không, là Tiêu Lăng. Vì y, hắn đã khiến mẫu thân uất ức mà chết, cũng bỏ mặc nhi tử của chính mình.”

“Chẳng lẽ. . . đó là sự thật . . . ? “, Hàn Minh Châu nghĩ một hồi rồi bỗng nhiên lên tiếng : “Tiêu Lăng hiện giờ ở đâu?”

“Ta không biết, Tiêu Lăng chẳng lẽ không theo hắn đến đây sao? Nhất định là Nhạc Thiên Vũ nơi nơi trăng gió, chọc giận y. Tiêu Lăng đi rồi, nói không chừng ngay cả Nhạc Thiên Vũ cũng không rõ y giờ này ở đâu ! Luận đến đánh giặc, Tiêu Lăng chính là cánh tay phải của hắn, trường kì chiến trận tới nay cũng không gặp y xuất hiện, có thể thấy được hai người này đã. . . “, nàng lạnh lùng cười cười, “Không biết Nhạc Thiên Vũ có từng nhưng nhớ y, có từng vì y mà khóc hay chẳng ?”

Hàn Minh Châu cười nói : “Là người phái người đi quyến rũ Nhạc Thiên Vũ, không phải sao ?”

Liêu Văn Thanh đỏ mặt : “Người sao lại biết ?”

“Đều là nữ nhân, ta tự nhiên biết. Người thật ra đã nhắc nhở ta, Tiêu Lăng, ta như thế nào lại không nghĩ tới y !”

Nàng cùng Liêu Văn Thanh liền đi tới đại doanh của Liêu Huy .

Hàn Minh Châu mở lời : “Liêu Vương, chúng ta có thể lợi dụng Tiêu Lăng kia hay không?”

“Tiêu Lăng?”, Liêu Huy ngẫm nghĩ, “Y hiện tại không ở dưới trướng Nhạc Thiên Vũ, người hãy đa tạ trời đất trước đã, nếu y còn trụ lại, đối với chúng ta thật đúng là đại phiền toái.”

“Không nhất định sẽ như vậy.Nếu những điều Văn Thanh tỷ nói đều là sự thật, Tiêu Lăng không chừng có thể giúp chúng ta, có nên tìm y đến hay chẳng ?”

Liêu Huy cười lạnh : “Ý tưởng của người thật điên khùng, Tiêu Lăng từ bỏ Nhạc Thiên Vũ, ta sớm đoán được, nhưng tình cảm của y cùng Nhạc Thiên Vũ thật nằm ngoài dự kiến của ta, Nhạc Thiên Vũ ngay cả lão nương cùng nhi tử đều vất bỏ, thật sự không giống tác phong của hắn, hiện nay bọn họ hai người bất hòa, chúng ta cầu còn không được, người tìm Tiêu Lăng đến, nếu bọn họ ở trước trận bỗng nhiên hòa hảo, chúng ta biết làm sao bây giờ ?”

“Sẽ không, ta cảm thấy sẽ không thể như vậy”, Hàn Minh Châu đáp, “Tiêu Lăng đến bây giờ đều chưa lộ diện, có thể thấy được Nhạc Thiên Vũ đã khiến y tổn thương sâu sắc đến mức nào, nam nhân cùng nữ nhân đều giống nhau, một khi tình cảm bị thương tổn liền mất đi lý trí , Tiêu Lăng là một kẻ đơn thuần, lại vô cùng dũng cảm trung thành, Nhạc Thiên Vũ binh lực tử thương quá nửa, nhưng y vẫn không tới giúp, hẳn là đã hận Nhạc Thiên Vũ đến chết.”

“Đúng vậy, ca à”, Liêu Văn Thanh đồng thuận, “Ta rất hiểu, trên đời này kẻ duy nhất Nhạc Thiên Vũ không thể đối địch chính là Tiêu Lăng, các người không biết hắn đối với y có bao nhiêu . . . “

“Ta hiểu, nhưng ta còn muốn cùng Hàn Vương gia thương lượng . Trước cứ chờ quân đội Ô Hãn Quốc đến đã.”

“Ta sẽ phái người đi tìm Tiêu Lăng nhưng không kinh động y”, Hàn Minh Châu nói, “Khi nào thiết yếu mới tiếp cận, phòng ngừa y khiến chúng ta trở tay không kịp.”

“Đó là một ý kiến hay”, Liêu Văn Thanh lên tiếng, “Hàn Vương gia kia có thể có ý tưởng gì a ? Hẳn vốn chính là ngồi mát ăn bát vàng !”

“Vân Thanh”, Liêu Huy muốn nàng ngậm miệng.

“Không có gì”, Hàn Minh Châu cười lạnh, “Hắn chính là một kẻ ngu ngốc, bằng không ta đã chẳng cần kết minh cùng các ngươi.”

“Được rồi”, Liêu Huy đáp, “Ta sẽ phái người đi tìm Tiêu Lăng.”

36. Chương 36

Một hồi tí tách mưa xuân tựa như phủ khắp Trung Nguyên một màu xanh mượt, hai mươi vạn thiết kỵ của Ô Hãn Quốc đã tập kết ở biên cảnh, đối diện cùng mười vạn đại quân Thành Phi suất lĩnh, bụi đất tứ tán, trước mắt liền thấy một hồi đại chiến không thể tránh được. . . Thành Phi ôm trong lòng ý chí quyết tử, đang muốn phát động toàn quân tiến lên, bỗng nhiên lại thấy quân địch một mảnh hỗn loạn, ba ngày sau một mạch rút lui . . .

Nam Hoài vương phủ, chúng hạ nhân đang hầu hạ Nam Hoài vương cùng thế tử dùng bữa, thủ vệ đại môn chợt tới báo : “Thế tử, có người cầu kiến.”

“Ai a ?” Nam Hoài thế tử lên tiếng hỏi.

“Y nói là bằng hữu của ngài, họ Tiêu, đến từ Tây quận, mang theo hậu lễ tới cho ngài.”

“Họ Tiêu, Tây quận?”. Nam Hoài thế tử cơ hồ từ trên ghế nhảy dựng lên :”Mau nhiệt tình thỉnh y đến phòng ta”

“Thưa vâng”.

“Hạc Hiên, là ai a?” , Nam Hoài vương liền hỏi.

“Không có gì đâu phụ vương, y là hảo bạn hữu của con, người cứ ăn trước, con đi gặp y a”, Lí Hạc Hiên bước nhanh tới phòng mình, chờ hạ nhân dẫn vị bằng hữu kia tới, người này đúng là Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng một tay cầm thương, trên vai vác một cái túi to, đi nhanh đến, đem cái túi kia ném xuống đất, chấp tay cười nói: “Tiêu Lăng bái kiến Nam Hoài thế tử.”

“Tiêu Lăng”, Lí Hạc Hiên cao hứng ôm ghì lấy y, lại đẩy y ra, cười hỏi:”Người sao lại biết ta là Nam Hoài thế tử?”

Tiêu Lăng đáp: “Cổ hương của ta vốn ở phía Nam, bất quá thân nhân đều chẳng còn một ai, ta rời khỏi Noãn Các trở lại Nam Hoài, đi qua trước cổng Nam Hoài vương phủ liền thấy mọi người gọi người là thế tử, trách không được người lại ra điều kiện: về sau nếu tái ngộ giữa chốn binh đao, ta phải tha cho người một mạng! Người đến Tây quận làm gì? Là gian tế a?”

“Cũng không phải, chỉ là cha ta phát hiện Liêu Huy cùng Hàn Thế Xương có động tĩnh, liền phái ta đến Tây quận quan sát, bởi Liêu Huy chính là đại cứu ca (anh vợ) của Nhạc Thiên Vũ, ta lại không thể tùy tiện tới hỏi, liền đóng giả kẻ chăm ngựa trà trộn trong quân doanh, Nhạc Thiên Vũ cùng ta. . . khi ấy, ta phải phi thường đấu tranh tư tưởng mới không động tới võ công.”

Lí Hạc Hiên nhìn Tiêu Lăng sắc mặt không tốt, nhanh miệng nói thêm: “Đều là quá khứ thôi, Nhạc Thiên Vũ nói ta giống người. . . cho nên mới”, hắc xấu hổ chuyển đề tài, “Người đã nhận ra ta, như thế nào còn không đến tìm ta?”

“Ta nghe được tin khai chiến liền không biết nên làm gì !”, Tiêu Lăng đáp, ” Nam Hoài các người vì cái gì không bảo vệ Hoàng Thượng?”

“Ta là muốn yên thân a, còn nữa, không xuất binh tỏ rõ lập trường, vừa vặn ai thắng ai thua, chúng ta không đều không dính vào tai ương”, Lí Hạc Hiên bất đắc dĩ nói, “Nhưng phụ vương ta lại muốn tìm cơ hội gửi binh ủng hộ phe thắng, người nói ta nên làm gì a? Phe của Nhạc Thiên Vũ giờ đang thực căng thẳng,

vừa gắng sức chống chọi với kẻ thù bên ngoài, vừa phải ngăn chặn nội gián, hẳn có thể trụ đến bây giờ cũng thật không dễ dàng, người. . . không nghĩ nên đến giúp hần sao?”

Lời này hiển nhiên nói trúng tâm sự Tiêu Lăng, y gian nan lắc đầu: “Ta không muốn gặp hần.”

Lí Hạc Hiên nhìn y dáng vẻ tiêu tụy đành hỏi: “Người. . . muốn biết hần hiện giờ ra sao không?”

“Không muốn!”, Tiêu Lăng khoát tay, “Không nói chuyện này nữa, người xem ta mang đến cái gì a”

Tiêu Lăng mở bao tải, từ bên trong lôi ra một thiếu niên bị trói chẳng khác nào bánh chưng, hần trúng mê dược, thân thể không nhúc nhích, miệng bị phong bế, trang phục không phải người trung thổ.

“Hần là ai vậy?” Lí Hạc Hiên hỏi.

“Ô Hãn Quốc thái tử.”

“Người. . .”, Lí Hạc Hiên kinh hỉ nói, “Bọn họ có thể vì chuyện này mà lui binh chăng?”

“Binh đã lui rồi”, Tiêu Lăng kể, “Lão quốc vương kia chỉ có hần là nhi tử duy nhất, không có người thừa kế, đánh thắng cũng vô dụng, chẳng phải giống Nam Hoài phụ vương người sao?”

“Nhưng. . .”, Lí Hạc Hiên nghi vấn, “Người đem hần đưa tới cho ta là sao. . .”

“Người này để ở đây, người xem chừng hần giúp ta, ta phải tới tiền tuyến.”

Lí Hạc Hiên cười cười: “Người vẫn không nỡ bỏ mặc Nhạc Thiên Vũ.”

“Không phải”, Tiêu Lăng trầm tư, “Hần dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của ta, chỉ cần hần không chết trên chiến trường, ta sẽ ra đi, không bao giờ. . . xuất hiện trước mặt hần nữa.”

“Vì cái gì a?”, Lí Hạc Hiên nói, “Người đi rồi, hần cũng không lưu lại Mạc Đồng, trong lòng hần đối với người. . .”

“Đừng nói nữa, nguyên nhân không phải chỉ mỗi vậy. Người không hiểu.”

“Ta sao lại không hiểu? Ta so với người còn lớn hơn a.” Lí Hạc Hiên ai oán, “Đúng rồi, có một việc hình như ta đã quên nói với người, hần vì người liên khiến mẫu thân hần uất ức mà chết, thế tử hần cũng mang hài tử quay về Đông Tuấn đã lâu.”

“Người nói sao?” Tiêu Lăng ngăn người ra, y rời khỏi Tây quận không bao giờ muốn trở lại, cũng tuyệt nhiên không biết cố sự kia, nhú nhú mày một hồi lền cúi đầu nói: “Người thực ra vẫn không hiểu, nói thêm cũng vô dụng.”

Nhìn y xoay người muốn đi, Lí Hạc Hiên gọi theo: “Tiêu Lăng, ta có ý tưởng này”

“Gì vậy?”

Lí Hạc Hiên hé cửa quan sát tứ phía không một bóng người mới thấp giọng nói vài câu.

“Chủ ý của người thật hay, nhưng nếu phụ vương người không đáp ứng?”

“Có con tin này, ta có thể thuyết phục phụ vương ta.”

“Tốt lắm, liền định như vậy!”. Tiêu Lăng nhìn trong phòng Lí Hạc Hiên có đường mấy con dạ ửng, nói thêm: “Chúng ta lấy ửng truyền tin đi.”

“Hảo, vậy người nhớ phải cẩn thận một chút, hình như Liêu Huy đã phái người thăm dò tung tích của người.”

“Tìm ta sao? Cũng tốt cho chuyện của chúng ta! Người cứ yên tâm, ta đã biết nên làm như thế nào.” Tiêu Lăng nói xong liền rời khỏi Nam Hoài vương phủ.

Y bước vào một tửu quán nhỏ nằm ở biên cảnh Nam Hoài, một mình châm trà uống nước, chợt có mấy vị khách thương qua đường tiến đến ngồi đối diện.

“Người chính là Tiêu Lăng?”

“Đúng, chúng ta có quen biết sao?”

“Có một vị bằng hữu cũ muốn gặp người.”

“Ai?”

“Ở bên kia”. Khách thương liền chỉ vào chiếc xe ngựa ở xa xa.

Tiêu Lăng đi đến trước xe ngựa, màn xe liền được vén lên.

“Là người?”, y nhận ra kẻ trước mặt chính là Minh Châu quận chúa, Hàn Minh Châu, trong lòng nàng còn ôm một nam hài tử khoảng hơn một tuổi, thập phần trắng trẻo đáng yêu. Tiêu Lăng lạnh lùng lên tiếng: “Quận chúa tìm ta có việc sao?”

“Đa tạ người.”

“Đa tạ ta vì cái gì?”, Tiêu Lăng cười lạnh, “Ở Bắc Chinh vương phủ, là người đã cứu ta, ta nên cảm ơn người mới đúng.”

“Ta đương nhiên phải tạ ơn người, vì người đã đưa trăn châu tới cho ta.”

“Trăn châu?”, Tiêu Lăng bừng tỉnh đại ngộ, “Kim phôi trang sức người muốn ta mang từ kinh thành về kỳ thật là cống phẩm trăn châu mà Liêu Huy đã đánh tráo?”

“Người thật thông minh.”

” Không so được với quận chúa cùng Liêu Vương.”

“Cho nên, chúng ta thông đồng với ngoại bang, dấy binh tạo phản, người cũng không thoát được can hệ”, Hàn Minh Châu cười nói, “Kể truyền tin giúp ta cùng Ô Hãn Quốc quốc vương chính là người, người đã mang trăn châu tới cho ta.”

“Không cần phải nói lan man”, Tiêu Lăng hỏi: “Người gặp ta làm gì?”, lòng thầm nghĩ Hàn Minh Châu có thể chưa biết chuyện Ô Hãn Quốc đã lui binh.

“Ta muốn giết Nhạc Thiên Vũ”, Hàn Minh Châu cười nói, “Không biết người có nghĩ như ta chăng?”

“Nghĩ thì sao? Không nghĩ thì sao?”

“Nếu không nghĩ thì người chỉ việc rời đi, còn nghĩ thì hãy nghe ta nói. . . Có hai lựa chọn, thứ nhất, hãy tự mình ra tiền tuyến giúp chúng ta hạ thủ Nhạc Thiên Vũ, hẳn thấy người, sẽ không còn ý chí chiến đấu.”

“Cách còn lại?” Tiêu Lăng hỏi.

” Hài tử này thật khả ái đúng không?” Hàn Minh Châu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu hài tử.

“Hài tử này là của ai?”

“Ca ca người, nhi tử Nhạc Thiên Vũ, Nhạc Long Uy. Liêu Văn Thanh không cho ta mượn, ta liền bế trộm tới.”

“Nương. . . Nương. . . “

Tiêu Lăng nghe Nhạc Long Uy thanh thanh gọi mẹ, lạnh nhạt đáp: “Hảo, ta đi cùng người, không sai, ta hận Nhạc Thiên Vũ, nhưng ta không phải súc sinh, chuyện giết hại tiểu hài nhi, ta sẽ không làm, người muốn thì chính mình ra tay đi.”

“Ta sẽ không giết nó”, Hàn Minh Châu cười nói, “Nó đáng yêu như vậy. . .” Móng tay dài nhọn của nàng chọt cắt một vạch trên cổ Nhạc Long Uy, Tiêu Lăng và Nhạc Long Uy đều là quân cờ của nàng cùng Liêu Huy, chưa đến lúc cần dùng sao có thể dễ dàng giết chết.

Tiêu Lăng lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác, nhìn rừng cây phía trước một mảnh nghìn nghịt, biết nhất định là quân đội hộ vệ của Hàn Minh Châu, nàng nói thử cho y đi, chính là ra vẻ, muốn rời đi cũng phải bỏ mạng lại, ý cười khinh thường chọt lướt trên miệng y: “Đi thôi, ta một khi đã đáp ứng sẽ quyết không đổi ý.”

37. Chương 37

Đọc theo đường đi, Tiêu Lăng sắc mặt u ám, lạnh nhạt, chỉ tới lúc nhìn đến Nhạc Long Uy mới có chút nhu hòa, kỳ quái chính là này hài tử luôn hướng bàn tay nhỏ xíu vẫy vẫy y, Tiêu Lăng nhin không được liền nói cùng bé: “Này nhi, kêu Lăng thúc thúc nào.”

“Lăng thúc thúc”, Nhạc Long Uy phát ra âm điệu non nớt nhưng rõ ràng từng chữ.

Hàn Minh Châu trào phúng nói: “Không hổ là nhi tử Nhạc Thiên Vũ, mới bé xíu đã thích người như vậy.”
(^^)

“Tiểu hài nhi đâu biết gì”, Tiêu Lăng thu hồi ý cười, “Ta đã nói, ta không phải súc sinh.”

Đoàn người về tới quân doanh của Liêu Huy cùng Hàn Thế Xương. Liêu Huy nhìn đến Tiêu Lăng liền cười cười: “Tiêu Lăng, không thể tin được hai ta lại tương ngộ trong tình huống này.”

“Các người muốn ta làm gì? Nếu các người cho rằng Nhạc Thiên Vũ nhìn thấy ta liền ngay lập tức mất đi chiến ý là quá xem nhẹ hắn, ta cũng sẽ không cùng hắn chính diện giao phong, võ công của ta là hắn truyền dạy, tướng sĩ trong quân Tây quận phần lớn là bằng hữu của ta, ta không có khả năng cầm giáo giết họ.”

Hàn Thế Xương cười lạnh: “Chúng ta đưa một tên nam thiếp tới làm gì, chắc không phải nhờ y ‘trấn an’ ba quân a”

“Bắc Chinh Vương gia”, Tiêu Lăng bình thản nói: “Người không cần lấy lý do này để châm chọc ta, nếu ta không đi làm nam thiếp của hắn, người cho là người còn giữ được mệnh đến giờ sao?”

“Tiêu Lăng, người không cần cần rõ, nơi này không phải đại doanh Tây quận!” Đại tướng quân thủ hạ của Liêu Huy liền lớn tiếng quát.

“Không cần nhiều lời vô nghĩa”, Tiêu Lăng nói, “Cách đây ba mươi dặm về phía Tây có một vách đá, ta sẽ dụ Nhạc Thiên Vũ tới nơi đó, các người tập kích giết hắn, còn ta phụ trách công thành hạ sát lão Hoàng Thượng, điều kiện của ta là: Nhạc Thiên Vũ phải chết, còn Tây quận thuộc về ta.”

“Người nói cái gì?”, Hàn Thế Xương chất vấn, “Người, một tên nô tài lại muốn làm Tây quận Vương gia?”

“Thế nào? Bằng không, ai sẽ bán mạng vì các người?”

“Ha ha”, Hàn Minh Châu cười rộ lên, “Được, Tây quận là phần của người.”

Liêu Huy nhìn nàng cười nhẹ, rồi nói cùng Tiêu Lăng: “Hảo, ta chấp thuận, một khi sự thành, ta cùng Hàn Vương gia nắm được vương quyền, Tây quận liền thuộc về người.”

“Đa tạ! Mười ngày sau, ta sẽ dẫn quân xuất binh.”

“Vì sao phải đợi mười ngày mà không phải mai?” Hàn Thế Xương hỏi.

“Ta phải nghỉ ngơi, hơn nữa các người cũng sẽ có thời gian phát tán thông tin ta ở đây cho Nhạc Thiên Vũ, nhiễu loạn quân tâm của hắn, đây là điều Nhạc Thiên Vũ từng dạy ta.”

Nửa đêm, Liêu Huy bất chợt tiến vào quân trướng của Tiêu Lăng, thấy y đang tựa mình vào thành giường nghỉ ngơi liền cười hỏi: “Tiêu tướng quân, người thật sự gả cho Nhạc Thiên Vũ làm thiếp sao?”

“Người nếu biết, sao còn muốn chạm vào vết sẹo của người khác?”.

Nhìn Liêu Huy từng bước tiến đến bên giường của mình, Tiêu Lăng cười lạnh: “Liêu Vương, ngài cảm thấy được thân thể của Tiêu Lăng quan trọng hay là tính mệnh của Nhạc Thiên Vũ quan trọng? Hai chuyện này, người chỉ có thể chọn một.”

Liêu Huy ngưng ngưng cười: “Người ngủ đi, ta chỉ là tới thăm hỏi thôi.”, dứt lời vội xoay người rời khỏi trướng.

Trong doanh trường khác, Liêu Văn Thanh đang chăm chú dỗ dành nhi tử an giấc, Hàn Minh Châu trộm Uy nhi đi, nàng tuy tức giận nhưng không thể làm gì hơn, hài tử dù sao cũng đã trở lại an toàn, giờ cũng không phải là thời điểm so đo .

“Phu nhân, Tiêu Lăng xin được cầu kiến.”Ngoài trường chợt truyền đến thanh âm Tiêu Lăng.

“Không gặp”, Liêu Văn Thanh liền sai người đuổi y đi, nhưng hạ nhân nào ngăn được Tiêu Lăng xông tới .

“Phu nhân”, Tiêu Lăng quỳ trên mặt đất, “Nô tài đặc biệt đến thỉnh tội, thỉnh phu nhân khoan dung cho những hiềm khích trước đây.”

“Người cút đi cho ta”, Liêu Văn Thanh uất giận: “Ta không muốn nhìn thấy người.”

“Phu nhân”, Tiêu Lăng nén giọng vội đáp : “Tiêu Lăng có tội, nhưng Uy nhi là hài tử vô tội .”

Nhạc Long Uy bị thanh âm nói chuyện làm thức giấc, chợt thấy Tiêu Lăng liền vô cùng thích thú: “Lăng thức thức, Lăng thức thức.”

“Này nhi”, Tiêu Lăng trong lòng khẽ xao động.

“Người tránh ra cho ta “, Liêu Văn Thanh quát, “Đừng để con ta thấy người.”

“Nương. . . “, Nhạc Long Uy sợ tới mức khóc toáng lên.

“Được, được. . . phu nhân, người không cần sinh khí, ta sẽ đi”, Tiêu Lăng nhìn thoáng qua Nhạc Long Uy rồi rời khỏi đại trường.

Bầu trời phiêu phiêu mưa phùn, mấy con chim nhỏ bay thấp qua tầng mây, trong bóng đêm, chợt một tiếng ưng thê lương xẹt qua phía chân trời, Tiêu Lăng ngẩng đầu nở nụ cười.

Tin tức Tiêu Lăng gia nhập địch doanh truyền đến trong quân Nhạc Thiên Vũ, Nhạc Thiên Vũ cơ hồ cắn môi đến xuất huyết: “Tên tiểu hồn đản này, y dám. . . “

Đám quân binh thủ hạ của hắn khi nghe tin Tiêu Lăng theo địch, biểu hiện tuy bất bình song cũng phi thường lo lắng, Tiêu Lăng dù sao cũng từng là đại tướng quân lấy một địch trăm, lại là tâm phúc của Nhạc Thiên Vũ, tình huống này đối với quân đội Tây quận thật vô cùng bất lợi .

“Vương gia, làm sao bây giờ?”

“Có thể làm gì được!”, Nhạc Thiên Vũ thở dài:” Nếu quyết chiến, tất nhiên nên chọn địa thế là vách đá phía Tây, bọn chúng binh đông khả năng sẽ chia làm hai đường, một đường tấn công Hoàng đế binh tàn lực kiệt, một đường lưu lại để đuổi giết chúng ta, vốn ta cũng muốn xuất kích đợt này, lương thảo chúng ta mang theo không còn mấy nếu cứ dây dưa như vậy, quân địch trì hoãn lâu nay sức lực hẳn đã suy kiệt phần nhiều, xem ra thắng bại sẽ phân định trong vài ngày tới, nào ngờ cái tên tiểu tử Lăng nhi kia. . .” Hắn tức giận đập nát cái bàn.

Mười ngày thoáng một cái đã trôi qua, Tiêu Lăng dẫn binh tiên phong lâm trận. Nhạc Thiên Vũ không để ý tới sự phản đối của quân binh, thúc ngựa hướng về phía Tiêu Lăng.

“Tiểu hồn đản”, Nhạc Thiên Vũ quát: “Người muốn làm gì? Không lẽ ngươi thật muốn giết ta?”

“Ta giết ngươi thì sao?”, Tiêu Lăng thập phần lạnh lùng lên tiếng, “Chúng ta đã sớm đoạn tình tuyệt nghĩa, ngươi nếu thức thời hãy đầu hàng đi, Liêu Huy binh lực hùng hậu, một mình ngươi chết thì chết, tội gì phải liên lụy đến tướng sĩ Tây quận vô tội.”

“Tiểu súc sinh, ngươi điên rồi sao, ngươi dù hận ca ca cũng đừng trở thành quân phản loạn, chuyện hai người chúng ta là việc tư, ngươi tạo phản dính tới đại sự , đến lúc đó, ca ca muốn bảo vệ ngươi cũng không nổi, ngươi theo ta về đi, ta cam đoan sẽ không phạt ngươi .”

” Cam đoan của người có giá trị sao? Ta sẽ không bao giờ tin lời người nữa. . .”, Tiêu Lăng nghiêng mặt tiếp lời: “Ta cũng không cần người bảo vệ, hiện giờ còn không biết ai sẽ bảo vệ ai ! Người hãy đầu hàng, ta sẽ nói đỡ cho người, nhưng ta cũng không thể bảo đảm nổi tính mệnh của người.”

“Lăng nhi, ca ca về sau sẽ không đối xử với người như vậy nữa “, Nhạc Thiên Vũ vội vã nói, “Người trở về đi, ca ca luôn nghĩ về người, không có người, ca ca cũng không thiết sống, Lăng nhi. . . “

“Người đừng nhiều lời”, Tiêu Lăng giận quát, phóng mũi thương hướng Nhạc Thiên Vũ công kích, hai người quần thảo hơn mấy chục hiệp, võ công vốn tương đồng, trong lúc nhất thời không thể phân nổi thắng bại, Nhạc Thiên Vũ lòng đau như cắt, mắt ngấn lệ quang:

“Lăng nhi, người thật muốn giết ca ca mới hả giận sao?”

“Ta. . . “, Tiêu Lăng nhìn hấn rơi lệ, tâm như bị vạn đao xuyên qua, đột nhiên từ phía sau Tiêu Lăng vang lên một hồi chuông báo hiệu thu binh, y liền thu thương, phóng ngựa hướng về vách núi phía Tây, Nhạc Thiên Vũ khẩn cấp đuổi theo y .

“Vương gia, đừng đi, nguy hiểm”, Lý Khải Thành khẩn thiết kêu gọi, bất quá Nhạc Thiên Vũ chỉ một mực nghĩ tới Tiêu Lăng, bất đắc dĩ, Lý Khải Thành chỉ còn cách dẫn binh đuổi theo.

Hàn Minh Châu cùng Liêu Huy nhìn nhau cười: “Tiêu Lăng quả nhiên vẫn có chỗ hữu dụng .”

Vách đá phía Tây đã hiện ra trước mắt, nhưng tung tích của Tiêu Lăng không thấy đâu, Nhạc Thiên Vũ trong lòng biết là không tốt, quân binh Tây quận nhất định đã lọt vào ổ mai phục, hấn đành quay đầu ngựa, chỉ huy quân sĩ mau chóng rời khỏi nơi này.

“Nhạc Thiên Vũ , người đầu hàng đi”, Hàn Minh Châu lớn giọng hô, ” Giao dịch của chúng ta sẽ không đổi .”

“Thiên Vũ”, Liêu Huy cũng lên tiếng kêu gọi, “Chúng ta là thân thích, người không cần cố chấp. . . “

“Các người đều câm miệng cho ta, đi chết đi.” Nhạc Thiên Vũ nắm thương dẫn đầu đội ngũ xông lên, chiến bào thấm đẫm huyết tinh. . . Một hồi huyết chiến long trời lở đất lại tiếp diễn, kéo dài đến sáng sớm ngày hôm sau. . .

Trận chiến đang vào hồi khốc liệt bỗng nhiên có tiếng thiết kỵ mã rầm rầm truyền tới, Liêu Huy cùng Hàn Minh Châu cười to: “Hắn là viện quân Ô Hãn Quốc đã đến. . . “

Đoàn chiến mã tiến đến gần, bất ngờ thay, đại tướng tiên phong lại là Thành Phi!

“Đây là chuyện gì? “, Hàn Minh Châu cùng Liêu Huy cực độ kinh hãi.

“Vương gia”, Thành Phi hô to, “Vương gia không sao chứ ? Mặt tướng đến đây. . . “

“Thành Phi”, Nhạc Thiên Vũ kinh ngạc, “Sao người lại ở đây, quân đội Ô Hãn Quốc ra sao?”

“Nam Hoài Vương gia nhận trách nhiệm trấn thủ biên cảnh, mặt tướng liền quay về trợ chiến.”

“Thật tốt quá”, Nhạc Thiên Vũ hô vang: ” Các huynh đệ Tây quận, viện binh đã đến, chúng ta hãy xông lên, đánh cho nghịch tặc không còn manh giáp , SÁT.”

“SÁT . . . “

Tiêu Lăng phi ngựa tới bên ngoài hoàng thành, trà trộn vào trong phản quân, giết được Hàn Thế Xương đang thống lĩnh công kích, đem đầu hấn treo trước cổng thành . . .

Kết thúc trận chiến kịch liệt, Tiêu Lăng trên người mang thêm nhiều đạo vết thương, nhưng vẫn vội vã chạy về đại doanh phản quân. Y quỳ gối trước mặt Liêu Văn Thanh:

“Phu nhân, trận này Liêu Vương không thể thắng nổi, hết thấy bọn họ đã bị viện binh Tây quận bao vây ở vách núi phía Tây, người mau mang theo Uy nhi đi cùng ta, các người hãy đi tìm hấn, Lăng nhi quyết sẽ không lưu lại bên ca ca, ta xin thề ! “

“Người thề?”, Liêu Văn Thanh lạnh lùng cười nói: “Người dùng cái gì để thề?”

“Ta dùng mạng của ta đảm bảo với người.”

“Mạng của người? Được!”, Liêu Văn Thanh từ trong tay xuất ra một viên thuốc, “Người hãy nuốt vào, ta sẽ tin người.”

“Đây là cái gì?” Tiêu Lăng hỏi.

“Tuyệt mệnh đan. Người nuốt vào, mười hai canh giờ sau liền đoạn khí mà chết”

“Người. . .”, Tiêu Lăng nhìn viên thuốc trong tay nàng, ngẩng đầu đáp: “Ta nuốt, người cùng Uy nhi liền đi với ta sao?”

“Đúng, nếu người nuốt nó, chúng ta sẽ theo người đi gặp Nhạc Thiên Vũ.”

“Được, một lời đã định”, Tiêu Lăng cầm lấy viên thuốc, ngửa đầu nuốt xuống.

“Tiêu Lăng, người. . .”, Liêu Văn Thanh kinh hãi, một lát sau đột nhiên rơi lệ, nàng đặt Nhạc Long Uy vào trong lòng Tiêu Lăng rồi nói, “Lăng nhi, người hãy mang Uy nhi đi, ta. . . thực xin lỗi người. . . ta chỉ nghĩ. . .”, lời còn chưa dứt, tay nàng chợt hướng vào trong, đem chủy thủ sáp nhập vào bụng, khí tuyệt mà chết.

“Nương. . .”, Nhạc Long Uy sợ tới mức khóc lớn.

“Phu nhân”

Tiêu Lăng lau nước mắt, đối với Liêu Văn Thanh dập đầu ba cái, kịch độc đã xâm nhập vào tâm phế, thân thể bỗng chốc suy yếu. Tiêu Lăng vội vàng đứng dậy, đem Nhạc Long Uy cột vào trên người: “Này nhi ngoan, đừng khóc”, Tiêu Lăng ôn nhu dỗ dành bé.

“Lăng thúc thúc”, Nhạc Long Uy không ngừng nức nở.

“Này nhi, con không khóc, Lăng thúc thúc liền mang con đi tìm cha.”

“Cha con, cha. . .”.

“Ân, cha của con, cha đang đợi con đấy”, Tiêu Lăng chạy ra ngoài đại doanh, lên ngựa phóng khỏi trận địa địch, chạy đến vách núi phía Tây.

Lại nói ở vách núi phía Tây, thắng bại đã sớm phân định, Tiêu Lăng một thân đau đớn mang theo Nhạc Long Uy tiến đến, chợt bị quân sĩ Tây quân ngăn cản.

“Đừng động thủ, ta muốn gặp Vương gia.” Tiêu Lăng hô to.

Nghe tin Tiêu Lăng tiến đến, Nhạc Thiên Vũ lệnh cho người đưa y tới trước mặt hắn. Tiêu Lăng đến bên vách núi, đem Nhạc Long Uy từ trên người cởi xuống, cười nói: “Ca ca, đây là Uy nhi, Lăng nhi mang về cho người.”

Nhạc Thiên Vũ ôm lấy nhi tử, dỗ dành một chút rồi giao cho người bên cạnh. Nhìn thấy Nhạc Thiên Vũ thần sắc âm hàn, nghiêm mặt đi tới, Tiêu Lăng có chút e ngại lui lui về phía sau, Nhạc Thiên Vũ nâng tay, một tát giáng xuống khiến Tiêu Lăng ngã nhào trên mặt đất, sau đó còn hung hăng đá thêm mấy phát, Tiêu Lăng vừa đau vừa sợ lại bước lui tới gần vách núi hơn.

“Lấy roi cho ta”

Nhạc Thiên Vũ nắm roi, đối với Tiêu Lăng quát to: “Tiểu hồn đản, người dám đi theo địch, cỡi quần mau, ta sẽ cho người một bài học.”

“Ca ca, không phải như vậy. . .”, Tiêu Lăng gấp đến độ liên tục lắc đầu.

“Người đâu, đến giúp hắn thoát quần”.

“Tuân lệnh”, một vài quân binh đi tới định lạy xả quần áo của Tiêu Lăng.

“Buông ta ra”, Tiêu Lăng dùng nội lực chấn khai những người đó, một ngụm huyết tinh đậm đặc tràn lên trên đầu lưỡi, bị y nén nhin nuốt xuống.

“Người còn dám phản kháng”, Nhạc Thiên Vũ tiến lại đưa tay kéo đai lưng Tiêu Lăng .

“Ca ca”, Tiêu Lăng nhào vào trong lòng Nhạc Thiên Vũ, ôm hân, hôn lên gương mặt cùng khóe môi, nước mắt tích lại trên mặt Nhạc Thiên Vũ , quân binh toàn doanh hết thấy đều kinh ngạc, Nhạc Thiên Vũ cũng ngây ngẩn cả người, hân lập tức ôm chặt Tiêu Lăng:

“Tiểu hân dẫn. . . Người muốn cầu xin ca ca tha thứ sao?”

“Ca ca”, Tiêu Lăng khóc đáp, “Người có yêu Lăng Nhi không?”

“Yêu”

“Có bao nhiêu yêu?”

“Người yêu ca ca bao nhiêu, ca ca yêu người nhiều hơn bấy nhiêu”

“Không phải. . . Không phải”.Tiêu Lăng khẽ lắc đầu, nước mắt cao thấp tuôn rơi, chậm rãi nói: “Thiên Vũ ca ca, người không thương ta, người cũng chưa từng yêu ta, người đánh ta, vũ nhục ta, phản bội ta. . . bấy nhiêu người đều cho là không có gì . Ta chỉ cần thoáng không nghe lời người, người liền chịu không nổi, trừng phạt ta như trừng phạt một tên nô tài. . . Ở trong lòng người, ta vẫn chỉ là một kẻ nô tài ti tiện, không cần tự do, cũng không cần tôn nghiêm. . . Tuy rằng người vẫn nói người yêu ta, tuy rằng người vì ta mà trả giá nhiều như vậy. . . “

Tiêu Lăng trong mắt tràn ngập tuyệt vọng, tay khẽ chạm vào gương Nhạc Thiên Vũ, nhẹ giọng nói tiếp : “Ca ca. . . Người có biết hay không. . . Lăng nhi có bao nhiêu yêu người. . . Nhưng dạng yêu như thế này. . . khiến cho ta thở không nổi, cũng sống không nổi. . . “, dứt lời, một cổ máu đen từ ngực hướng cổ họng lại chực trào ra, y sợ Nhạc Thiên Vũ thấy, liền tựa đầu trên bờ vai Nhạc Thiên Vũ, môi dán bên tai hân, thấp giọng : “Ca ca, tính mệnh của Lăng nhi là do người cứu , ta có thể đem mạng của ta trả lại cho người. . . nhưng. . . ta không thể đem tôn nghiêm cùng tự do của ta cho người. . . Ca ca. . . Bảo trọng. . . “

Tiêu Lăng đoạn lời, gắng gượng tự hợp kinh lực đem Nhạc Thiên Vũ chấn khai:”Ca ca. . . không còn người. . . Lăng nhi đã có thể bay rồi “. Tiêu Lăng dang rộng hai tay, thân mình thẳng tắp nhào về phía sau, bay xuống vách núi thăm thẳm sâu vạn trượng.

“Lăng nhi. . . “, Nhạc Thiên Vũ bổ nhào vào vách đá, bị quân binh đuổi theo gắt gao đè lại. Nhạc Long Uy cũng lớn tiếng khóc thét: “Phụ thân, Lăng thúc thúc. . . “

38. Chương 38

Trên đường tiến cung diện thánh, Nhạc Thiên Vũ kéo vai Lí Hạc Hiên cười nói: “Tiểu tử, người dám gạt ta, cả gan xâm nhập vào Tây quận làm nội gian.”

“Nhạc Vương gia”, Lí Hạc Hiên đỏ mặt nói, “Ta khi rời đi cũng chẳng còn trong sạch a.”

Nhạc Thiên Vũ đương nhiên biết y ám chỉ chuyện gì, cũng có chút ngượng ngùng:”Chuyện đó không nên trách ta mãi.”

“Ta không trách người, chỉ muốn cầu người một việc”.

“Việc gì?”

“Ngần vạn lần đừng tiết lộ ra ngoài”, Lí Hạc Hiên nói, “Người không lưu tâm, nhưng ta để ý.”

Nhạc Thiên Vũ cười ha hả: “Ta hiểu, yên tâm đi, ta một chữ cũng sẽ không nói ra.”

Trên kim điện, Hoàng Thượng luận công phong thưởng, Nhạc Thiên Vũ không đợi Hoàng Thượng tuyên chỉ, liền quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần có một chuyện cần trình.”

“Ái khanh cứ nói.”

“Thần muốn từ bỏ địa vị Vương gia Tây quận, đem đất đai Tây quận hồi trả quân chủ.”

“Việc này. . .”, chẳng riêng gì Hoàng Thượng mà tất cả mọi người trong điện đều ngậy người sững sờ.

“Ái khanh”, Hoàng Thượng hỏi, “Người sao lại làm vậy?”

Nhạc Thiên Vũ trầm mặc một lát, rành mạch đáp: “Tại vách núi phía Tây, bởi thần hiểu lầm mới gây nên chuyện Tiêu Lăng lao mình xuống vực, hiện tại bốn bề trở về an ổn, những kẻ mưu phản đều đã đền tội, thần muốn báỉ biệt để quy ẩn. . . Thần. . . muốn đi tìm y.”

“Tây quận Vương gia, tâm sự của người, trẫm cùng mọi người đều đã hiểu, nhưng vách núi phía Tây thâm sâu không đáy, ai ngã xuống cũng rất khó toàn mệnh, hay là người. . . “

“Hoàng Thượng”, Nhạc Thiên Vũ thâm trầm đáp: “Tâm trạng của thần có lẽ không một ai nắm rõ, Tiêu Lăng đối với thần vừa là huynh đệ vừa là bằng hữu, cũng chính là ái nhân duy nhất của thần. Nhưng thần lại tổn hại y, khiến y vì thương tâm mà lao mình xuống vực, sinh tử không rõ, thần hiện giờ chẳng còn tâm để ý tới việc quốc gia đại sự, lưu lại triều đình cũng chỉ là kẻ vô dụng, thần nguyện dùng hết quãng đời còn lại, đi khắp chân trời góc biển, mặc kệ y còn hay mất, thần nhất định phải tìm được y, ở bên y, hơn nữa, thần tin chắc, Tiêu Lăng nhất định còn lưu lại nhân gian.” Từ khi được Lí Hạc Hiên thuật lại chân thực sự tình từ đầu đến cuối, Nhạc Thiên Vũ đã quyết định làm như vậy.

“Tây quận Vương gia, mong người hãy cẩn thận cân nhắc.” Hoàng Thượng tái khuyên hấn.

Nhạc Thiên Vũ cười nhẹ, Hoàng Thượng tựa hồ muốn nói: “Tây quận là địa bàn quân sự hùng mạnh, ta đã chấp tay giao phó cho người, nếu lúc này người từ bỏ, sẽ chẳng còn cơ hội khác.”, nhưng hấn vẫn khẳng khái cúi đầu: “Thần thỉnh Hoàng Thượng thành toàn.”

“Được rồi”, Hoàng Thượng không cố nài ép thêm, “Trẫm. . . ưng chuẩn .”

“Tạ ơn Hoàng Thượng, thần xin cáo lui”, Nhạc Thiên Vũ rời khỏi kim điện, bên tai văng vẳng tiếng truyền chỉ của Hoàng Thượng chấp duyên cho công chúa Lí Tĩnh cùng Lí Hạc Hiên, hấn liền rảo nhanh bước chân.

Cách vách núi đá phía Tây trăm dặm, khuất sau khe núi hẻo lánh có một thôn trang tên gọi Bàn Liên (đài sen). Trong gian phòng nhỏ, Tiêu Lăng ở trên giường từ từ tỉnh lại . . .

“Cha, y tỉnh rồi ! “. Một thiếu nữ tú lệ kéo áo lão trượng bên cạnh, vui vẻ lên tiếng.

“Y có thể không tỉnh sao!”, lão trượng nói, “Ta đã đem Cứu mệnh hoàn đan nghiên cứu suốt vài thập niên cho y uống, y còn không tỉnh, chẳng phải là đắc tội với hảo dược của ta, đắc tội với công sức tỉ mỉ chăm sóc của con gái ta sao?”

“Cha”, cô gái kia xấu hổ đến mặt đỏ, nàng kêu Tần Anh Anh, phụ thân Tần Thánh của nàng vốn là đại phu, khi hai người đang hái thuốc ở lưng chừng dốc phía Tây, liền cứu được Tiêu Lăng bị thương nặng từ trên vách đá rơi xuống, Tần Thánh nhìn y thân mang ngoại thương, còn trúng độc, phân vân không rõ y là người tốt hay kẻ xấu, liền không muốn cứu, nhưng Tần Anh Anh cương quyết nói y là người tốt, không cứu không được, Tần Thánh đành phải ra tay chữa trị.

“Đây là đâu?”, Tiêu Lăng đầu óc choáng váng ngồi dậy, “Các người là ai, ta sao lại ở đây?”

“Trước đừng hỏi chúng ta”, Tần Anh Anh lên tiếng, “Người thoát tiên là nói ta hay : người tên là gì, từ đâu tới đây, vì sao lại rơi xuống hắc nhai ? Bị kẻ nào hạ độc? Người còn ai thân thích không ?”

Những nghi vấn liên tiếp của nàng khiến Tiêu Lăng càng thêm rối loạn: “Ta là ai, ta gọi là tên là gì, aiz. . . “, trong đầu y bỗng dấy lên một trận đau nhức, Tiêu Lăng đành ôm đầu nằm lại xuống giường.

“Người làm sao vậy?” Tần Anh Anh lo âu chạy đến bên cạnh.

“Ta là ai, ta là ai a. . .”, Tiêu Lăng thì thào tự nói, lặp đi lặp lại vài lần.

“Quên đi, không nhớ nổi thì đừng suy nghĩ nhiều”, Tần Anh Anh cười nói, “Nếu người thật sự nhớ không được, ta cho người tên mới nhé. Người từ trên vách đá rơi xuống, vậy ta kêu người là A Lạc ca ca (1), được không?”

(1) ‘lạc’() : có nghĩa là rơi xuống hoặc không rõ tung tích , etc ...

“A Lạc, A Lạc. . .”, Tiêu Lăng bối rối : “Ta gọi là A Lạc ư?”

“Đúng vậy, người kêu A Lạc !”

“Anh Anh, đừng hồ nháo”, Tần Thách nghiêm giọng, “Người để y tái chậm rãi ngấm lại, có thể là từ trên vách đá rơi xuống, đầu óc bị chấn động, người gặt y như vậy, có thể cả đời y cũng chẳng nhớ ra !”

“Nhớ không ra thì quên đi”. Tần Anh Anh quay lại hỏi : “A Lạc, người nhận ra ta không?”

“Người là. . .?”, Tiêu Lăng hiển nhiên là không nhận biết nàng.

Tần Anh Anh đưa cánh môi đỏ thắm tiến đến bên tai Tiêu Lăng : “Ta gọi là Tần Anh Anh, là vị hôn thê của người.”

“Người. . . “Tiêu Lăng cả kinh, lớn tiếng muốn hỏi lại, liền bị Tần Anh Anh che miệng : “Đừng nói nữa.”, gương mặt nàng thoáng ửng hồng.

“Anh Anh, người cùng y nói cái gì?”, Tần Thách hỏi.

“Không có gì”, Tần Anh Anh đáp, “Cha, người đừng quên, Trương thẩm nhờ người buổi chiều mang thuốc sang cho bà ấy.”

“Nga, đúng rồi”, Tần Thách nói thêm : “Vậy các người cứ tán gẫu, ta đi trước.”

“Cha mau đi đi !”, Tần Anh Anh sau khi tiễn bước phụ thân, lại hỏi Tiêu Lăng : “A Lạc, người có đói không?”

“Ăn”, Tiêu Lăng gật đầu.

Tần Anh Anh đi ra ngoài, chốc lát không lâu sau liền bưng tới một bát mì nóng : “Ăn đi.”

“Đa tạ người”, Tiêu Lăng lang thôn hổ yết (aka ăn như hổ đói) ăn sạch bát mì, lặp lại câu cảm ơn, y nhìn thấy gương mặt của thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp trước mắt này có điểm hồng hơn, cách nửa ngày lại hỏi : “Người thật sự là. . . của ta?”

“Đúng vậy. Ta là. . .”, Tần Anh Anh bối rối : “Người đi hái thuốc chẳng may từ trên vách đá rơi xuống, khiến ta lo lắng muốn chết.”

“Vậy người vừa rồi vì sao còn hỏi ta tên gì, từ đâu tới đây?”

“Ta đùa người thôi”, Tần Anh Anh giải thích, “Ta muốn thử xem người có bị ngã đến phát ngốc hay không, nào ngờ, người là thật sự bị choáng váng, nhưng ta sẽ không vì vậy mà ghét bỏ người đâu.”

“Nga, là như thế sao?”, Tiêu Lăng trầm ngâm, “Ta thật sự là một chút cũng không muốn nhớ thêm gì.” Thiếu nữ này, căn nhà tranh này, lão nhân vừa rồi trò chuyện với y, hết thấy đều vô cùng xa lạ, nhưng Tiêu Lăng nhìn ra được, bọn họ đều là người thiện lương.

“Đi thôi, ta dẫn người ra ngoài đi một chút”.

“Hảo”, Tiêu Lăng đi theo Tần Anh Anh đến đồng ruộng, Tần Anh Anh lôi kéo tay y, y cũng không né tránh, trên ruộng có một đại nương đang kéo cày, khí lực có hạn, cố sức kéo nhưng cán cày vẫn không nhúc nhích, Tiêu Lăng liền chạy nhanh tới, giúp nàng đẩy cán cày ruộng. Ngày lại ngày trôi qua, y đã giúp đỡ không biết bao nhiêu người trong thôn, Tần Anh Anh nhiệt tình giới thiệu y là bằng hữu thân thiết của nàng, kêu A Lạc, Tiêu Lăng cũng nhớ kỹ tên gọi ấy của chính mình .

Trong một góc hẻo lánh, có một thanh niên mang vẻ mặt cô đơn, lặng lẽ nhìn bọn họ, hẳn là Điền Thanh Sơn, đệ tử mà Tần Thách vô cùng ưng ý, hẳn trong lòng vẫn thầm ngưỡng mộ sư muội Tần Anh Anh,

chính là từ ngày nàng cứu được Tiêu Lăng đưa về nhà, hắn liền nhận ra sự muội của mình đối với Tiêu Lăng nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), không còn mấy may để ý đến hắn, nàng luôn thần thờ mỗi khi trộm ngắm Tiêu Lăng, không thể phủ nhận, thiếu niên bị sự muội gọi là A Lạc này quả thật thập phần anh tuấn, hắn vốn hy vọng sau khi y khôi phục trí nhớ, sẽ bày ra bộ dáng khác người đáng ghét, nhưng càng quan sát, hắn nhận ra chẳng những không phải, hơn nữa y còn là một thiếu niên tốt bụng hơn người, Điền Thanh Sơn không khỏi một mình thở dài. . .

39. Chương 39

Nhạc Thiên Vũ mang theo Nhạc Long Uy một đường băng sông vượt núi tìm kiếm tung tích Tiêu Lăng, tuyết lạc mây trôi, mưa vùi gió thổi, thấm thoát Nhạc Long Uy đã biết đi biết chạy nhưng Tiêu Lăng vẫn bất vô âm tích.

Chính Ngọ (giữa trưa) hôm ấy, Nhạc Thiên Vũ cảm thấy thời tiết quá nóng, băng núi một hồi lâu có phần mệt mỏi, đành ngồi nghỉ uống nước trên một tảng đá.

“Phụ thân” , Nhạc Long Uy chỉ vào dãy núi xa xa hỏi hắn, “Ngọn núi kia thật kì lạ, giống cái gì a ?”

“Giống Quan Âm tọa đài sen.”

“Quan Âm là ai ?”

“Là vị thần tiên đem người tới cấp cho phụ thân.”

“Con không phải là do Lăng thúc thúc đưa tới cấp cho phụ thân sao?”

“Cũng đúng”, Nhạc Thiên Vũ ôm nhi tử cười, ” cho nên ta muốn đưa con đi tìm Lăng thúc thúc, hảo hảo cảm ơn y.”

” Phụ thân, vậy chúng ta khi nào mới có thể tìm được Lăng thúc thúc a ?”

“Nhanh thôi.”

“Nhanh là khi nào ? “, Nhạc Long Uy chu cái miệng nhỏ nhắn nói, ” phụ thân, Uy nhi mệt mỏi quá a.”

“Ta mỗi ngày đều bế con đi, con còn kêu mệt!”

“Mệt chính là mệt thôi, ăn không thể ăn, ngủ cũng không thoải mái.”

“Kiên nhẫn một chút”, Nhạc Thiên Vũ nói, ” đợi khi tìm được Lăng thúc thúc của con, con sẽ không phải chịu thêm khổ sở nữa.”

“Được” .

Nhạc Long Uy một mình đi đến gần khe núi, Nhạc Thiên Vũ ngồi bên sông, trông coi nhi tử, không để bé khuất khỏi tầm mắt, trong lòng cũng thở dài : “Lăng nhi, người rốt cuộc ở đâu ?”

“Lăng thúc thúc, Lăng thúc thúc. . . “, Nhạc Thiên Vũ bỗng nhiên nghe được tiếng nhi tử kêu, nghĩ đến bé đùa giỡn, bản thân hắn muốn nghỉ ngơi nên không để ý đến.

” Lăng thúc thúc, Lăng thúc thúc”, Nhạc Long Uy vẫn cao giọng gọi.

” Uy nhi, lại đây, đi thôi nào.”

“Phụ thân, Lăng thúc thúc, là Lăng thúc thúc. . . “, Nhạc Thiên Vũ có chút giận, hài tử này tuy rằng đã từng gặp Tiêu Lăng, nhưng đó là sự tình gần hai năm trước, bé căn bản không có khả năng nhớ rõ bộ dáng của Tiêu Lăng.

“Này nhi, lại đây” Nhạc Thiên Vũ hét lớn.

“Phụ thân, là Lăng thúc thúc” , Nhạc Long Uy chỉ vào khe núi vừa gọi vừa đáp.

Nhạc Thiên Vũ đi tới, một cước đá vào mũi mũi tử, khí lực mặc dù không lớn, nhưng cũng làm Nhạc Long Uy đau, sợ tới mức “oa” một tiếng khóc thét.

Trong khe núi có mấy người đang cày ruộng, một nam tử ngẩng đầu trông lại hướng bên đó, Nhạc Thiên Vũ cả kinh khi thấy mặt một trong số họ, tuy rằng khoảng cách không gần, hắn vẫn y nguyên nhận ra, nam tử kia là người lòng hắc ngày đêm tìm kiếm, Tiêu Lăng.

“Lăng nhi. . . Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ rưng rưng hồ lớn.

Tiêu Lăng nhìn trái nhìn phải, tựa hồ không biết hắn đang gọi ai, y nhìn nhìn Nhạc Thiên Vũ , lại cúi đầu tiếp tục cày ruộng.

Nhạc Thiên Vũ ôm mũi tử chạy tới trước mặt Tiêu Lăng, thở phì phò nói : “Lăng nhi, người ở chỗ này a, ông trời có mắt, người vẫn còn sống, ca ca thật nhớ người muốn chết.” Hắn đem mũi tử đặt xuống đất, từng bước tiến lên, đem Tiêu Lăng ôm ghì vào trong ngực, dòng nhiệt lệ từ hốc mắt tuôn ra.

“Người, người là ai a ?” , Tiêu Lăng vô cùng sửng sốt, y căn bản không nhận ra người trước mặt này, liền đem hai bàn tay nhuốm bùn bấn chà sát vào y phục cho sạch sẽ rồi đẩy Nhạc Thiên Vũ ra : “Vị đại ca này, người nhận sai người rồi, ta không biết người, không phải người mà người muốn tìm.”

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ lại ôm y, ” Người còn hận ca ca sao ? Ca ca biết sai rồi, về sau sẽ không tái đối xử với người như vậy.”

“Người. . . Ta thật sự không phải mà”, Tiêu Lăng lại giẫy khỏi hắn.

“Đến đây. . . “, Nhạc Thiên Vũ đem Tiêu Lăng kéo đến phía sau một gốc đại thụ bên cạnh, “Lăng nhi, người đen và gầy đi”, hắn thâm tình nhìn Tiêu Lăng, cúi đầu muốn hôn y.

Cái kẻ này ! Tiêu Lăng từ kinh ngạc biến thành tức giận, đẩy Nhạc Thiên Vũ ra, xuất một quyền hất hắn ngã lăn trên mặt đất, mắng: “Mụ nội nó, người làm cái gì vậy ? Ta là nam nhân, người không thấy rõ sao, có bệnh thì tìm đại phu, đừng ở chỗ này bôi nhọ thể diện.”

“Lăng nhi” , Nhạc Thiên Vũ từ trên mặt đất đứng lên, đuổi theo Tiêu Lăng, “Lăng nhi, người trở về đi, ta cầu người, đừng phủ nhận ca ca .”

“A Lạc, chuyện gì a?” . Mấy thanh niên nghe thấy tiếng mắng của Tiêu Lăng, thấy y nổi giận dưng dưng từ sau gốc cây đi ra nên tiến lại hỏi.

“Gặp một kẻ điên” , Tiêu Lăng phui phui quần áo, cả giận : “Thực ghê tởm.” Y có cảm giác Nhạc Thiên Vũ đuổi theo, quay người lại xuất quyền trúng vào mặt Nhạc Thiên Vũ .

“Ai u” , Nhạc Thiên Vũ bụm mặt ngồi xổm xuống, Tiêu Lăng nhấc chân đem hắn đá tới một bên, “Cút, đừng để ta tiếp tục nhìn thấy người .”

Mấy thanh niên kia đều lấy làm kỳ quái, A Lạc xưa nay đối với người ngoài rất hòa nhã nhu thuận, không biết hôm nay như thế nào lại phát hỏa, còn động thủ đánh người.

“Phụ thân” , Nhạc Long Uy chạy tới cứu Nhạc Thiên Vũ.

“Này nhi” , Nhạc Thiên Vũ sợ hãi mũi tử ở trong đám người bị thương, đem Nhạc Long Uy ôm vào trong ngực, vội vàng lên tiếng:”Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta nhận lầm người.”

Hắn mang mũi tử đi đến bên cạnh bờ ruộng, ngồi dưới tàng cây, dùng nước rửa sạch thương tích trên mặt. Nhìn Tiêu Lăng đang làm việc dưới ruộng, dung mạo, thần hình y, nhất cử nhất động hắn đều nhớ rõ, đây là Tiêu Lăng, hắn tuyệt không nhìn lầm, nhưng y lại giống như thật sự không biết hắn, cũng không giống giả bộ.

Nhạc Thiên Vũ Hắn dẫn mũi tử đứng chờ, lại đến bên người Tiêu Lăng, Tiêu Lăng nhìn hắn đi tới, tức giận ném cái cuốc trong tay xuống, lên tiếng: “Vị đại ca này nghe ta nói đây, người nếu nhận lầm người, còn không mau đi, ở chỗ này đợi làm gì, nam nhân trong thôn này ta đều nhận biết, không có ai . . . là dạng người người muốn tìm.”

“Là dạng người gì a ?” , Nhạc Thiên Vũ cười, ” Nam nhân thích nam nhân?”

“Đúng” , Tiêu Lăng gương mặt nóng lên, “Nơi này không có nam nhân thích nam nhân.”

“Vị huynh đệ này, người tên gì?” Nhạc Thiên Vũ hỏi.

“A Lạc.”

“A Lạc. . . Ân. . . Người họ gì?”

“Lương.”

“A Lạc huynh đệ” , Nhạc Thiên Vũ nói, “Người đừng vội chán ghét ta, bộ dạng người thật sự tương tự đệ ta , ta cùng y có tình cảm mật thiết, khi y rơi từ vách đá phía Tây xuống, ta luôn bắn khoăn về sinh tử của y, liền một mực kiếm tìm, hai năm trôi qua cũng không tìm được, xin lỗi vì đã coi người là y, ta. . . thật sự rất nhớ y .”

” Từ vách đá phía Tây rơi xuống?” Tiêu Lăng thần tình nghi hoặc.

“Có chuyện gì?” , Nhạc Thiên Vũ hỏi, “Người cũng từ đó rơi xuống đúng không?”

“Từ đó rơi xuống thì thế nào?” , Tiêu Lăng đáp, “Ta khẳng định không phải huynh đệ người.”

” Được, được, không phải”, Nhạc Thiên Vũ nhìn trong mắt y thoáng hiện lên tia chán ghét, đành lui vài bước, hỏi tiếp: ” Người còn thân nhân không?”.

“Sư phụ, sư huynh, sư muội.”

“Vậy ư ? Vậy sư phụ người truyền thụ cho người cái gì? “

“Y thuật”. Tiêu Lăng đột nhiên ý thức được chính mình vì cái gì lại cùng nam nhân giống kẻ điên này nói nhiều chuyện như vậy, nghĩ tới liền đặt cước lên vai: “Trời không còn sớm, người nên tìm một chỗ ngủ nhờ, núi này có chó sói, người mang theo hài tử, cẩn thận một chút.”

“Cám ơn A Lạc huynh đệ” , Nhạc Thiên Vũ nhìn y đi xa, lớn tiếng hỏi với theo : “A Lạc, người có võ công không?”

“Không.”Tiêu Lăng đáp lại, bước nhanh cùng nam tử trong thôn trở về nhà.

Bầu trời tối đen, từ dốc núi truyền đến tiếng sói tru, Nhạc Long Uy ôm cổ Nhạc Thiên Vũ: “Phụ thân, con sợ.”

“Này nhi, đừng sợ” , Nhạc Thiên Vũ nói, “Có phụ thân, có Lăng thúc thúc của con, con còn sợ cái gì?”

“Chính là Lăng thúc thúc không nhận chúng ta .”

“Không quan hệ” , Nhạc Thiên Vũ cười nói: “Y sẽ nhớ ra phụ thân cùng Uy nhi.”

Hắn mang theo Nhạc Long Uy đi đến trước cửa một hộ gia đình phẳng phát mùi thuốc Đông y, gõ cửa: “Có ai không?”

Tiêu Lăng từ trong nhà đi ra, gặp Nhạc Thiên Vũ tựa như nhìn thấy quỷ: ”Uy, như thế nào lại là người?”

“Thật xấu hổ, ta không biết đi đâu, tùy tiện gõ cửa, liền đụng phải người” , hắn nhìn nhi tử trong lòng, “Ta ngủ chỗ nào đều được, không ăn một bữa cũng không sao, nhưng hài tử không chịu khổ được, người có thể giúp đỡ, cho nó một chút đồ ăn cùng một chỗ ngủ hay không?”

“Chuyện này. . . ” , Tiêu Lăng lưỡng lự không nỡ cự tuyệt.

“Ai vậy a ?” , Tần Anh Anh đi tới, nhìn thấy một nam nhân đang ôm một tiểu hài tử liền hỏi: “Người là . . .?”

“Người. . . ” , Nhạc Thiên Vũ thấy Tần Anh Anh xinh đẹp ôn nhu, tâm đột nhiên căng thẳng, nhíu mi hỏi ngược lại: “Người là ai?”

“Nàng là vị hôn thê của ta ” , Tiêu Lăng mở miệng đáp.

” Vị hôn thê . . . của người? ” , Nhạc Thiên Vũ lặng người, trái tim tựa như thắt lại.

Tần Anh Anh trong lòng dâng lên cảm xúc ngọt ngào, đi vào trong hõ ý phụ thân: “Phụ thân, có vị đại ca mang theo một tiểu hài nhi tìm nơi ngủ trọ, để hẳn vào được không?”

“Vào đi, ” Tần Thánh nói, “Đừng để hài tử ấy chịu rét chịu đói.”

“Vâng”, Tần Anh Anh ra mở cửa.

Nhạc Thiên Vũ sau một lúc lâu ngậy người mới lên tiếng : “Vậy xin đa tạ.”, nhấc chân tiến vào bên trong tiểu viện. Tần Anh Anh đề xuất : ” A Lạc, để vị đại ca này ngủ chung phòng với chàng được không ?”

“Không được.”

“Vì sao ?”

“Không có lí do ! ” Tiêu Lăng đi vào phòng mình, đóng cửa lại.

“Chàng ấy làm sao vậy ?”, Tần Anh Anh hỏi Nhạc Thiên Vũ : ” Người đắc tội với chàng ấy sao ? A Lạc bình thường cũng không như vậy .”

“Phải Có chút hiểu lầm”, Nhạc Thiên Vũ mơ hồ đáp lại, theo chân Tần Anh Anh đi đến bên ngoài một gian phòng khác.

” Đại sư huynh. . . “

“Ta nghe thấy được, vào đi” , Điền Thanh Sơn ra mở cửa nhường Nhạc Thiên Vũ tiến vào.

Điền Thanh Sơn cùng Nhạc Long Uy ngủ ở trên giường, Nhạc Thiên Vũ trải chăn đệm nằm dưới đất, hẳn ngủ không được liền cất lời: “Huynh đệ, người đã ngủ chưa?”

“Vị đại ca, người nếu ngủ không được, cứ đi lên đây nằm, ta xuống đó ngủ.”

“Cảm tạ huynh đệ, không cần” , Nhạc Thiên Vũ nói, “Ta có vấn đề muốn hỏi người?”

“Người nói đi.”

” A Lạc là người trong thôn các người sao?”

“Không phải, hai năm trước y được sư phụ cùng sư muội ta từ dốc núi phía Tây cứu trở về, đầu óc chịu chấn động, đã quên chính mình gọi là gì , tên của y là do sư muội ta cấp cho.”

“Nga” , đáp án này cùng dự đoán của Nhạc Thiên Vũ không sai biệt lắm, hẳn lại hỏi : ” Sư muội người là vị hôn thê của y sao?”

“Aiz ! ” , Điền Thanh Sơn thở dài, ” Sư muội ta lần đầu tiên thấy y liền ưng ý , nói chính mình là vị hôn thê của y, nhưng A Lạc. . . ta nhận thấy, y vẫn luôn bán tín bán nghi , sư phụ của ta cũng không đồng ý, ông nói rằng không rõ con người của y tưởng tận ra sao, sợ sư muội ta về sau hối hận. Y là người thực quy củ, cũng thông minh, chịu khó, chữ viết rất khá, sư phụ vì đáp ứng tiểu sư muội lưu y lại, thu y làm đồ đệ, cho y ở đây. Hai năm qua, y cũng không nhớ được chính mình đến tốt cùng là ai, nhưng từ hồi y lưu lại, sư phụ thực ra cũng dần thích y, tiểu sư muội lại càng không cần nói. . .” Điền Thanh Sơn chợt hỏi : ” Đại ca sao lại cảm thấy hứng thú với chuyện của y ?”

“Ta biết y, y vốn tên gọi Tiêu Lăng, là huynh đệ của ta.”

” Huynh đệ của người ? “, Điền Thanh Sơn cả kinh: ” Y là đệ đệ. . . của người?”

“Không hẳn thế”, Nhạc Thiên Vũ nói, ” Ta cùng y là một đôi tình nhân.”

“Cái gì?” Điền Thanh Sơn thiếu chút nữa từ trên giường lăn xuống đất.

“Người không cần giật mình, cũng có thể không tin, nhưng ta vẫn sẽ kể cho người nghe, người đã từng nghe nói đến trận chiến trên vách núi phía Tây chưa ?”

“Đã nghe nói qua, trận chiến lớn như vậy, ai không biết mới lạ a.”

” Thắng lợi của trận ấy thuộc về ta cùng y , nhưng ta vì hiểu lầm mà tổn hại y, Tiêu Lăng thương tâm lao mình xuống vách núi. Ta liền quyết định từ quan, trải ngàn dặm xa xôi tìm kiếm y, nhưng y mất trí nhớ, không nhận ra ta. Sự muộn người không thể gả cho y, bằng không chờ ngày nào đó y nhớ lại, sự muộn người sẽ hối hận không kịp.”

“A Lạc thích nam nhân sao?” , Điền Thanh Sơn giạt mình nói: “Trách không được, ta tổng cảm thấy y đối với sự muộn ta khi lạnh khi nóng, cô nương giống sự muộn ta, nam nhân nào có thể không thích !”

“Đúng vậy, sự muộn người nếu gả cho hần, người phải tìm cô nương khác a.”

Nhạc Thiên Vũ vui đùa làm cho Điền Thanh Sơn đỏ mặt, hần ngẫm lại còn nói thêm : “Có điểm không hợp lý, sự phụ ta kể, khi ông cứu được A Lạc, trong người y đang mang kịch độc, độc kia là do người hạ ?”

“Y trúng kịch độc?” Nhạc Thiên Vũ lúc này mới hiểu được nguyên nhân Tiêu Lăng một lòng muốn chết, y vì biết tính mệnh bản thân chẳng kéo dài được lâu, mới đem hết tâm sự trong lòng nói ra, chung quy hần đã tổn thương y quá mức sâu đậm .

“Không phải ta, ta sẽ không bao giờ hạ độc y, ta tuy rất bá đạo, rất hay dả thương y . Nhưng y từ nhỏ đã đi theo ta, chuyện gì cũng đều thuận ý ta, lòng ta đối với y. . . rất. . . “

“Vậy, đại ca người muốn làm gì bây giờ ?”

“Không còn biện pháp khác, phải làm cho y nhớ lại ta.” Nhạc Thiên Vũ nói, “Huynh đệ, người có nguyện ý giúp ta không?”

“Nguyện ý. . . nhưng. . . ta sợ sự muộn ta. . . “

Nhạc Thiên Vũ cười cười, “Huynh đệ, người đối với nữ nhân càng tốt, lại càng không chiếm được tâm các nàng, chờ khi người chiếm được tái đối tốt cũng không muộn, huống chi, sự muộn người gả cho Tiêu Lăng, tuyệt đối là sai lầm không lối thoát.”

“Được. . . “. Điền Thanh Sơn hỏi, ” Đại ca, người họ gì?”

“Nhạc, còn người?”

“Điền.”

“Điền huynh đệ” , Nhạc Thiên Vũ nói: “Đa tạ người .”

“Không có việc gì, đúng rồi, Nhạc đại ca” , Điền Thanh Sơn nói,” Người dựa vào cái gì nhận định A Lạc nhất định là huynh đệ của người, trên đời này cũng có người đồng dạng a.”

“Trên vai y có một vết bỏng đúng không?”

“Có a”.

“Vậy thì đúng rồi” , Nhạc Thiên Vũ nói, “Y chính là Lăng nhi, không sai.”

40. Chương 40

Tiêu Lăng nửa đêm nằm mộng, y mơ thấy cơ thể không có lấy chút vải che thân, bị một nam nhân không rõ mặt ôm vào lòng, hôn môi, vuốt ve, xung quanh y là một biển hoa, hương khí tản ra thấm vào gan ruột, dưới tay cùng miệng của nam nhân ấy, khoái cảm trong lòng y liên tiếp hướng về hạ thân từng đợt trào dâng, bản thân y đang bày ra tư thế dâm dăng, luôn miệng gọi “ca ca” , chờ đón hần xâm nhập.

“Lăng nhi. . . Nhịn thêm chút nữa. . . Ca ca còn chưa đủ đâu”, gương mặt của nam nhân kia chậm rãi hiện ra rõ ràng . . . “A”, Tiêu Lăng bừng tỉnh, ngồi bật dậy, khắp người đầm mồ hôi, hạ thân cũng ngạnh lên, nhiệt khí lan tỏa trong cơ thể tựa như thiêu đốt vô cùng khó chịu. “Như thế nào . . . tại sao có thể như vậy . . . như thế nào lại là hần. . . ?”. Tiêu Lăng rời khỏi giường, nhấp một cốc nước lạnh, “Không

có khả năng , không có khả năng , ta không biết hẳn, ta như thế nào lại có loại mộng này “, Tiêu Lăng cẩn thận suy nghĩ : “Nhất định do là hành động ban ngày của nam nhân kia ảnh hưởng đến ta. . . Con bà nó. . . Tên nam nhân đáng ghê tởm ! Nhưng. . . người hẳn tìm cũng bị ngã từ vách đá phía Tây xuống . . . còn rất giống ta. . . Như vậy chẳng lẽ ta cùng hẳn. . . ? “, Đầu của y đột nhiên xuất hiện một trận đau đớn, “Không. . . Không. . . Không có khả năng . . . “Tiêu Lăng quay về nằm lại xuống giường, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng tỉnh lại, vừa mở cửa bước ra y liền gặp Nhạc Thiên Vũ, đang nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của Nhạc Long Uy.

“Lăng thúc thúc”, Nhạc Long Uy chạy tới bên Tiêu Lăng, ôm ôm chân y.

“Ta. . . ta không phải. . . “, Tiêu Lăng muốn gỡ tay bé ra, lại sợ làm bé bị thương, nhất thời khó xử đứng một chỗ, có chút phần nộ nhìn về Nhạc Thiên Vũ .

“Này nhi, lại đây”, Nhạc Thiên Vũ cười nói: “Chớ chọc Lăng thúc thúc của con chán ghét.”

“Vâng, phụ thân”, Nhạc Long Uy nghe lời buông tay ra, đi đến bên người phụ thân.

“Ta không phải Lăng thúc thúc của nó “, Tiêu Lăng thấp giọng bức bối, nhắc cái cuốc dưới đất, chuẩn bị ra đồng.

“A Lạc, ăn cơm đã rồi đi.”Tần Anh Anh bước ra gọi với theo.

“Không ăn.”Tiêu Lăng đáp cộc lốc, đi thẳng.

Tần Anh Anh mặt đỏ bừng, nén giận nói: “Chàng ấy làm sao vậy, vì cái gì mà tự nhiên phát điên ?” Thái độ của Tiêu Lăng đối với nàng ngày trước tuy rằng không phải thực thân cận, nhưng cũng sẽ không vô lý như vậy.

“Không có việc gì”, Nhạc Thiên Vũ cười cười, “Bởi sự quấy rầy của ta khiến tâm tình y không tốt, ta sẽ rời đi, không phiền hà y nữa.”

“Đại ca định đi đâu vậy ?”, Điền Thanh Sơn bước đến hỏi.

Tần Thánh cũng từ trong phòng mình đi ra.

“Tham kiến lão trượng”, Nhạc Thiên Vũ cung kính hướng Tần Thánh hành lễ.

Tần Thánh đáp lễ rồi hỏi: “Tiểu huynh đệ, người mang theo hài tử định đi về đâu?”

“Ta cũng không biết nên đi đâu”, Nhạc Thiên Vũ đáp, “Nếu phụ tử chúng ta muốn lưu lại đây, người trong hôn này liệu có hoan nghênh chăng ? Ta kỳ thật không mấy bận tâm, chính là không muốn khiến nhi tử phải bôn ba đây đó, nó không còn mẫu thân, trên đời này chỉ còn hai phụ tử chúng ta nương tựa vào nhau.”

“Aiz”, Tần Thánh thở dài, ” Một nam nhân như ngươi còn mang theo hài tử, nếu không có nơi nào để đi, chỉ bằng trụ lại đây, người trong thôn này tốt lắm, không có chuyện ma cũ bắt nạt ma mới.”

“Đa tạ lão trượng.”

“Người yên tâm đi”, Tần Anh Anh nói, “Cha ta là đại phu của thôn, tất cả mọi người đều tôn kính ông, ông nói cho người trụ, người liền lưu lại đi. . . Bất quá người sẽ nghỉ ngơi ở đâu đây ?”

“Việc này tự ta có cách giải quyết giải quyết”, Nhạc Thiên Vũ nói, “Thứ ta có chính là khí lực, dựng một nơi ở không có gì nan giải.”

Điền Thanh Sơn lên tiếng : “Ta sẽ giúp đại ca.”

Nhạc Thiên Vũ dựng một mái nhà ở góc thôn , Điền Thanh Sơn cũng kêu gọi rất nhiều thanh niên trong thôn đến giúp hẳn, chỉ có Tiêu Lăng không đi, cũng không biết vì sao y cương quyết đến vậy, người trong thôn nhân đều có chút khó hiểu, bất quá nghĩ đến chuyện Nhạc Thiên Vũ khi vừa tới đã đắc tội với y, liền không bận tâm nhiều nữa.

Điền Thanh Sơn được hôm rảnh rồi liền ra ruộng phụ giúp Tiêu Lăng cuốc đất.

“A Lạc”, Điền Thanh Sơn mở miệng, “Người vì sao không đi giúp hần, khiến mọi người trong thôn đều nói người hẹp hòi.”

“Hẹp hòi thì hẹp hòi, ta ghét hần.”

“Hần là người không nhà để về, cũng có phần đáng thương.”

“Các người thương tình hần, không phải đều đi giúp hần sao ? Thiếu một người như ta không mấy hệ trọng.”

“A Lạc. . . buổi tối ngày đó Nhạc Thiên Vũ đã kể với ta rất chuyện ngày trước về người mà hần muốn tìm.” Điền Thanh Sơn thấy Tiêu Lăng không hé răng, lại nói tiếp, “Ta cảm thấy rất cảm động , ta kể cho người nghe nhé, người không thích nghe coi như ta chưa nói. . . Hần kể với ta. . . Hần gọi là Nhạc Thiên Vũ . . . Mười tám tuổi năm ấy, hần ở ven đường Tây quận thu nhặt một bé trai tám tuổi, bé trai kia lớn lên phi thường xinh đẹp, cũng thực thông minh thiện lương, chính là không thường nói chuyện. Hần không có huynh đệ tỷ muội, liền để bé trai kia ở lại bên mình, hần vừa giáo dưỡng vừa rèn luyện y , hần dạy y võ công, dạy y cầm kỳ thư họa, dạy y hành quân đánh giặc, sau ấy. . . Khi bé trai kia trưởng thành. . . Hai người bọn họ đã bên nhau ngay tại. . . Bé trai kia tên gọi Tiêu Lăng. . .

Nhưng bởi hần coi Tiêu Lăng là nô tài nên thường xuyên đánh y. . . khi dễ y. . . Một lần chuyện hai người họ bị mấu thân cùng thê tử hần phát hiện . . . Tiêu Lăng thiếu chút nữa bỏ mạng dưới gia pháp. . . Hần nóng nảy liền mang Tiêu Lăng vào biệt uyển của gia phủ. . . Thành hôn cùng y. . . Sau đó. . . Hần đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với y. . . Nhưng hần chưa từng nghĩ tới sẽ li khai Tiêu Lăng, vì vậy. . . mấu thân cùng thê tử đều rời bỏ hần. . . Điều đau lòng nhất chính là hần đã nghi ngờ Tiêu Lăng, giữa chiến trường. . . hần đã bức Tiêu Lăng bỏ mình nơi vực thẳm. . . “

“Đủ rồi”, Tiêu Lăng hét lên, “Sư huynh, người vì cái gì phải nói với ta những chuyện này, người cảm thấy ta chính là Tiêu Lăng, ta là . . . của hần sao ? Hết thấy chuyện ấy. . . Ta lặp lại lần nữa. . . Ta không phải. . . “, Tiêu Lăng ném cuốc, chạy đến góc thôn. Thấy Nhạc Thiên Vũ đang hăng hái dựng nhà cùng mấy thanh niên khác, y liền chạy đến trước mặt hần, nén giận lên tiếng: “Vị đại ca họ Nhạc này, người hãy theo ta nói chuyện.”

“Hảo”, Nhạc Thiên Vũ đi theo y tới một nơi vắng bóng người.

“Người là đồ hỗn đản !”, Tiêu Lăng một chưởng đánh tới trước ngực Nhạc Thiên Vũ , chưởng xuất ra mang theo nội lực cường đại, Nhạc Thiên Vũ kiên quyết không né tránh, một tiếng “răng rắc” vang lên, hần liền khuya người xuống, xương sườn trước ngực tựa hồ bị gãy, hần kêu lên một tiếng đau đớn, ngã trên mặt đất, khóe miệng trào ra một búng máu.

“Mụ nội nó, người ít giả bộ đi !”, Tiêu Lăng căn bản không nghĩ tới một chưởng của y lại chứa đựng uy lực lớn như vậy, lớn tiếng quát mắng, “Người điên rồi sao, cuối cùng người muốn gì ? Nói với sư huynh ta những chuyện kia nhằm chứng minh điều gì ? Chứng minh ta là . . . của người sao ? Ta không phải. . . Ta không gọi là Tiêu Lăng. . . Ta gọi là A Lạc !”

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ cố hết sức gọi y, nhưng Tiêu Lăng đã quay lưng đi mất, hần hiểu rõ bản thân đã bị nội thương, cố gắng thi triển bộ pháp phóng về tới trước mặt mọi người, Điền Thanh Sơn liếc mắt một cái nhìn ra hần bị thương, chấn mạch đoán biết thương thế của Nhạc Thiên Vũ không nhẹ, liền chạy nhanh về nhà, gọi sư phụ tới trị thương, thượng dược.

“Ai đã đả thương người ?”, Tần Thánh kinh hãi, “Người này ắt hần có võ công rất cao, trong thôn ta không có người như vậy a.”

Nhạc Thiên Vũ cười khổ, “Là Lăng nhi. . . Ta tìm được y. . . Nhưng y không nhận ta . . . “

“Lăng nhi?”

“Chính là A Lạc”, Điền Thanh Sơn nói với sư phụ, “Vị Nhạc đại ca này là ca ca của A Lạc.”

“Nguyên lai là như vậy”, Tần Thánh nói: “Vậy người như thế nào không nói sớm ?”

“Là . . . ta đuổi y đi. . . bức y lao thân xuống vực. . . Ta sợ y hận ta. . . nên chưa nói. . . “, Nhạc Thiên Vũ chịu đựng đau đớn, “Y có thể thật sự đã mất trí nhớ.”

“Người đến đây rồi thì tốt “, Tần Thánh nói, “Ta sẽ cho y dùng chút dược, người tái kể lại với y thật nhiều sự tình trước kia, nói không chừng y sẽ nhớ lại.”

Tần Anh Anh ở một bên nghe xong, có chút lo âu hỏi : “A Lạc đã. . . thành thân chưa?”

Nhạc Thiên Vũ cười, không nói gì.

“Có. . . hay là không ?”, đối với truy vấn của Tần Anh Anh, Nhạc Thiên Vũ vẫn im lặng không đáp.

“Sư muội”, Điền Thanh Sơn lên tiếng, “Chờ khi A Lạc nhớ lại, người tự mình đi hỏi y đi”

Tiêu Lăng chạy đến dưới thác nước, lao mình nhảy xuống.

“Nô tài, ai là nô tài của hắc hắc !”, Y cởi áo của mình, nơi đầu vai tuy đã bị bỏng đến độ khó hình dung , nhưng mơ hồ có thể thấy được một chữ, người khác không đoán ra, riêng y thấy nó tựa như chữ “Nô”.

“Ta là . . . sao ? Ta là như vậy sao. . . ? A”, Tiêu Lăng ngửa mặt lên trời hét to. Đã khuya y vẫn chưa trở về nhà, lẳng lặng đứng dưới thác nước, mặc cho sơn tuyết lạnh như băng bao phủ chính mình.

“A Lạc”, Điền Thanh Sơn gọi tên y, Tiêu Lăng dậm mũi chân lên một khối đá, phi thân phóng khỏi thác nước, đáp xuống khoảng đất trống bên cạnh đó.

“A Lạc, người. . . có. . . võ công. . . ? “

Tiêu Lăng lúc này mới ý thức được, nguyên lai chính mình một thân võ công, không khỏi ngây dại.

“A Lạc”, Điền Thanh Sơn cất tiếng:” Hắc hắc nói người có võ công, xem ra là thật, hắc hắc thật sự biết người, người thật sự chính là Tiêu Lăng a.”

“Ta không phải”, Tiêu Lăng chạy về tiểu viện, nhìn đến Nhạc Thiên Vũ nằm trong phòng Điền Thanh Sơn, bước nhanh tới, xốc áo hắc hắc : “Người rời đi được không ? Ta không biết người, ta cũng không phải Tiêu Lăng. . . Ta không thích nam nhân”. Những lời này làm cho phụ tử Tần Thánh có mặt ở đó quay ra nhìn nhau.

Động tác của Tiêu Lăng tác động đến thương tích của Nhạc Thiên Vũ, Nhạc Thiên Vũ rên rỉ một tiếng, đáp: “Lăng nhi, hai năm nay hắc hắc là người không luyện công, bằng không một chương kia đã đánh chết ca ca không chừng !”

“Ai là Lăng nhi, ai là ca ca? Người cầm mồi cho ta !” Tiêu Lăng dang tay muốn đánh hắc hắc, chợt Nhạc Long Uy chạy vào, vừa khóc vừa kêu : “Lăng thúc thúc, Lăng thúc thúc, Uy nhi biết ngoan ngoan nghe lời, thúc đừng đánh phạt thân con.”

Tiêu Lăng tức giận bất đắc dĩ quay trở về phòng, “thình” một tiếng sập cửa lại.

Nhạc Thiên Vũ dưỡng thương hơn một tháng, xương cốt mới khôi phục, cũng ngừng ho khan, Điền Thanh Sơn lại dẫn mấy bằng hữu đến giúp hắc hắc dựng một căn nhà thật chắc chắn. Tần Thánh muốn Tiêu Lăng dùng dược khôi phục trí nhớ, nhưng lần nào cũng đều bị Tiêu Lăng kiên quyết cự tuyệt. . . Không còn cách nào, mọi chuyện liên quan đến y chỉ còn cách buông xuôi.

Tối hôm đó, Tiêu Lăng một mình đi tới ngoài phòng Nhạc Thiên Vũ , Nhạc Thiên Vũ vừa lúc bước ra lấy đồ, thấy y, mừng rỡ lên tiếng : “Lăng nhi, người nhớ được gì rồi sao?”

Tiêu Lăng lắc đầu, đi đến trước mặt Nhạc Thiên Vũ, kích động nói : “Đại ca, thẳng thắn mà nói, ta cũng không chán ghét người, cũng chẳng bận tâm ta trước kia tội cùng có phải tình nhân của người hay không, nhưng hiện giờ ta thật sự không nhớ nổi người, ta không muốn mỗi buổi tối đều bị ác mộng quấy nhiễu, từ khi người tới, mỗi ngày ta đều thấy không thoải mái, mỗi đêm đều nằm mơ những chuyện bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), đại ca, ta và người không thù không oán, dù ta đã đã thương người, có phần không phải với người, nhưng nếu người thật sự đã từng . . . yêu ta, người hãy đi đi, được không ? Đừng quấy rầy ta thêm nữa, đầu của ta thật sự rất đau.”

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ vui mừng ôm lấy y, “Nói như vậy, người cũng tin những gì ca ca nói, người cũng tin người chính là Lăng nhi, có phải hay không a? Người mơ thấy gì ? Mơ ta đánh người sao, hay mơ thấy chúng ta. . . “

“Người đừng nói nữa”, hai gò má đỏ bừng của Tiêu Lăng khi nhớ lại cảnh trong mơ đã bán đứng y.

“Ta hiểu, ta hiểu”, Nhạc Thiên Vũ mắt nhòe lệ, Tiêu Lăng vẫn là Tiêu Lăng, y luôn khó có thể giả bộ khi đối mặt với hắn.

“Không phải. . . Ta không làm. . . chuyện đáng thẹn như vậy . . . Ta là nam nhân a”, cơn đau đầu của Tiêu Lăng lại tái phát, y ngồi xổm trên mặt đất, khổ sở ôm lấy đầu.

“Lăng nhi, đứng lên nào”, Nhạc Thiên Vũ đem y ôm ghì vào trong ngực, ôn nhu nói, “Ca ca yêu người, trừ bỏ Uy nhi, ca ca chỉ có người, Uy nhi cũng không thể thay thế người.”

“Ta. . . “, Tiêu Lăng vô thức ôm lấy Nhạc Thiên Vũ .

“Không. . . “, y đột nhiên hắt dãi ra, khóc nói : “Nhạc Thiên Vũ , người muốn làm gì? Ta không phải Tiêu Lăng, không phải, ta đã dốc sức suy nghĩ , nhưng vẫn chẳng thể nhớ ra người, ta cầu người buông tha ta đi.”

“Lăng nhi, ca ca không thể buông được người.”, Nhạc Thiên Vũ cũng rơi lệ.

“Cút ngay”, Tiêu Lăng đẩy Nhạc Thiên Vũ ngã trên mặt đất, chạy về phòng mình, ngồi xuống trong chốc lát rồi tiến vào phòng Tần Anh Anh.

“Sư muội, chúng ta thành thân đi.”

“A Lạc”, Tần Anh Anh cao hứng nhào vào lòng y, nhưng Tiêu Lăng lại hờ hững nhìn vào khoảng không phía trước, tâm tư một mảng rối loạn.

41. Chương 41

Tin hỷ sự nhanh chóng truyền khắp cả Bàn Liên thôn, mỗi ngày đều có khách đến chúc mừng, nhi nữ của Tần đại phu sắp xuất giá, mọi người xa gần đều đưa lễ vật tới, ngày thành thân liền định cuối tháng, Tần Thánh vốn kiên quyết không đồng ý, ông có thể nhận thấy tình cảm của A Lạc cùng quyết định thành thân với nhi nữ của ông hoàn toàn bất đồng, càng lúc ông càng lo lắng, bất quá nhi nữ đã dùng tới đòn sát thủ, lấy cái chết để uy hiếp, ông chẳng còn biện pháp nào đành ưng thuận.

“Lăng nhi, Lăng nhi. . . Người đừng làm vậy, ca ca cầu người.”Nhạc Thiên Vũ ở ngoài cửa phòng tựa hồ phát cuồng gọi tên Tiêu Lăng, làng xóm đều chạy ra xem. Tiêu Lăng trốn ở trong phòng, bịt chặt lỗ tai quyết không để ý tới hắn, y cuối cùng nhịn không được liền quát :

“Người đi đi, ta không biết người.”

Nhạc Thiên Vũ xông vọt vào phòng Tiêu Lăng, khẩn thiết nói với y :

“Lăng nhi, người hãy cho ca ca thêm chút thời gian được không, đừng quyết định nhanh như vậy, ta sẽ không kêu người, cũng không làm phiền người , người đừng làm như vậy, đây là chuyện sẽ tổn hại chính người cùng hại Tần cô nương a.”

“Chỉ cần người rời đi, bất luận là ai cũng không phải chịu thương tổn”, Tiêu Lăng bước xuống giường, tiến tới đẩy Nhạc Thiên Vũ ra ngoài, “Người đi đi, đi nhanh đi.”

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ bất chợt khom người, quỳ sụp hai gối trước mặt y, rưng rưng: “Hãy nghe ca ca nói một lời, không phải người cũng tin chuyện mà ta đã kể sao? Người sợ điều gì ? Ca ca chẳng còn là Vương gia, ca ca chỉ là một người bình thường nhất, hết thấy những hành vi không tốt của ca ca trước đây đối với người, ta sẽ dùng cả đời về sau bù lại, cầu người cho ca ca một cơ hội. . . Còn có Uy nhi. . . hải

tử mà người đã đánh đổi tính mạng đưa về cho ta, chẳng lẽ người không muốn ôm nó một lần, nghe nó gọi người một tiếng Lăng thúc thúc sao ?”

“Người. . .”, Tiêu Lăng thật sự suy sụp, cũng quỳ xuống đối diện hắn, đôi mắt đồng dạng đầm lệ nhìn nam nhân xa lạ lại khiến y cảm thấy gần gũi này rồi lên tiếng: “Nhạc đại ca, người đi đi, ta không thể nghĩ được gì nữa, đầu ta rất đau, chuyện của người quá khó tiếp thu, ta không dám thừa nhận, người buông tha cho ta, cũng chính là buông tha bản thân mình”.

Trong mắt Tiêu Lăng chỉ lưu lại duy nhất hình ảnh Nhạc Thiên thống khổ sau khi nghe y nói xong, nhưng y thực sự không nhận ra hắn, cũng không muốn gặp lại hắn, trừ bỏ hoan ái trong mộng kia ... Nhìn hắn rơi lệ, tâm của y tựa như kim đâm đau đớn đến mức chẳng muốn sống, nhưng y thật sự nhớ không nổi hắn, mỗi lần bản thân y cố gắng lật lại kí ức lại cảm nhận được những cơn đau phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm) ăn mòn ý chí y, y không biết đau đớn như vậy đến tột cùng từ đâu kéo tới, cũng chẳng thể kháng cự với nó, y nhận thua, y quyết định buông tay, y từ bỏ, y trở về làm A Lạc, tuy hiểu được bản thân rõ ràng không yêu Tần Anh Anh, nhưng nàng là một cô gái tốt, luôn ân cần với y, tôn trọng y (1), hôn sự này là điều y có thể thực hiện.

(1) Nguyên văn: Tương kính như tân () – tôn trọng như đối với khách.

“Không. . .”, Nhạc Thiên Vũ lắc đầu, lệ lại rơi xuống.

“Nhạc đại ca”, Tần Anh Anh đi đến từ phía sau hắn, đỡ hắn đứng dậy, “Ta có thể cùng người nói chuyện được chăng?”

“Được”, Nhạc Thiên Vũ lau khô lệ, theo Tần Anh Anh đi đến rừng cây ở hậu viện.

“Tần cô nương, thực xin lỗi. . . Ta. . .”, Nhạc Thiên Vũ hiểu được vừa rồi đã không kiềm chế chính mình, bản thân hắn thật sự không có ý định làm tổn thương một thiếu nữ ngây thơ như nàng.

“Nhạc đại ca, ta hỏi người một câu, người phải thành thành thật thật trả lời ta.”

“Được”.

“Người thực lòng yêu chàng, phải không?”

“Phải”

“Như vậy, có phải chỉ cần chàng sống vui vẻ, người liền mãn nguyện hay không?”

“Ta. . .” Nhạc Thiên Vũ ngẩn ra.

“A Lạc vì người mà. . . rất thống khổ.” Tần Anh Anh nói, “Ta cũng nhìn ra chuyện người kể đều là sự thật.”

“Vậy người vì sao còn định thành thân với y?”

“Bởi vì ta yêu chàng, ta sẽ không tổn thương chàng, ta đoán nhất định người đã khiến A Lạc quá mức đau khổ, nên chàng mới không muốn nhớ tới người, chàng đã không muốn thì dù người nói cái gì, cha ta cho chàng uống được gì đều là vô ích.”

“Ta biết”, Nhạc Thiên Vũ khẽ gật đầu, “cũng hiểu đạo nghĩa người nói”

“Nhạc đại ca, người đi đi, nếu người thật sự thương chàng, sao có thể nhẫn tâm nhìn chàng vì nhớ tới người mà thống khổ như vậy?”, Tần Anh Anh tiếp lời: “Điều kiện tại người có thể làm, điều tốt nhất đối với chàng, chính là. . . buông tay.”

“Buông tay?” Nhạc Thiên Vũ nhất thời choáng váng, cơ hồ khó có thể đứng vững.

“Nhạc đại ca, người làm sao vậy, có cần ta giúp người xem mạch hay không?”, Tần Anh Anh tiến đến dìu hắn.

“Không có việc gì. . .”, Nhạc Thiên Vũ né tránh tay nàng, “Người quay về với Lăng nhi đi, hãy để ta ở một mình trong chốc lát.”

“Được rồi, người cứ suy nghĩ đi.”

Nhạc Thiên Vũ nhìn dãy núi xa xăm biển ảo khôn lường, đứng yên lặng rất lâu, mặt trời đã hạ sơn nhường chỗ cho vàng trắng cô độc. . .

Hôn lễ ba ngày sau sẽ cử hành, Nhạc Thiên Vũ đem ngọc bội tùy thân của mình tặng cho Tiêu Lăng, hẩn trong lòng nén đau, mỉm cười nói :

“Lăng nhi, ca ca đi rồi, đây là lễ vật tân hôn ta tặng cho ngươi, nhớ hảo hảo bảo trọng, hảo hảo đối đãi với Tần cô nương, nàng thực lòng yêu ngươi, biết cách yêu như thế nào hơn ca ca, ca ca trước kia thật sự là rất ngu ngốc a. . . “, hẩn nuốt lệ, tiếp lời: “Lăng nhi, đệ đệ tốt của ta, cho dù ngày nào đó ngươi nhớ tới ca ca, hãy coi như đó chỉ là ác mộng, không phải sự thật, chỉ có Tần cô nương mới là người yêu ngươi nhất, cũng là người mà ngươi yêu nhất.”

Tiêu Lăng cầm khối ngọc bội, nhìn lại bóng dáng Nhạc Thiên Vũ, trong lòng dâng lên chua xót khôn kể, xoay người đi vào nhà.

42. Chương 42

Bóng đêm như men rượu êm nồng. Tiêu Lăng ăn qua cơm tối rồi đi vào phòng trong, bỗng thấy hỉ phục đồ thảm xếp sẵn trên giường, trong lòng nhất thời tựa như sét đánh, một khung cảnh mơ hồ xuất hiện trước mắt . . . màu đỏ thắm . . . màu của sắc nện, màu dung nhan e lệ của y . . . tại hoa viên, ánh nắng mai hòa cùng làn gió xuân dịu nhẹ . . . dưới mái hiên bên ngoài phòng ngủ. . . ” Tiêu Lăng thiếp cũng yêu Thiên Vũ ca ca.” . . . Tiêu Lăng hồi tưởng lại, một ngụm máu tươi trào ra khỏi khóe miệng, rơi trên hỉ phục, y khụy gối bên giường . . . Một màn hồng sắc dần tái hiện, vụng trộm hoan lạc trong Noãn Các, gia pháp nghiêm khắc, cuộc gặp gỡ nơi cổng thành, hôn lễ ở Noãn Trần Cư, khoảnh khắc cùng nhau triền miên trên chiếc giường ấm áp, những trận đòn tàn nhẫn cùng lời nhục mạ không chút lưu tình. . . Mạc Đồng. . . Vân Tùng. . . Lí Hạc Hiên. . . Nô ấn y tự tay thiêu hủy. . . Chiến tranh. . . Uy nhi. . . Tuyệt mệnh đan. . . Vách đá phía Tây . . . Thôn Bàn Liên. . . Nam nhân xa lạ cùng tiểu hài tử. . . cuối cùng là lời nhảm nhí: “Ca ca đi rồi. . . nhớ hảo hảo bảo trọng. . . “

“Ca ca. . . Ca ca”, Tiêu Lăng nhào qua cửa sổ như phát điên, chạy tới nơi Nhạc Thiên Vũ đang ở, “Ca ca, ngươi chờ Lăng nhi một chút, đừng vội đi. . . “

Nhạc Thiên Vũ ôm nhi tử, đóng cửa lại, định bước ra sân, chợt đại môn bị ai đó “phanh” một tiếng khai phá. Nhìn Tiêu Lăng tiến tới, Nhạc Thiên Vũ ngăn cản cả người, không nói được một tiếng, trời thật tối, hẩn nghe được tiếng thở dốc của Tiêu Lăng nhưng chưa nhìn ra được nước mắt Tiêu Lăng đang rơi xuống.

“Phụ thân, là Lăng thúc thúc.”Nhạc Long Uy lay cánh tay gọi hẩn.

“Đúng, là Lăng thúc thúc của con”, Nhạc Thiên Vũ buông nhi tử xuống, đi nhanh tới, ôm xiết lấy Tiêu Lăng.

“Ca ca”, Tiêu Lăng khóc gọi hẩn, rồi hôn lên môi Nhạc Thiên Vũ.

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ ôm lấy Tiêu Lăng, đưa y vào phòng trong, đặt trên giường, quay ra dặn Nhạc Long Uy: “Này nhi, con cứ ngồi ở cửa, có người đến đây thì kêu một tiếng, ta và Lăng thúc thúc của con có việc làm, dù có nghe thấy cái gì cũng đừng tiến vào a.”

“Được, Uy nhi đã hiểu”, Nhạc Long Uy nghe lời, lon ton kéo một chiếc ghế nhỏ ngồi trước cửa.

Nhạc Thiên Vũ khép cửa, thấp đèn, bỏ nhào vào trên người Tiêu Lăng.

“Không. . . Không. . . Không nên. . . ” , Tiêu Lăng toàn thân bị xiết chặt, thoáng vùng vẫy.

Nhạc Thiên Vũ nói lỏng tay: “Lăng nhi, ngươi sợ ta sao?”

“Ta. . . Ta. . . sợ đau. . . ” – Lần bỏ đi lúc trước bị hấn trừng phạt như thế nào, ký ức của Tiêu Lăng đến bây giờ tựa hồ đã khắc ghi, hành động tra tấn bạo ngược vô tình kia vẫn làm cho lòng y sợ hãi, huống chi hôm trước y còn đánh hấn nhiều như vậy.

“Thả lỏng một chút, thả lỏng một chút, đừng sợ”, Nhạc Thiên Vũ hôn lên cổ Tiêu Lăng, “Ca ca sẽ không như vậy nữa, ta chỉ nhìn ngươi một chút, ôm ngươi một cái, hôn nhẹ ngươi thôi.”

“Tắt đèn đóng cửa đã được không, người khác sẽ thấy mất.”

“Được”, Nhạc Thiên Vũ thổi đèn.

Hai người cởi sạch y phục của nhau, hôn lên toàn thân đối phương. . . Mồ hôi tích lại trên sàng đan, Tiêu Lăng kim lòng không được, ngồi dậy, chống hai tay vào mép giường, thấp thỏm lưng, hé mở thân thể: “Ca ca, người mau tới đi. . . ”

Nhạc Thiên Vũ cực lực nhấn nại bản thân, không có lập tức tiến vào mà dùng tay cùng miệng đùa bỡn hạ thân y, khiêu khích bành trướng.

“A. . . A. . . Ca ca. . . Không được. . . ” Tiêu Lăng rên rỉ muốn phải tiết, bàn tay Nhạc Thiên Vũ hơi dùng sức, Tiêu Lăng bị đau, bật mình đứng dậy, sợ hãi nói: “Ca ca, người còn muốn phạt Lăng Nhi sao? Dù nhiều chuyện ta không nhớ rõ, nhưng người có nói sẽ không đánh ta, ta vẫn nhớ rõ a, người đã nói thiệt nhiều lần, vừa rồi người còn nói. . . ” Tiêu Lăng nói xong, quả thật hận chết bản thân mình vô dụng, dù không còn là nô tài nhưng vẫn mang theo bản năng bày ra bộ dáng ti tiện trước mặt hấn.

“Ta không phải muốn đánh ngươi, đến đây nào”, Nhạc Thiên Vũ kéo tay Tiêu Lăng chạm vào vị trí tư mật phía sau của hấn, “Lăng nhi, người có muốn ca ca không?”

“Ca ca”, Tiêu Lăng rút tay về, kinh ngạc nhìn hấn.

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ ôm y nằm xuống, “Ca ca nguyên lai không biết nên yêu ngươi, như thế nào, ca ca mỗi ngày đều suy nghĩ lời ngươi nói ở vách đá khi ấy, là ca ca có lỗi với ngươi, bởi vì biết ngươi yêu ta, ta chẳng may suy nghĩ mà chà đạp lên tôn nghiêm của ngươi, ca ca về sau sẽ không thể nữa, ta sẽ nghe lời ngươi, ngươi sợ người khác bắt gặp, chúng ta sẽ kín đáo hơn, ngươi muốn ngao du, ca ca sẽ đi cùng ngươi, ngươi muốn đi một mình cũng được, cho dù ngươi làm sai chuyện gì, ta cũng sẽ không đánh ngươi đến mức mất hết thể diện, ca ca nếu làm sai, người cũng có thể đánh ca ca.”

“Ngươi nếu ở bên kẻ khác như hồi trước, ta cũng có thể đánh ngươi sao?”, Tiêu Lăng oán giận hỏi hấn, nhớ tới Mạc Đồng cùng Lí Hạc Hiên, trong lòng liền phát giận, y vừa hận vừa chua xót.

“Ca ca không dám nữa đâu”, Nhạc Thiên Vũ cười nói, “Ta nếu còn làm như vậy, ngươi cứ đánh chết ta.”

“Không cần đánh chết ngươi, ta chỉ muốn ngươi cởi sạch quần, nằm cho ta đánh.”

“Được, hết thấy chuyện đó ta đều đồng ý với ngươi.”

“Đây chính là ngươi nói nhé”, Tiêu Lăng lầm bầm: “Ngươi không được đổi ý. Còn có. . .”, Tiêu Lăng tiếp lời: “Vì sao chỉ có ngươi thương ta a, ta cũng muốn thương ngươi.”

“Được, lần này ta thương ngươi, lần sau ngươi thương ta, chúng ta luân phiên ở trên.”

“Ngươi. . . thật sự ưng thuận sao?” Tiêu Lăng quả thực không tin vào tai mình.

“Thật sự. . .”, Nhạc Thiên Vũ cười, “Không phải vừa rồi ta để cho ngươi thương ta, ngươi lại không muốn sao? Xem ra để ta thương ngươi vẫn tốt hơn. . .”, hấn làm bộ muốn đem Tiêu Lăng áp xuống, Tiêu Lăng mạnh vùng dậy áp trên hấn, tách hai chân hấn ra, đưa dục vọng đã ngất cao đầu của mình đến sát vị trí tư mật của Nhạc Thiên Vũ, nhưng y không dám lập tức tiến vào mà lên tiếng hỏi hấn: “Rất đau đó, ngươi có biết không?”

“Không biết, nếu không để ta thương ngươi”, Nhạc Thiên Vũ cười đùa đưa tay kéo y xuống.

“Nằm úp sấp người đi, lần sau ta sẽ cho ngươi quỳ”, Tiêu Lăng dùng nước bọt bôi trơn hạ thân, đưa phần ngọn tiến vào một chút.

“Ai u”, Nhạc Thiên Vũ bị đau liền mắng y: “Mụ nội nó, sao ngươi không nhẹ nhàng một chút.”

“Ta sẽ không nhẹ nhàng đâu”, Tiêu Lăng thở gấp nói: ” Là học theo người a.”

“Ách. . . Aiz. . . “, theo nhịp động đập của Tiêu Lăng, Nhạc Thiên Vũ vì đau đớn cùng khoái cảm mà rên rỉ thành tiếng.

“Tần cô cô”, Nhạc Long Uy ở trước cửa bỗng gọi lớn. Tiêu Lăng từ trên người Nhạc Thiên Vũ nhanh chóng chạy xuống, hai người gấp rút mặc lại y phục, sửa sang chỉnh tề rồi đẩy cửa bước ra. Nhìn hai người vai sóng vai thân mật, Tần Anh Anh òa khóc chạy đi.

“Sư muội, ta. . . “, Tiêu Lăng muốn đuổi theo nàng.

“Khoan đã”, Nhạc Thiên Vũ cản bước Tiêu Lăng,, “Người ở lại trong phòng đi, chuyện này để ta giải quyết.”

“Được, ca ca”, Tiêu Lăng ôm lấy Nhạc Long Uy dưới đất, hôn trán bé, khẽ gọi: ” Uy nhi”.

“Lăng thúc thúc, người nhớ ra Uy nhi sao?”. Nhạc Long Uy ôm chặt cổ Tiêu Lăng.

“Nào, cùng thúc thúc đi ngủ, thúc thúc kể chuyện xưa cho con nghe.”, Tiêu Lăng ôm bé, nhìn theo bóng dáng Nhạc Thiên Vũ rồi xoay người vào nhà .

43. Chương 43

Hôn lễ trong thôn Bàn Liên đúng hạn cử hành, tân lang không phải Tiêu Lăng, mà đổi lại là Điền Thanh Sơn. Nhạc Thiên Vũ cùng Tiêu Lăng ngồi trên đỉnh Tọa Liên sơn, nhìn về Tần gia, nơi đèn sáng lung linh cùng hỷ nhạc ồn ào náo động, uống một loại rượu mà người trong thôn tự ủ, sau lưng Tiêu Lăng buộc một sợi dây, đầu dây kia là Nhạc Long Uy đang chơi đùa trên đỉnh núi.

“Lăng nhi”, Nhạc Thiên Vũ ôm y hỏi, “Người muốn ngao du chốn nào, ca ca mang người cùng Uy nhi đi ?”

“Không đi đâu nữa, ta cảm thấy nơi này rất tốt, sơn thủy mỹ lệ, mọi người đều chất phác thiện lương cùng rộng lượng, hai người chúng ta chẳng nề hà, người khác nghĩ chúng ta thế nào, chúng ta cũng bận tâm, nhưng Uy nhi còn nhỏ, ta không muốn nó phải sống trong ánh mắt kỳ thị của thế nhân.”

“Có gì mà kỳ thị , người đã nghĩ quá nhiều rồi.”

“Có thể không suy nghĩ đến chuyện đó sao ?”, Tiêu Lăng nói: “Ta đưa nó đến cho người là muốn nó có một cuộc sống an lành bên phụ thân, không bị liên lụy bởi mẫu thân cùng bác ruột. Nhưng hiện tại, chúng ta vốn là hai đại nam nhân, cả ngày khinh khãnh ta ta, trên đời này có bao nhiêu người giống như vậy? Người muốn Uy nhi đối mặt với người bên ngoài như thế nào, trưởng thành, cưới vợ sinh con như thế nào ? Người trước kia là Vương gia, người khác trong lòng nghĩ gì cũng không dám nói, nhưng còn bây giờ thì sao, chúng ta đều là dân chúng bình thường, lại có quan hệ khác người, Uy nhi . . . liệu có thể chịu được không?”

“Người cứ mặc kệ nó, nghĩ vậy có một hay không a? Nó là con ta, cũng là nhi tử của người, chịu được thì chịu, chịu không nổi cũng phải chịu, người khác có cha mẹ, hẳn có hai phụ thân, chung quy chuyện con cái đâu có gì hệ trọng !”, Nhạc Thiên Vũ xem thường nhấp một ngụm rượu, ” Còn việc người muốn nó cưới vợ, tiểu tử này biết đâu lại noi theo ta thích nam nhân thì sao?”

“Không được”, Tiêu Lăng quả quyết nói” Uy nhi không thể thích nam nhân, chúng ta phải hướng cho nó trở thành người bình thường.”

“Như thế nào là không bình thường?”, Nhạc Thiên Vũ tức giận, “Người là muốn nói ta không bình thường, rồi đem người biến thành kẻ không bình thường, có phải hay không?”, hắn đứng lên, đập bẻ bầu rượu, “Tiêu Lăng, người là tên tiểu hồn đản, ta không muốn nổi giận với người, người nói đây là cái gì thì nói, nếu người ngại chuyện như vậy không bình thường, ta lập tức mang theo Uy nhi rời đi, hẳn chỉ còn một phụ thân duy nhất, như vậy là bình thường sao?”

“Ca ca”, Tiêu Lăng ôm lấy chân hắn, “Ta nói sai rồi, ta nói sai rồi, người đừng tức giận, người nói như thế nào liền như thế ấy, ta cũng vì muốn tốt cho Uy nhi, sợ hắn về sau. . . “

Nhạc Thiên Vũ lại ngồi xuống, ôm y: “Lăng nhi, không cần nghĩ vắn vớ, mặc kệ chúng ta che dấu như thế nào, sẽ có lúc người khác nói cho nó, phụ thân nó thích Lăng thúc thúc mà không phải một nữ nhân, để người khác nói, không bằng chúng ta nói cho nó, phụ thân nó yêu Lăng thúc thúc, Lăng thúc thúc cũng thương phụ thân nó, bọn họ có tình yêu không đồng dạng với thường nhân, nhưng đây cũng là tình yêu, không phải dối trá, không phải lừa gạt, không phải có mối nói cũ, không phải do dự, chúng ta có thể vì đối phương mà chết đi sống lại, chúng ta thật lòng yêu nhau, có cái gì mà không dám đối mặt với người đời, có cái gì mà không dám cho nó biết ? Dù sao hiện tại nó chỉ là một nam hài tử, chúng ta vẫn có thể thoải mái làm chuyện đó.”

“Thoải mái cái gì a?”, Tiêu Lăng cười nói: “Tuyệt đối không thể làm chuyện đó trước mặt nó, nó là nam hài tử, loại chuyện như vậy, học được quá sớm không tốt.”

“Nó dám, “Nhạc Thiên Vũ nói: “thì đợi xem chúng ta trừng trị như thế nào!”

Mười sáu năm trôi qua, tựa như cát chảy không ngừng, vì không muốn Nhạc Long Uy tiếp xúc quá sớm với tính sự (chuyện phòng the), Nhạc Thiên Vũ cùng Tiêu Lăng liền dựng một căn nhà gỗ trên bãi đá ở lưng chừng vách núi hiểm trở, thời điểm hai người muốn hoan ái sẽ đi ra đó, không có khinh công trác tuyệt căn bản không ai có khả năng phi thân lên ấy. Trong tiểu viện đơn sơ, thanh âm dài nhất nghe được chính là tiếng khóc lóc cầu xin của Nhạc Long Uy đối với phụ thân cùng thúc thúc, đánh nhau so kè dững khí liền bị đòn, đọc sách luyện võ không chuyên tâm cũng bị đòn, thậm chí . . . quên về nhà ăn cơm cũng sẽ bị đòn. Ở trong thôn Bàn Liên, Nhạc Long Uy là thiếu niên hiểu chuyện nhất, lễ phép nhất, khiêm tốn nhất, cũng có bộ dáng tuấn mỹ nhất.

Trời muộn dần, Tiêu Lăng nhìn đồ ăn trên bàn dần nguội lạnh cùng sắc mặt đanh như thiết của Nhạc Thiên Vũ, đành lên tiếng khuyên nhủ: “Ca ca, Uy nhi đã lớn, nói không chừng gặp chút rắc rối, người nên hỏi rõ ràng rồi hãy phát hỏa.”

Lại đợi thêm một canh giờ, Nhạc Long Uy mới hốt hển chạy về, nó vội vã cất lời: “Phụ thân, Lăng thúc thúc, thực xin lỗi, con bị lạc đường trong núi.”

“Hừ”, Nhạc Thiên Vũ hậm hực, “Lạc đường? Lúc nào người chẳng viện cớ này, nói, người đã đi đâu ?”

“Con chưa đi được đến đâu, thật sự là lạc đường a”, Nhạc Long Uy thấp giọng lầu bầu.

“Nghĩ kĩ lại rồi nói ta nghe : người định đi đâu?”, Nhạc Thiên Vũ lại lớn tiếng quát hỏi.

“Không đâu cả.”

” Không nghĩ ra thì mau lấy roi mây đem đến đây.”

“V . . .vâng”, Nhạc Long Uy nhìn sang Tiêu Lăng, thấy Tiêu Lăng cũng không để ý đến mình, đành đi vào phòng trong lấy roi mây đem đến, quỳ gối trước mặt Nhạc Thiên Vũ, giơ roi lên, nước mắt lưng tròng: “Cha, Uy nhi không nói dối, Lăng thúc thúc. . . ” nó nhìn Tiêu Lăng cầu cứu, Tiêu Lăng chỉ đáp: “Nói thật, nói thật thì Lăng thúc thúc liền cầu tình cho người.”

“Ta. . . thực không. . . “, xem nhi tử áp a áp ứng nói không nên lời, Nhạc Thiên Vũ lấy roi mây chỉ chỉ , Nhạc Long Uy mặt mày đau khổ, đem quần tụt đến mắt cá chân, khom bả vai, nâng cao cái mông tràn đầy vết thương lên, cũng may bởi nhà của nó nằm ở góc thôn, tầm giờ này không người lai vãng, nếu để cho người khác thấy được, thế nào nó cũng xấu hổ đến chết. Nhạc Thiên Vũ đưa tay hất vạt áo của nhi tử áo về phía trước, toàn bộ mông, đùi của Nhạc Long Uy đều lộ ra, nhìn kỹ, tất cả đều là vết roi mây, Nhạc Thiên Vũ không chút nương tay, roi mây vun vút quất xuống, trúng vài phát, Nhạc Long Uy liền kêu khóc âm ỉ: “Phụ thân tha cho con đi, con không dám về trễ nữa. . . Lăng thúc thúc. . . cứu Uy nhi với. . . Đau quá. . . “

“Ngậm miệng lại.” Nhạc Thiên Vũ đá một cước vào chân nhi tử, để nó bảo trì tư thế quỳ chịu đòn, tay vẫn không ngừng quất roi .

“Cha. . . Lăng thúc thúc. . . “, Nhạc Long Uy thút thít khóc, nhưng không dám phát sinh thêm một cử động nhỏ nào.

“Còn kêu?”, Nhạc Thiên Vũ quát: “Đi, tới bên kia quỳ, người cứ kêu to lên để người ta đều kéo đến xem “. Hắn vừa nhấc nhĩ tử vừa xách áo nó ra ngoài.

“Không, phụ thân tha lỗi cho Uy nhi, con không kêu nữa”, Nhạc Long Uy ngậm miệng lại, chỉ dám khẽ sụt sịt.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân, tựa hồ có người đi tới, Nhạc Thiên Vũ ngừng tay, Tiêu Lăng đem áo khoác choàng lên người Nhạc Long Uy, là Trương bá ở cùng thôn đến mượn búa, nhìn thấy Nhạc Long Uy quỳ khóc trên mặt đất, tuy rằng trên người có choàng áo, nhưng vẫn có thể tưởng tượng hài tử đáng thương này đích thực lại bị phụ thân cùng thúc thúc cởi quần áo huấn, ông nhìn roi mây trong tay Nhạc Thiên Vũ, cười nhẹ khuyên nhủ: “Hài tử đã lớn, đừng đánh nó như vậy nữa.”

“Tiểu tử này rõ ràng không biết nghe lời.”

Tiêu Lăng tiến Trương bá về, Nhạc Thiên Vũ kéo áo khoác trên người nhĩ tử, lại quát thêm mấy roi, đều đánh trúng mông nó.

“Phụ thân”, Nhạc Long Uy thấp giọng khóc, “Lăng thúc thúc. . . con không dám . . . không dám lạc đường nữa.”

“Còn nói lạc đường?”, Nhạc Thiên Vũ hạ thủ mạnh hơn.

“Ca ca, đủ rồi, đừng đánh nữa , nó không muốn nói, người cố hỏi cũng không tác dụng.”

“Ta không tin hỏi không ra “, Nhạc Thiên Vũ đẩy tay Tiêu Lăng, lại đánh thêm vài phát.

“Ca ca”, Tiêu Lăng đoạt được roi mây trong tay hắn, “Này nhi, đứng lên, mau đi thượng được.”

“Đưa cho ta, hôm nay ta phải đánh đến khi nó nói thật, mọi chuyện sáng tỏ mới thôi.” Nhạc Thiên Vũ còn muốn đoạt lại roi mây.

“Ca ca”, Tiêu Lăng bực mình kéo Nhạc Thiên Vũ đến một bên, cười nói: “Ca ca, người mau hạ hỏa, chừa lại chút khí lực, chúng ta lát nữa còn phải lên vách núi a.”

Nhạc Thiên Vũ cũng cười khê: “Nghĩ kĩ chưa?.”

“Nghĩ kĩ rồi”, Tiêu Lăng cười đáp: “Người không có chỗ phát hỏa, cứ đánh ta, ta cho người đánh.”

“Được, chút nữa ta liền lộn chết người cho xem.”

Tiêu Lăng đỡ Nhạc Long Uy vào phòng, thượng được cho nó, để nó ngồi lại ăn cơm, rồi cùng Nhạc Thiên Vũ đi tới vách núi.

Nhạc Long Uy ăn cơm qua loa, nằm úp sấp người trong chốc lát, nén đau mặc quần áo vào, nó muốn tới chỗ hẹn với Diên Trữ, ái nữ của Diên Thanh Sơn cùng Tần Anh Anh, nếu không bởi lặn lội trong rừng tìm một nơi kín đáo tâm tình hẹn hò, mông của nó cũng chẳng bị đánh đến mức này.

Vừa mở cửa, nó liền thấy Diên Thanh Sơn đứng đó.

“Diên thúc thúc”, Nhạc Long Uy chột dạ cất tiếng.

“Ân, cha người cùng Lăng thúc thúc người đâu?”

“Đã ra ngoài, thúc tìm bọn họ có việc sao?”

“Đúng”, Diên Thanh Sơn đáp, “Người tìm bọn họ về đây cho ta, ta có việc nói cùng bọn họ.”

“Là . . . việc gì a?”

Diên Thanh Sơn cười: “Người mau đi đi, Diên thúc thúc sẽ không tố cáo tội của người, nhìn bộ dáng người khắp khiêng, hẳn là lại bị đánh rồi.”

“Hắc hắc”, Nhạc Long Uy gãi gãi đầu cười, “Ta thay thúc đi tìm a.”

Nó chạy đến chân núi, phi thân lên, thanh âm trong nhà gỗ khiến cho Nhạc Long Uy không dám gõ cửa, qua một khe hẹp, nhờ ánh sáng ngọn nến bên trong, nó hé mắt nhìn vào, liền thấy trên người Lăng thúc

thức cùng phụ thân nó không có lấy một mảnh y phục, hai người đang ôm hôn đối phương, hạ thân đều đứng thẳng, toàn thân đầm mồ hôi, chốc lát không lâu sau, Lăng thúc thúc chợt quỳ xuống, phụ thân bắt đầu tiến nhập y, không ngừng động dẩy trên thân y, cả hai liên tiếp phát ra tiếng thở dốc, rên rỉ.

“A . . . A . . . Ách . . . Ca ca. . . Ca ca. . . “

“Lăng nhi. . . Lăng nhi. . . “

Nhạc Long Uy nhìn quanh một hồi, không dám phát ra tiếng, quay đầu nhảy xuống núi, miệng lưỡi không kiềm chế được một trận khô nóng bốc lên, nó liền quên luôn Điền Thanh Sơn còn đang chờ ở nhà, chạy thẳng tới nơi bí mật ước hẹn với Điền Trữ. Thiếu nữ xinh đẹp đã ở đây, nàng nhìn quanh chờ Nhạc Long Uy đến, thấy nó chạy tới, nàng khẽ oán trách: “Long Uy ca ca, chàng như thế nào bây giờ mới đến a, hại ta chờ chàng lâu như vậy, ta. . . “

Lời của nàng chưa dứt đã bị đầu lưỡi Nhạc Long Uy ép thu trở về, mùi thơm ngọt ngào phát ra từ cơ thể nữ yêu kiều của Tần Anh Anh làm cho Nhạc Long Uy cảm lòng không nổi, liền đặt Điền Trữ trên mặt đất, thoát hết y phục của nàng. . .

Hai tháng sau . . .

“Nhạc Thiên Vũ , Tiêu Lăng, các người ra đây cho ta”, phu thê Điền Thanh Sơn dồn dập đi vào trong sân nhà Nhạc Thiên Vũ cùng Tiêu Lăng .

“Có chuyện gì vậy, Điền huynh đệ, Tần gia muội tử?”, Nhạc Thiên Vũ không biết bọn họ vì sao tức giận như thế .

Tần Anh Anh đỏ mặt cả giận mắng: “Điền Trữ đã hoài thai hài tử của Long Uy, các người định ăn nói làm sao bây giờ a?”

“Cái gì?”, Nhạc Thiên Vũ cùng Tiêu Lăng nhìn nhau cả kinh.

“Này nhi, ra đây.”Nhạc Long Uy nghe được lời Tần Anh Anh nói cùng tiếng la của phụ thân, vội cảm roi mây, từ từ tiến lại, quỳ trên mặt đất.

“Phụ thân, Lăng thúc thúc, xin hai người tha mạng a.”

“Này nhi”, Tiêu Lăng nghiêm mặt hỏi nó:”Người có thích Điền Trữ không?”

“Thích, cực kì thích.”

“Thật không?”Tiêu Lăng lại hỏi.

“Thật mà”.

Tiêu Lăng chợt cười vang, bất ngờ tát lên mặt Nhạc Long Uy, Nhạc Thiên Vũ cũng nhắc chân cho nó một cước.

Nhạc Long Uy sợ tới mức run rẩy quỳ sụp xuống đất: “Phụ thân, Lăng thúc thúc, đừng đánh nữa, con thật sự là thích nàng ấy, con không thể nảy sinh nổi tình cảm với nam nhân, con không giống với hai người. . . “

“Câm miệng”, Nhạc Thiên Vũ quay vào trong phòng, xuất ra hai tấm ngân phiếu đưa cho Điền Thanh Sơn: “Điền huynh đệ, đây là sinh lễ của Nhạc gia ta , người hãy chọn một ngày tốt cho bọn chúng thành thân.”

“Nhiều như vậy sao có thể dùng hết, chúng ta cũng không phải đem nhi nữ đi bán a.”, Điền Thanh Sơn nhìn ngân phiếu bốn ngàn lượng bạc trong tay, con số ấy đủ để dựng thêm mấy trăm thôn xóm như thế này.

“Ta đã sớm nói cùng các người, Nhạc gia ta không phải tiểu gia nghèo khó, bạc, ta trên người có rất nhiều, ta vì Lăng nhi mới ở lại đây thôi.”, Nhạc Thiên Vũ tươi cười tiếp lời: “Dù sao tiền này ta cũng chẳng có chỗ dùng hết, coi như cấp cho con chúng ta.”

“Người nhận đi”, Tiêu Lăng đem ngân phiếu ấn lại trong lòng bàn tay Điền Thanh Sơn, cười nói: “Cấp cho cháu ngoại của người a.”. . .

Trên đỉnh Tọa Liên sơn, Nhạc Thiên Vũ cùng Tiêu Lăng ngắm nhìn dải hỷ lụa đỏ thắm phát phới xa xa, trong lòng hàng nghìn hàng vạn lần cảm khái, Tiêu Lăng hỏi: “Ca ca, người trên người còn bạc không?”

“Có , đôi lúc . . . “ , Nhạc Thiên Vũ cười nói: “vào nhà xí không mang theo giấy, thiếu chút nữa lấy ra dùng .”

“Ca ca, Lăng nhi muốn ngao du đây đó, người sẽ đi cùng ta chứ?”

“Người muốn đi đến đâu?”

“Tới chân trời góc biển. . . “

“Được, chúng ta hiện tại khởi hành. . . “

“Hảo. . . “

“Ca ca. . . “

“Lăng nhi. . . “

Hai người lững thững rời khỏi thôn Bàn Liên, hai chiếc bóng thật dài nắm tay nhau dưới ánh tà dương . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiep-cu-noan-cac>